

İHANETİN ARDINDAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Dışardaki fırtına yüzünden cep telefonu çekmiyordu. Shannon iç çekip tekrar ara tuşuna belki de ellinci kez bastıktan sonra telefonu kulağına dayadı. Geçen her saniye birlikte içindeki korku ve endişe artıyordu. Bu telefona mutlaka ulaşmalıydı.

‘Hadi...’, diye yalvardı dışlerini sıkışmış, çaresizlikle beklerken, ama yine sonuç alamadı.

Daha beş dakika öncesine kadar bir an evvel taksiden inip kovadan boşanırcasına yağın yağmurdan kurtulmaktan başka düşüncesi yoktu. Sabah uyuyakaldığından beri çok kötü bir gün geçirmişti. Paris uçuşunu kaçırmamak için acele ederken cep telefonunu da evde unutmuş ve bütün gün yokluğunu hissetmişti. Üstelik Paris’teki görüşmesi de sadece zaman kaybı olmuştu. Kaprisli mankenlerin yetenekli grafik tasarımcılarıyla pek geçinemediklerini fark etti. Güzel manken, zarif bedeniyle uzun bacaklarını süzdükten sonra onu bir tehdit gibi algılamıştı. Salak kadın hangi akla uyarak bir yetmiş üç boyunda bir kızıl saçlının onun gibi bir seksen boyunda incecik, rüya kadar güzel bir sarışınla rekabet edebileceğini düşünmüştü? Ama Shannon’un bu mankenin reklamını yapan özel internet sitesinin tasarım işini alması o an suya düşmüştü. Sonunda Shannon berbat bir havada Londra’ya geri uçmuş, güç bela bir taksi bulmuş ve sırlıklam eve varmıştı. Eve girince gördüğü ilk şey cep telefonuydu. Dünya kadar cevapsız arama kaydı vardı üzerinde. En çok iş ortağı Joshua aramış ve hangi cehennemde olduğunu sormuştu.

Shannon’un aklını başından alan ise başka bir sesli mesajdı. ‘Shannon’, diyordu, ‘Beni hemen bu numaradan ara. Bir kaza oldu.’

MICHELLE REID

Bir kaza – Shannon güçlükle yutkundu. Mesajı bırakan adını vermemişti, ama derin, yumuşak ve aksanlı sesi duyunca paniğe kapıldı. Arayanın eniştesi Angelo olduğunu tahmin etti. Angelo böyle bir mesaj bıraktıysa kaza ablası Keira ile ilgili olmalıydı.

‘Kahretsin’, diye söylenerek yeniden ara tuşuna basarken kapı zili çaldı.

Ön kapıya yöneldi. Holün ortasında duran valizin üzerinden atladığının bile farkına varamayacak kadar kafası meşguldü. Islak saçlarını titreyen eliyle geri taradı. Telefon hâlâ çekmiyordu. Kapıyı aceleyle açtı. Kimin gelmiş olabileceğini bile düşünemeyecek kadar telefonla meşgul olduğu için geleni görünce adeta şok oldu. Dünyada gelmesini bekleyeceği son kişi karşısında duruyordu.

Karşısında duran erkek bir seksenbeş boyundaydı. Üzerinde uzun siyah bir pardesü vardı. Omuzları öyle genişti ki kapı boşluğunu kaplıyordu. Bir an için Shannon’un başı döndü ve kapıya tutunmak zorunda kaldı. Erkek ise önlenemez kötü bir ruh gibi hâlâ kapıda duruyordu.

‘Luca.’ Aman Tanrım, diye düşündü şaşkın bir fısıltıyla adını söylerken.

Erkek tek bir kelime etmeden uzanıp telefonu Shannon’un uyuşmuş elinden aldı. Ona dokunmadan sadece bir adım öne atarak içeri girince Shannon geriye çekilmek zorunda kaldı. Shannon nefes alıp vermeyi bırakmıştı. Adama bağırıp onu evden kovmadığına göre gerçekten çok kötü durumda olmalıydı, ama yine de birbirlerine hiç dokunmadan içeri doğru ilerlediklerinin farkına vardı. Ancak Shannon irileşmiş gözlerini hiç kırpmadan bakarak holün sonunda duvara yaslanınca adam sessizce dönüp kapıyı kapadı.

Bu adam, devasa Salvatore hanedanlığının başıydı. Floransalı Luca Salvatore, güç ve kontrolsüz tutkunun sembolü. Kardeşinin karısının kız kardeşi, günah sembolü Shannon Gilbraith’in eski sevgilisi.

O, aynı zamanda bir zamanlar evleneceği erkekti. Her şey yıkılmadan önce karı koca gibi harika bir altı ay birlikte yaşadığı erkek. Onu delice sevmişti. Şimdi ise ona baktığında kalbi sıkışıyordu.

Adam yavaşça döndü. Saçlarından ve omuzlarından yağmur damlaları akıyordu. Uzun kirpiklerinin altından Shannon’u süzdükten sonra yerde duran valize baktı.

İHANETİN ARDINDAN

‘Dışardaydın demek’, diye mırıldandı. İngilizcesi mükemmeldi. Sesi yumuşak, derin ve aksanlıydı. Sanki bir aşığın dudaklarının hafif dokunuşu gibi içini titreten bir-’

Sakin yapma, diye uyardı kendini. ‘P-Paris’, dedi güçlkle.

Luca başını salladı. Shannon yaşadığı iç çatışmalar yüzünden tirtir titriyordu. Ablasını düşünmesi gerektiğini biliyor, ama karşısında duran adamdan başka bir şey düşünemiyordu.

Keira... Boğazı yeniden düğümlendi. Korku dolu mavi gözlerini kaldırıp Luca’ya baktı. Keira’ya ne olduğunu sormak için tam ağzını açacaktı ki Luca konuştu.

‘Burada yalnız mıyız?’, diye sordu. Shannon, onun bunu sorabildiğine inanmadı. Ona cevap vermeyince Luca evi gezmeye başladı. Valizinin üzerinden atlayıp tek tek kapıları açıp bakıyordu.

Onun ne yaptığını anlayınca Shannon şaşkınlığını üzerinden atıp öfkelenmişti. İki yıl önce Luca Floransa’daki evine dönmüş ve onu alalelacele bir şeyler saklarken bulmuştu. Ardından Luca bir Salvatore’yi aptal yerine koymanın neye mal olacağını göstermişti. Onu kolundan çekeleyerek sakladığı aşığını bulmak için bir odadan diğerine sürüklemişti. Bu kez ise tek başına aranıyordu – gerçi buna da hakkı yoktu.

‘Seni pislik’, diye burnundan soludu Shannon ve sonunda duvara yaslandığı yerden ayrılmayı başarmıştı. Oda buz gibi ve karanlıktı. Eve girdiğinden beri buraya girmemişti. Otomatik olarak ışığı yaktı ve perdeleri kapadı.

Arkasına döndüğünde onu kapıda gördü. Orada durmuş, altın lekeli kahverengi gözlerini kısmış, Floransalı soyunun gururlu hatlarını taşıyan yüzünü ona çevirmiş bakıyordu. Yakışıklıydı, ama gaddardı; yakışıklıydı, ama soğuktu; onun hatlarını taşıyan bir heykel yapılsaydı, modern bir tanrı heykeli ancak böyle görünebilirdi.

Ama bu adam iyi biri değil, diye hatırlattı kendine hemen. Bir tanrı kadar yakışıklı bir yüze ve mükemmel bir vücuda sahip olabilir, bir tanrı kadar güçlü ve kibirli olabilir, ama aslında herhangi biri kadar ölümlü, diye düşündü Shannon şokun geçip yerini tanıdık kalp ağrısı ile çaresizlik duygusuna bırakmasını beklerken. Ama öyle bir şey olmadı. Shannon hiç bir şey hissetmiyordu. Eskiden yüreğini hoplatan o bakışlar, baktığı zaman öpmek istediği o dudaklar, esmer teni, yakışıklı yüzü ve muhteşem vücudu onu artık hiç etkilemiyordu. Shannon birden rahatladı. Demek sonunda onun üstesinden gelmeyi başarmıştı.

‘Aradığını buldun mu?’, diye sordu Shannon keskin bir tonda. ‘Yoksa perdelerin de arkasına bakmak ister misin?’.

‘Hayır’, dedi Luca kaşlarını hafifçe çatıp zorla tebessüm ederek. Sonra dönüp Shannon’un pastel renklerde döşenmiş oturma odasını süzmeye başladı. Luca’nın evi ise bundan çok farklıydı. Her odasında değerli antikalar, paha biçilmez halılar vardı. Kahverengi deri kaplı koltukları o kadar büyük ve rahattı ki birçok kez yatak yerine birbirlerine sarılıp burada aşk yapmışlardı...

Madem artık ona karşı bir şey hissetmiyorum, neden bunları aklıma getiriyorum, diye söylendi kendi kendine Shannon. Kendine kızarak odanın öbür tarafına yürüyüp şöminenin ışıklarını yaktı. Bu kez arkasına döndüğünde Luca onu süzüyordu. Mini eteğinin altından görünen uzun bacaklarına bakıyordu. Acaba bacaklarını beğeniyor muydu? Tabii ki beğeniyordu. Eskiden bacaklarını okşar, sonra-

‘Öl, yeter artık’, diye uyardı Shannon kendini. Sanki bunu yüksek sesle söylemiş gibi Luca başını birden kaldırdı. Bakışları birleşti. Odayı elle tutulur bir gerilim sardı. Paylaştıkları mahrem bir geçmişe dayanan bir gerilimdi bu ve ne kadar çok isteseler de bunu asla unutamazlardı.

Bu zamanlar sevgililerdi. Birbirine tapan, birbirine doyamayan iki sevgili. Bedenlerinin her bir karesini, diğerinin en hassas noktalarını biliyorlardı. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi – onun burada ne işi vardı!

Bir şey söyle kahrolasica, diye haykırmak istedi Shannon. Ama Luca uzaklığını her zaman iyi bir silah olarak kullanmasını bilmişti. Orada durmuş, sanki konuşma sırası Shannon’daymış gibi bakıyordu. İyi de Shannon ne diyecekti ki? Oturması için buyur mu etmesi gerekiyordu? Cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söylemek istedi.

Luca belki de bunu duymuştu. Belki de hâlâ onun aklından geçenleri okuyabiliyordu, çünkü uzun siyah kirpiklerini hafifçe kırıştırıp Shannon’un omzunun üzerinde bir noktaya baktı. Shannon onun neye baktığını biliyordu. Shannon’un ablası Keira ile kendi kardeşi Angelo’nun düğün fotoğraflarına bakıyordu. Mutlu çiftin arkasında ise sağdıç rolünde Luca ve başnedime olarak Shannon duruyordu. Luca o zamanlar yirmisekiz yaşında, Shannon ise henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen birbirleriyle hemen anlaşmışlardı. Ne garipti, Luca hakkında hatırlayabilecekleri önceki kötü şey varken o kalkmış bunları düşünüyordu.

‘Bence otursan iyi olur’, dedi Luca.

Düzenleme Ser_reS
İHANETİN ARDINDAN

Birine oturmasını söylediğinde bu genelde kötü haber demektir. Shannon'un tüm kasları gerildi. Çenesini kaldırıp güçlü görünmeye çalışarak konuştu.

'Keira'ya bir şey mi oldu?', dedi sertçe.

Luca eliyle koltuğu işaret ederek 'Oturur musun', dedi ve bunun olacağını biliyormuş gibi Shannon'un patlamasını sakince karşıladı.

'Duygularıma karşı sahte ilgi gösterilerinden vazgeç ve bana ablama ne olduğunu hemen söyle Luca', diye haykırdı. 'Bildiğim tek şey bir kazadan söz eden ve aslında var olmayan bir numarayı aramamı isteyen kısa bir mesaj!'

'O numara var', diye mırıldandı Luca.

Shannon birden ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı. 'O senin cep telefonundu değil mi?', diye bağırdı suçlarca. Luca'nın derin, soğuk sesini, Angelo'nun sıcak ses tonuyla karıştırabildiğine inanmadı. 'Zavallı Luca', diye alay etti birden acı bir ses tonuyla, 'kötü cadiya yeni telefon numaranı verip yine rahatsız edilme riskini göze aldın.'

İki yıl önce gece gündüz telefonunu arayarak onunla konuşmaya çalışmıştı, ama Luca hiçbir telefona cevap vermemiş, numarası bir süre sonra kapatılmıştı. Shannon onun hayatından tamamen silinmişti.

'Konuş artık kahrolasica konuş', diye zorladı boğuk bir sesle.

Luca dudaklarını sıkış oturmasını bekliyor, Shannon'u izliyordu. Shannon tirtir titriyor, güçlkle ayakta duruyordu, ama inatçılığı yüzünden dimdik ayakta duruyordu. İnatçılığı Luca'nın gözünde onun en tahrik edici yönlerinden biriydi – gerçi en tahrik edicisi değildi.

Hayır, düşünceleri o yönle kaymamalıydı. Yeter artık, diye azarlardı kendini. Baksana sana nasıl suçlayan bakışlarla bakıyor. Demek senden nefret ediyor, hâttâ senden öğreniyor. Bırak öyle hissetsin, dedi Shannon içinden. Umurunda bile değil!

Shannon onun sert yüz ifadesinin birden acı dolu bir ifadeye dönüştüğünü görünce korku ve endişeden bayılacak gibi oldu. Luca gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes aldı. Konuşmak için dudaklarını araladığında Shannon'un tüyleri korkudan diken diken oldu.

'Bir kaza oldu', dedi. 'İnsanlar yaralandı – ağır yaralandılar', diye devam etti üzgün bir tonda.

'Keira-?', diyebilirdi Shannon fısıltı halinde.

'Evet. Güçlü olmalısın Shannon', diye uyardı onu Luca. 'teşhis pek iyi değil ve bizim – kahretsin – seni deli, inatçı aptal seni!'

Luca omuzlarından kavrayana kadar Shannon sendelediğinin farkında değildi. Birden kendini koltukta buldu. İrileşen gözleriyle Luca'ya bakıyordu.

'Neden asla iyi bir öğüte kulak asmazsın ki?', diye söylenerek Shannon'un buz gibi ellerini tutup ovuşturmaya başladı. 'Basit bir öğüttü. Aynen tahmin ettiğim gibi yıkıldın. Biliyor musun, en büyük düşmanın sen kendinsin! Hâlâ inanamıyorum senin-'

Shannon ellerini ellerinden çekince Luca birden susup dudaklarını sıkıttı. Yüzündeki kaslar gerildi. Shannon kendine hakim olmaya çalışıyordu. Kalbi deliler gibi atıyor, göğsü sıkışıyordu. Keira bu hayatta önem verdiği ve sevdiği tek insandı. Sevgili ablası Keira'yı herkes çok severdi.

'Neler oldu?', diye fısıldadı titrek bir sesle.

Söyleceklerini dinlerken Shannon ona bakamayacağı için gözlerini başka yere çevirdi. Luca anlatmaya başladı: 'Floransa'ya giden otoyolda giderken birden sağanak yağışa yakalanmışlar. Yüklü bir tır ıslak zeminde kontrolden çıkıp savrulmaya başlamış. Tırın römorku kopup doğrudan önlerine tırlanmış. Hiç şansları yokmuş', dedi ölü gibi bir sesle. 'Kaçmaya bile fırsat bulamadan ona çarpmışlar ve-'

Luca sözlerine devam edemedi, zorla yutkundu. Yeniden sessizliğe büründüklerinde Shannon Luca'nın başının üzerinde bir noktaya gözlerini dikmiş, anlatılanları hayalinde bir film şeridi gibi görüyordu.

'O.'

'Hayır', dedi Luca aceleyle sertçe.

Shannon bir an için rahatlamıştı ki, bir başka düşünceyle yeniden gerindi.

'Onlar. Onlar dedin', dedi birden titrek bir sesle ve Luca'ya baktı. Ona gerçekten ilk kez baktı ve yüzünün sert hatlarının ne kadar gergin olduğunu, bakışlarındaki acıyı gördü. Birden olanları anladı. Yüzündeki kaslar atmaya başladı. Çaresizlik içinde ağlamaya başladı.

'Yo, hayır, Luca – olamaz', dedi hıçkırarak. 'Lütfen', diye yalvardı. 'Angelo olamaz...'

Ama duymak istediği cevabı alamadı. Eliyle titreyen dudaklarına bastırıldığında Luca da İtalyanca bir şeyler söyleyerek başını eğip ellerinin arasına aldı. Shannon uzun bir süre ne konuşabildi ne de hareket etti. Angelo ve Keira – Keira ve Angelo – diye sevdiği iki insanın isimleri aklında yankılanıp dururken yağmur pencereyi kırbaçlıyordu Luca ise yüzünü elleriyle kapatmış kendi savaşını veriyordu.

Luca ve kardeşi Angelo birbirine çok yakındılar. Birlikte çalışıyor, birlikte eğleniyor, birlikte gülüyor ve sürekli iletişim halindeydiler. Birini diğerini düşünmeden düşünmek mümkün de-

'Ah Luca', deyip titreyen eliyle Luca'nın ıslak saçlarına şevkatle dokundu. 'Öyle üzgün-'

Shannon hazırlıksız yakalandı. Luca'nın saçına dokunduğu an Luca ayağa fırlayınca Shannon önce hayret içinde kalıp sonra sarsıldı. Luca birkaç adım yürüdükten sonra sırtı dönük durup yıkılmamak için kendini tutmaya çalışıyordu.

Arkasına döndüğünde yine kendine hakimdi. Ya da hayatında en çok sevdiği insanı henüz kaybetmiş olan birisinin olabileceği kadar kendine hakimdi. Shannon yerinden kıpırdamamıştı. Luca sonunda ona baktığında Shannon gözlerindeki buz gibi nefreti gördü ve ne düşündüğünü anladı. Kendisinin kardeşini kaybetmesinin, Shannon'un ise ablasının hâlâ hayatta olmasının haksızlık olduğunu düşünüyordu.

Shannon yine buruk bir acı hissetti. Bununla birlikte uyuşmuş gibiydi. Ayağa kalktı ve hemen ondan uzaklaşabilmeyi arzu etti, ama daha öğrenmek istediği şeyler vardı.

'Keira'ya konulan teşhisin iyi olmadığını söylemiştin', dedi titrek bir sesle. 'Neden?'

'Ağır yaralıydı. Araba kesilerek çıkarılabildi-'

Shannon bunları duyunca daha da kötü oldu. Luca artık tek bir kişiden söz ediyordu. Angelo için yapılabilecek bir şey kalmamış mıydı yoksa? Sormaya cesaret edemedi.

'Onu arabadan çıkardıklarında çok fazla kan kaybetmişti', diye devam etti Luca alçak bir sesle. 'Tanrıya şükür başından beri bilinci yerinde değildi ve hiç bir şeyin farkına varmadı...'

Hiç bir şey. Shannon, acaba Angelo da mı hiç bir şey fark etmedi diye düşününce nefesi tıkanı. Angelo. İçine yakıcı bir acı çöktü. Bir daha o tembel gülüşünü, güzel gözlerindeki muzip parıltıları görememek- 'Ah', diye inledi ve bacakları tutmayınca kendini en yakın koltuğa atıp elleriyle yüzünü kapadı.

'Bazı komplikasyonlar oldu', diye acımasızca devam etti Luca, anlaşılan bir kez konuşmaya başlamışken bu kötü durumdan bir an evvel kurtulmak istiyordu. 'Kimilerini doktorlar düzeltebildi, ama kimilerini...'

MICHELLE REID

Luca ona olayı kavraması için biraz zaman tanır gibi bekliyordu. Shannon birden hiç unutmaması gereken bir şey hatırladı. Tüm bu trajedinin parçası olan üçüncü bir kişi daha vardı.

Ani bir mide bulantısını güçlükle yutkunarak bastırdı. Ellerini yüzünden çekip Luca'ya baktı. 'Tanrım, Luca', diye fısıldadı tiz bir sesle. 'Bebek ne durumda?'

Ablası yedi buçuk aylık namileydi. Şimdiye kadar en uzun süren hamileliği idi. Yıllardır Angelo'ya bir çocuk verebilmek için sayısız hamilelik geçirmiş, hepsi de düşükle sonuçlanmıştı. Luca kirpikleri kırıştırıp gözlerini yere dikerek duygularını gizlemeye çalıştı. 'Bebeği sezeryanla aldılar', dedi kısaca. 'Keira fazlasıyla kan kaybediyordu ve bebeği bir an evvel kurtarmaları gerekiyordu.'

Yine birden sustu. Anlaşılan o da kendisini zor tutuyordu, bu yüzden de kısa kısa cümleler kurup susuyordu. Yaşananlar korkunçtu. İnsanın yüreğini dağılıyor, aklını başından alıyor, hüzünden dağılacakmış gibi bir duygu yaşıyordu.

'Tee...?' Güçlükle onu devam etmeye zorladı.

'Bir kız', dedi Luca. 'Henüz çok küçük ve nefes almakta güçlük çektiği için kuvözde yaşıyor, ama doktorlar sağlıklı olduğunu söylüyorlar. Asıl bizi asıl endişelendiren bebeğin annesi. Keira şu an komada ve korkarım pek umut yok.'

Shannon şoktaydı. Angelo ölmüştü, ablası ölmek üzereydi. Yeğeni ise kuvöze konmuştu. Bundan daha kötüsü olamazdı.

Olabilirdi, diye düşündü birden. 'Üzgünüm', dedi Luca.

Ama Shannon'a sorarlarsa hiç de üzgün değildi. Birkaç dakika önce ona nasıl baktığını hatırlayınca onun üzgün olmasının mümkün olmadığını düşündü Shannon. O sevdiği kardeşini kaybetmişti, oysa Shannon, yani ona ihanet eden sürtük, hâlâ bir umut taşıyordu.

'İzninle', dedi boğuk bir sesle, 'kusacağım', dedi ve güçlükle ayağa kalkıp banyoya koştu.

Luca arkasından gitmedi. Zaten Shannon da bunu beklemiyordu. Ama onu duyuyor olmalıydı çünkü kapıyı kapatacak zamanı olmamıştı. Ama onun varlığını tenindeki bir yara kadar şiddetli hissediyordu, çünkü bu sahne bir zamanlar bambaşka koşullar altında yaşanmıştı. Çok çirkin anları hatırlayınca bula bula onun bu kötü haberi getirmesi Shannon'u yeniden hüzne boğdu. Ayakta duramayacak kadar çok titrediği için tuvaletin yanında yere çöktü. Shannon plan yapmalı, sakin ve mantıklı davranmalıy

İHANETİN ARDINDAN

dı.Onu tanıdığı kadarıyla buraya gelmeden önce Shannon'un ihtiyaç duyacağı her şeyi ayarlamış, uçak biletlerini bile hazırlamış olmalıydı. Bu tüm Salvatore erkeklerinin özelliği idi. Baskı altında son derece doğru kararlar verip doğru olanı yapmayı bilirlerdi. Onlar zengin ve güçlüydü. Düşmanlara karşı birlik olurlardı. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için, diye düşünerek alay etti Shannon. Sonra aklına Keira geldi. Yabancı bir hastane yatağında yatıyordu, ama ailenin Angelo için yas tutarken onu da yalnız bırakmadıklarından emindi. Bu onu rahatlatmalıydı, ama daha kötü oldu ve tekrar tuvalete eğildi. Neden? Çünkü o bu ilgi ve sevgiye dahil değildi. O, günahları yüzünden dışlandı. Ablasını görmek için Salvatore ailesinin koruma zincirini kırmak zorunda olması ise iki yıldır onu Floransa'dan uzak tutan gerilimi yeniden yaşamasına neden oldu.

'Ah, Keira', dedi ve hıçkırdı. Luca ağladığını duymasın diye lavabonun suyunu açtı ve akan suyla birlikte hüngür hüngür ağladı.

Sonunla onunla yüzleşmeye karar verdiğini Luca oturma odasında değildi. Gerçi tanıdık kokusu hâlâ odadaydı. Shannon kokusunu daha önce almadığına şaşırdı. Oysa bir zamanlar bu kokuya deli olurdu. Neyse şimdi bunun sırası değildi.

Onun üstesinden geldiğini sanmakla kendini kandırıyordu.

Ama pardösüsünün her zamanki gibi bir sandalyenin üzerine atılmış olduğunu gördüğünde gözleri dolunca onu unutmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Banyoda ona bir şeyler olmuştu. İçinde bir kapı açılmış ve uzun zamandır bastırdığı anılar özgür kalmıştı. Bunlar acı bir şekilde biten büyük bir aşka ve tutkuya ait anılardı. Sonra herkesten çok sevdiği ablası ile olan anıları. Ama Luca'dan ayrıldıktan sonra Keira'ya da sırt çevirmişti.

İçinde yükselen suçluluk duygusu uğradığı ihaneti aklına getirince iki yıldır hiç dinmeyen derin bir acı hissetti. Sadece Luca değil, Keira da onun kalbini kırmıştı.

Luca'yı mutfakta kahve yaparken buldu. Bir an iki yıl önce yaşanan bir sahneyi anımsadı. Luca çıplak ve öfkeliydi. Yaptığı şeyden duyduğu tiksinti ve utançla yüzü sararmıştı. Sonra görüntü birden kayboldu. Yerine derin üzüntüsünü içine gömmüş, hayata devam etmeye çalışan yorgun bakışlı bir adam geldi.

Luca tezgaha dönmeden önce kısaca gülümsedi. 'İkimizin de buna ihtiyacı olduğunu düşündüm', dedi kahveyi göstererek. 'Sana da mideni bastırsın diye eklemek kızarttım.'

Shannon onun işaret ettiği yerdeki dilimleri gördüncə midəsi yeniden kalktı, çünkü bu da eskiden yaşanmış bir sahneyi anımsatıyordu. O zamanlar bu varlıklı, kültürlü erkek onu bu tür sürprizlerle sık sık şaşırtırdı. Bu adamın dünyanın en seçkin kentlerinde evleri, uçak ve helikopterleri, nefes kesen bir yatı vardı. Dünyanın çeşitli yerlerinde binlerce insanın çalıştığı uluslararası bir şirketin sahibiydi, ama hizmetçilerin özel hayatına girmesinden hoşlanmazdı. Bu yüzden kendi yemek pişirir, gerektiğinde temizlik de yapar ve Shannon'un bu güne kadar içtiği en nefis kahveyi pişirirdi.

Ama onun mutfağında durmuş, onun iyiliğini düşünüyormuş gibi yapması garip değil miydi?

Onun bu kahrolası her şeye hakim görüntüsünden rahatsız oldu. 'Gitmeyi tercih ederim', diye karşılık verdi mümkün olduğu kadar sakın görünerek. 'Floransa'ya gitmem için hazırlıklar yapmışsındır sanırım.'

'Tabii ki', diye onayladı Luca. 'Ama daha bir saat vaktimiz var. Uçağım tekrar havalandıktan yakıt almak, tüm teknik muayenelerden geçmek, sonra da kalkış için sıra beklemek zorunda.'

'Yani sen Floransa'dan buraya bugün mü geldin?' Shannon buna çok şaşırmıştı.

'Birilerinin sana bu haberi vermesi gerekiyordu.' Bu sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. Ama ikisi de bunun hiç de önemsiz bir durum olmadığını biliyordu. Erkek kardeşi trajik bir şekilde hayatını kaybetmiş, yengesini ise hastanede ölümle boğuşuyordu. Annesi ile iki kız kardeşi de ona ihtiyaç duyuyor olmalıydılar. Oysa o gelmiş, onun küçük mutfağında ona kahve yapıp ekmek kızartıyordu.

'Telefonuma mesaj bırakman daha kolay olmaz mıydı?'

'Olur muydu?', diye sordu Shannon'a anlamlı bir bakış atarak. Shannon ne demek istediğini hemen anladı. Luca onu tanıdığı için şahsen gelmişti. Onun yıkılacağını biliyordu.

Elinde kahve fincanıyla dönüp fincanı tabağın yanına bıraktıktan sonra saatine baktı. Shannon o güçlü kolların onu nasıl sardığını yeniden hatırladı. Luca'nın vücudunun her zerresinden güç akıyordu. Kaslı bedeni mükemmel bir yapıya sahipti. Luca'yı görünce yüreği hoplamayacak kadın düşünülemezdi. Shannon'un ise sadece kalbi çılgın gibi tempo tutmakla kalmıyor, var gücüyle ona doğru çekildiğini hissediyordu. Luca'dan sonra onun eline su dökebilecek tek bir erkekle karşılaşmamıştı.

'Hadi gel ekmeğini ye.'

İHANETİN ARDINDAN

Luca'nın sesindeki ilgi Shannon'u sinirlendirdi. Tabağa baktı. Ona o ekmeleleri ne yapacağını söylemek isterdi. Burda durmuş, aralarında masum bir kardeş ilişkisi varmış gibi davranıyordu. Tanrı aşkına, onlar bir zamanlar *tek* vücut olmuştu! O ateşli bir İtalyan erkeği, Shannon da ateşli bir İrlanda kadınıydı. Luca'nın mutfakta ilgili bir yakını gibi davranması cinlerini iyice tepesine getiriyordu, ama Shannon zorlu bir savaşa girmek istemiyorsa şimdi susması gerektiğini de biliyordu, çünkü Luca'yı tanırdı. O bir kez kafasına bir şey taktı mı, onu vazgeçirmek imkansızdı. Shannon bunu acı bir tecrübeyle öğrenmişti.

İçinde yükselen buruk acıyı yeniden bastırdı. Ona olan duygularının üstesinden geldiğini de nereden çıkarmıştı? Burada oturmuş, yaptığı tek şey onu düşünmekti. Ama belki de onu düşünerek yaşanan trajediyi unutmaya çalışıyordu sadece. Titreyen elleriyle bir sandalye çekip oturdu.

'Annenle kız kardeşlerin nasıllar?' diye sorup tabağı önüne çekti.

'Kötü', diye açıkladı Luca kısaca. Sonra iç çekip biraz yumuşayarak devam etti, 'Hastanede dönüşümlü Keira ile bebeğin başında durarak oyalanıyorlar. Bu – onlara iyi geliyor.'

'Evet', diye onayladı Shannon.

Luca bu andan faydalanarak bir sandalye çekip onun yanına oturdu. Kahvesine uzanırken bacağı hafifçe Shannon'un bacağına değdi. Shannon'un başı döndü, karnında yakıcı bir sızı hissetti. Aklından ateşli aşk sahneleri geçmeye başladı. O güçlü bacakların kendi çıplak bacaklarına sürtünüşü, ellerinin altında kasılsı canlandı hayalinde. Yine Luca'nın çekimine kapılmıştı. Kanı damarlarında hızlanmış, göğüslerine ve karnına ateş basmıştı. Bunları yok saymak için bir dilim ekmeğe uzandı. Bir lokma aldı, ama tadını alamadı. Zorla çiğneyip yuttu. Ağzı kurumuştı, o kahveye ihtiyacı vardı. Tanrım onun hakkında böyle hayallere dalmaktan vazgeçmeliydi. Luca'nın geliş nedenini unutmamalıydı. Tanrım, diye inledi için için. Kendinden utanıyordu, onun kokusunu içine çekiyor, onu hissediyor, hatta teninin tadını alıyordu. Ona neler oluyordu böyle?

Yutkunmaya çalıştığında tıkanı. Gözleri yaşlarla doldu. Kendinden iğreniyordu. Ondanda nefret ediyordu. Zayıflığını bahane edip ona bunları yaptığı için ondan nefret ediyordu.

'Süt?', diye sordu Luca.

Shannon kahve dolu fincana baktı ve eskiden birbirlerinin üzerine atlamak için ne kadar ufak tefek şeylerin yeterli olduğunu hatırladı. Bir bakış, bir sözcük, kazara bir dokunuş ve ikisi de aşkın kollarına bırakıverir-

yordu kendini. Luca ile yaşanan aşk şehvetli, şevkatli ve sınır tanımazdı. Ona daha önce varlığından bile haberdar olmadığı zevkler tattırmıştı.

Ama onu iki kez incitmişti: ilk sevişmelerinde ve son sevişmelerinde. İlkinde Luca nasıl bir kadınla karşı karşıya olduğunu fark etmemişti, Shannon ise ona bakire olduğunu söylemeye gerek duymamıştı. Her şey olup bittikten sonra biraz ağlamış, Luca da ona şevkatle sarılmış, onunla çok daha sevgi dolu bir şekilde sevişmişti.

'Hayır', dedi Luca'nın sorusuna. Aynı anda onu ikinci kez incittiği zamanı düşünüyordu.

Luca öfkeden deliye dönmüş, kıskançlıktan adeta gözünü kan bürümüşü. Ona sürükten orospuya kadar çeşitli sıfatlar yakıştırmış, Shannon ise yaşadıklarına inanamayıp öfkeyle bu oyuna katılmıştı. Ta ki Luca'nın gözü dönene kadar.

Shannon'u asıl üzen bunun üzerine üstüne saldırıp ona acımasızca sahip olması değil, ardından onu bir kenara fırlatışı olmuştu. O zamandan sonra bir daha ne konuşmuşlar, ne de görüşmüşlerdi. Luca, telefonlarını aldığı bir işaret bile vermemişti.

Bu yüzden – diye düşündü yeniden öfkelenerek – artık Luca Salvatore'nin üstesinden gelmişti. O karanlık günleri hatırlamak bile onun için hissettiği her şeyi yerle bir etmeye yeterdi. Luca artık gerçeği görüp önünde diz çöküp affedilmek için yalvarsa bile onu affetmeyecekti.

Vücudum onun yakınlığına karşılık vermiş, kalp atışlarım hızlanmış, aklım hiç durmadan güzel günleri anımsamaya başlamışsa da hiç önemli değil, diye düşündü. Kötü zamanlar her zaman iyi zamanların anılarını karanlığa boğacaktı.

'Bavulumu toplamaya gidiyorum.' Shannon'un ani kalkışı Luca'yı şaşırtmıştı, ama Shannon ona tek bir bakış bile atmadan yoluna devam etti.

İKİNCİ BÖLÜM

Luca mutfakta yalnız kalınca dalgın dalgın kahvesine bakarak Shannon'un onun farkına varıp varmadığını merak etti, çünkü bakışlarında yaşadığı şokun verdiği donukluğu fark etmişti. Umurunda mı sanki, dedi kendi kendine, içini kemiren duygulara bir son vermek için. O Shannon'u iyi tanırdı. Onunla bir daha ilişkiye girmek istemiyordu. Bunların hepsi geçmişte kalmıştı.

Fincanını sıkı sıkı kavradı ve buraya gelmemiş olmayı diledi. Hayat yüzünde bir iz bırakmış olmalıydı, ama aksine Shannon eskisinden de güzeldi.

Sahte, hepsi sahte, dedi gerilerek. O masmavi gözlerindeki bakışlar sahteydi. O dolgun, yumuşak, öpülesi dudakları, başını dimdik tutuşu, hepsi sahteydi.

Ona kötü haberi verene kadar bakışlarında meydan okuma ve aşağılama vardı. Hangi hakla ona böyle bakabileceğini sanıyordu? Yatağına başka birini sokan oydu.

Benim yatağıma. 'Tanrım', diye inledi Luca.

Fincanı bırakıp ayağa fırladı. İçinde öfke ve iğrenme duygusu ile garip, istenmedik bir duygu, pişmanlık duygusu çatışıyordu.

O bir zamanlar onun kadınıydı. Onun her şeyiydi. Sonsuza dek sürecekti aşkıydı. Bunu bakışları, gülüşü, onu içine alışı, her şeyiyle belli etmişti, öyleyse neden – neden her şeyi bir kenara fırlatmıştı?

Derin bir iç çekerek mutfak penceresinin önünde durdu. Dışarda sağanak yağışla birlikte fırtına devam ediyordu. Zorlu bir uçuş olacaktı.

Kafası karmakarışık. Neden buraya gelmişti ki?

Q8er_reQ8

Keşke bunu bilseydi. Gerçekten de geçmişi unutup böyle bir durumda anlayış ve acıma duygusu gösterebileceğini mi sanmıştı? Yoksa nedenleri bundan çok daha basit ve ilkel nedenlere mi dayanıyordu? Yoksa Shannon'un pişman olduğunu görüp kendini rahatlatmak mı istemişti?

Acıma konusuna gelince. Kapıyı açtığında ona ilk bakışta eskilere dönmüştü. Duvara yaslanmış suçlama dolu bakışlarını daha önce de görmüştü. Gerçi o zaman bunu hak etmişti.

Peki Shannon pişman mıydı?

'Tanrım', diye inledi tekrar.

Buraya gelmekle aptallık etmişti. Shannon'u suçüstü yakaladığında da hiç pişman olduğunu görmemişti. Keşke annesi ve kız kardeşleriyle Floransa'da kalmış olsaydı. O aslında oraya aitti. Onun da dediği gibi telefonuna bir mesaj bırakarak bu işi halletmeliydi. – Kaza oldu. Ablan ölmek üzere, kardeşim zaten öldü.

'Kahretsin', diye söylendi. 'Kahretsin', hiddetle titredi.

Angelo – ölmüştü.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Penceredeki aksinde, asla dökemeyeceği yaşları gördü akan yağmurda. Bundan rahatsızlık duyarak arkasını döndü. İki eliyle ensesini sıkıca kavradı. Duyduğu derin boşluk ve acıdan bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu.

Keira ve bebeği – diye hatırlattı kendine. Sadece onları düşün, çünkü onlarda hâlâ hayat var ve hayatın olduğu yerde umut kesilmez.

Kendine bunu öğütledikten sonra cep telefonunu aldı ve Floransayı aradı, ama fırtına yüzünden hatlar kopuktu. Oturma odasına geçip Shannon'un ev telefonundan denemeye karar verdi. İnşallah onda bir sorun yoktu. Ne kadar çabuk Floransaya varırlarsa o kadar iyiydi, çünkü bir an evvel Shannon'dan uzaklaşmalıydı.

Telefonda annesiyle konuşurken sırtı hole dönüktü. Shannon'un bakışlarını sırtında hissediyordu. Evdeki durumda bir değişiklik yoktu. Telefonu kapatıp Shannon'a döndü. Gördüğü kadarıyla çabucak bir duş almış ve üstünü değiştirmişti. O seksi eteğini çıkarmış, üstüne soluk bir kot pantolonla bir kazak giymişti. Saçlarını küçük bir topuzda toplamıştı. Asi bukleleri böylece biraz derlenip toparlanmıştı. Oval yüzü, o inanılmaz mavi gözleri ve masum görünümlü ama son derece günahkar olabilen dudakları iyice ortaya çıkmıştı.

'Bir değişiklik yok', dedi sormasını beklemeden.

Değişiklik yok, diye tekrarladı içinden Shannon. Bu iyi miydi, yoksa kötü mü? Değişiklik yok demek Keira hâlâ hayatta demekti, ama aynı zamanda hâlâ komada demekti. Bu da hiç umut verici bir durum değildi. Daha fazlasını bilmek istiyordu. Sormak için ağzını açtı, ama fikrini değiştirip tekrar kapadı. Alacağı cevaplar yüzünden tekrar sarsılabilirdi. Önünde uzun bir yolculuk vardı daha dayanması gereken.

Bu yüzden sakın bir tonda konuşmaya başladı. 'İşin bittiyse telefonu kullanmak istiyorum. Bir süre burada olmayacağımı bildirmem gereken insanlar var.'

Luca telefonundan yanından çekildikten sonra hâlâ onun dokunuşunun sıcaklığını taşıyan ahizeyi eline alınca boğazı düğümlendi. Grafik tasarım şirketini birlikte kurduğu ortağı Joshua Soames'i aradı.

Boğuk bir sesle 'Merhaba Josh, benim...', diye konuşmaya başladığında Luca odadan çıktı. Shannon ortağına durumu anlatmaya başladı.

Luca geri geldiğinde komşusuyla konuşuyordu. Yedek anahtarın hâlâ onda olduğundan ve dairesine göz kulak olacağından emin olmak istemişti.

'Sağol Alex, sana borçluyum', diye konuştu minnettar bir sesle. 'Döndüğümde seni yemeğe çıkarırım, olur mu? Tabii ben ısmarlıyorum. Görüşmek üzere.'

Shannon telefonu kapayınca oda yine garip bir sessizliğe büründü. Luca pardösüsünü giyyordu, profili taştan oyulmuş gibiydi. 'Arayacağın başka kimse var mı?', diye sordu ve aldığı cevap karşısında 'Sadece hayatındaki iki erkek mi? Ne kadar da tutarlısın Shannon. Bunu takdir ediyorum.'

Shannon ise ona karşılık vererek onu tatmin etmek yerine uzaklaştı. Luca – her ne kadar gerçeğe dayanmasa da – iğneleyici davranmakta kendince haklı olabilirdi, ama ortada çok daha önemli şeyler varken ona böyle taş atması Shannon'u yeniden öfkeliendirdi. Alex'in bir kadın, Josh'un ise Luca hayatını mahvettikten sonra onu kurtaran kişi olduğunu açıklamayacaktı.

Uzun yün ceketini giyip geldiğinde Luca onu kapıda bekliyordu.

'Hepsi bu mu?', diye sordu Luca gözlerine bakmadan. Bir elinde çantası, diğer elinde içinde diz üstü bilgisayarın bulunduğu bir çanta vardı.

Shannon el çantasını omzuna takarken, 'Evet', diye cevap verdi. 'Araban var mı, yoksa benimkini mi alacağız?'

'Bir araba kiraladım.'

Q8r_reQ8

Asansörle aşağı inerken birbirine tamamen yabancı gibi davrandılar. Dışarda hâlâ kovadan boşanırçasına yağmur yağıyordu. Yanlarına şemsiye almamışlardı, ama bu ikisinin de umurunda değildi. Arabaya bindiklerinde ikisi de sırlıslıkladı. Shannon yüzünü yan pencereye döndü. Luca elinin tersiyle yüzünü sildi ve arabayı çalıştırdı. Bu durumdan bir an evvel sağ salım kurtulmak istiyordu.

Onun hayatı ile ilgili yaptığı yorum yüzünden kendi kendine sinirlendi. Kıskanç bir erkek gibi davranmıştı, ama değildi. Çünkü artık onun için bir şey hissetmiyordu. Shannon yatağına girmek için kuyruğa giren istediği kadar Alex ile birlikte olabilirdi. Ama Joshua Soames ise farklıydı. Luca onun bu yakın dostu ve ortağı hakkında her şeyi biliyordu. Keira iki ortağın biraraya geldikten sonra şirketi nasıl hızla geliştirdiklerinden, daha üniversiteden bu yana sürdürdükleri dostluktan böbürlene böbürlene söz etmişti. Luca o zamanlar bunun fazla üzerinde durmazdı, çünkü onun anımsadığı üzerinde emanet gibi duran mavi bir nedime kıyafetinin içinde sevimli, çilli, dikkat çekici renkte saçları olan buluğ çağında bir kızdı. O zamanlar Shannon Luca'yı çok eğlendirirdi. Ondan hoşlanmıştı, çünkü yaşının küçüklüğüne rağmen çok tatlı dilli ve konuşkandı. Keira ile Angelo'nun düğünü süresince onu çok eğlendirmişti.

Keira kız kardeşinden ne zaman söz etse hayalinde canlanan bu zararsız anılardı, ama ardından dört yıl sonra yetişkin haliyle karşılaştığında Luca ayaklarının yerden kesildiğini hissetmişti.

Çok güzeldi, diye düşündü ve direksiyonu iyice sıkı. Baş döndürücü bir güzellik. Çiller kaybolmuş, vücudu muhteşem hatlara kavuşmuştu. Artık buluğ çağında bir genç değil, kendinden son derece emin, hayata karşı meraklı ve flört konusunda yetenekli bir genç kadındı. Baştan çıkartıcı görüntüsü ve Joshua Soames ile bir tasarım şirketi kurma hevesi onu hayran bırakmıştı.

İlk öpüşmelerinin amacı aslında Puccini'yi dinleyerek keyif aldıkları bir akşamı noktalamak için yerine getirilen bir teşekkür idi. Shannon operaya gitmeyi çok istemiş. Luca da onu götürmekten memnuniyet duymuştu. Sonra birlikte en sevdiği restoranda mum ışığında yemek yemişlerdi. Luca ona fazlasıyla kapıldığını hissetmiş, ancak hâlâ kontrolü elinde sandığı için endişelenmemişti - ta ki onu opene kadar.

Bu anıyla dudaklarının yandığını hissetti. Aslında o zaman bunun anlamlı bir öpücük olmasını planlamamıştı. Güzel bir akşamın ardından sıradan bir öpücükle teşekkür etmek istemişti. Ama Shannon hayattaki her

İHANETİN ARDINDAN

şeye olduğu gibi bu öpücüğe de tüm heyecamını katmıştı. Bu öpücük Luca'yı sarsmış, hormonları varlığından bile haberdar olmadığı bir şiddetle devreye girmişti.

Bir kavşakta durup sağa sola bakarken gizlice ona da bir bakış attı. Shannon dışarı bakıyordu. Sanki bir ateş parçası yüreğinden kopup kasıklarına doğru kaymış ve orada kalakalmıştı. Bir tek Shannon onda bu etkiyi yaratıyordu. Ona dokunmadan bile hormonlarını çılgına çevirebiliyordu.

Shannon ondan on yaş küçüktü, ama hayat tecrübesi konusunda aralarında binlerce yaş vardı. Luca yine de o andan itibaren sadece ona ait olacağını hissetmiş ve bu böyle de olmuştu. Shannon ona karşı beslediği arzusunun şiddetinden zaman zaman başka birinin kollarında tatmin arayacağından korkmuştu.

İşte, sonunda bu da olmuştu. Aslında evlilik yemini etmeden bunu fark ettiği için rahatlamış olması gerekirdi. Ama bir an için bile rahatlayamamıştı. Öfkesi dindikten sonra sadece pişmanlık hissetmişti, çünkü evli olsalardı ona hesap sorma hakkına sahip olacaktı.

Bunun yerine iki koca yıl boyunca evli olsalardı neler olacağını düşünmekle geçirmiş, sonunda yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden bir daha hiç bir kadına dokunamamıştı.

Onun iktidarsızlığına neden olduğunu bilseydi ne yapardı acaba? Luca yüzünü buruşturdu.

Shannon onu penceredeki aksinden izlerken bana tek bir kötü bakış daha atarsa ona vurabilirim diye düşündü. Arabaya bindiklerinden bu yana ona önce bir kez öfkeyle, sonra bir kaç kez iğrenerek ve iki defa da arzuyla bakmıştı. Yollar yeterince kötüydü, kötü şeyler düşünerek dikkatinin dağılmasına hiç gerek yoktu.

Zaten Luca'nın akli fikri seksteydi. *Aşk değil seks*. Bu konuda epey de ün yapmıştı. Onunla sevişmek ilginç sürprizlerle dolu olabiliyor, aşk oyunlarında çeşitlilikten hoşlanıyordu. Evet, çeşitlilik – demişti ona Luca bir keresinde – hayatın tadıdır. Aslında daha o zaman Shannon onun gözünde sadece denemesi gereken yeni bir çeşit olduğunu anlamış olmalıydı.

Aşk? Bu adam asla aşık olmazdı. O bu sözcüğün anlamını bilmezdi. Ama istediği karşılığı almak için bunu çok kullanmıştı. Seni seviyorum. Ti amo mio per sempre l'innamorato, demişti. İtalyanca fısıldanan aşk sözcükleri her kadını baştan çıkarabilirdi.

Ama ne de olsa Shannon onun seviyesine ulaşamayan ^{Q8}bir kadın, bir sürtüktü. Tek bir hata – üstelik Shannon'un kendi hatası bile değil – onu

MICHELLE REID

terk etmesine yetmişti. Shannon aradan iki yıl geçmesine rağmen olayın şokunu atlatabilecekti.

Onun üstesinden gelmek mi? Hayır, hâlâ fazlasıyla öfke doluydu.

'Bu havada asla havalanamayız', dedi Luca dişlerini sıkarak.

Yine Luca'yı düşünerek Keira'yı unuttuğu için gözleri doldu. Tanrım beni affet, dedi içinden ve çantasında mendil aradı.

'İyi misin?', diye sordu burun çekişini duyan Luca.

'İyiyim', dedi Shannon ondan ölesiye nefret ederek.

'Havaalanına az kaldı', dedi Luca sakın bir tonda.

Luca onun ağladığını biliyordu. Çünkü onun içini, dışını, bir erkeğin bir kadında tanıyabileceği her şeyi biliyordu onunla ilgili. Altı ay karı koca gibi mutlu bir beraberlik yaşadktan sonra ilişkilerini bitirmişti. Luca dişlerini sıkı. Bir an evvel hayatında en çok nefret ettiği bu kadından uzaklaşmak istiyordu. Uçağın onları beklediği özel havaalanını görünce rahatladı. Bir an evvel bu kadının kokusunun yayılmadığı temiz bir hava almaya ihtiyacı vardı.

Üstü kapalı park yerine arabayı bıraktıktan sonra Shannon'u giden yolcu bölümüne yönlendirdi, kendisi de tam aksi yöne gidip arabanın anahtarlarını teslim etti. Shannon'u pencerelerin önünde durmuş, pencere camını kıracak kadar kuvvetli yağın yağmuru izlerken buldu. Bir yetmişüç bir kadın için uzun sayılırdı, ama Luca ile karşılaştırıldığında Shannon narin kalıyordu. Durmuş arkasından onu süzerken duruşunda yeni bir kırılma fark etti. Shannon korkuyordu, kolay incinebilirdi. Bunun farkına varınca Luca kendini daha da kötü hissetti.

Kendine yönelik öfkeli bir iç çekişi bastırıp ikisine de biraz mesafe tanımak için bara yöneldi ve sert bir içki aldı. İçmeden öylesine bardağa bakıyordu. Shannon'un onun binaya girdiğinden itibaren her bir adımını penceredeki aksinden seyrettiğinin farkında değildi.

O da benimle olmaktan benim onunla olmaktan duyduğum kadar nefret ediyor, diye düşündü Shannon içi daralarak, ama bunun yüreğinde neden bu kadar acı verdiğine anlam veremedi. Onu sevmiyordu – hâttâ artık ona yakın bile olmak istemiyordu, bu yüzden onun yanına gelmeyip barda kaldığı için memnundu – öyle değil mi?

Kendini dışarı bakmaya zorlayarak havaalanı ışıklarını ve camları kırbaçlayan yağmura baktı. İçin için asıl olması gereken yere gidebilmesi için havanın bir an evvel yumuşamasını diledi.

Keira, sevgili Keira ve bebeği – ve zavallı Angelo.

İHANETİN ARDINDAN

Belki de kader onlara acımişti. Yarım saat sonra Luca yanında belirdi. ‘Fırtınada bir delik olduğunu söylüyorlar’, diye haber verdi. ‘Hemen uçağa binip kalkışa hazırlanırsak buradan ayrılma şansımız olabilir.’

Buradan ayrılmak kulağa öyle hoş gelmişti ki, Shannon birden dönüp eşyalarını bıraktığı sandalyeye yöneldi. Ceketlerini giydiler. Beş dakika sonra ise yan yana ama birbirlerinden milyonlarca kilometre uzaklıkta yürüyorlardı.

Mucize gibi birden yağmur durdu, rüzgar dindi ve Shannon gökyüzüne baktığında açılan bulutların arasından yıldızları gördü. Havadaki olumlu değişim Keira hakkındaki endişelerini biraz hafifletir gibiydi. Keira iyileşecekti, bundan emindi.

‘İstedğin bir koltuğa geç ve kemerini bağla’, dedi Luca uçağa adım attıkları an. ‘Ben pilotla görüşmeye gidiyorum.’

Sözleri biter bitmez yolcu kabininin öbür ucundaki bir kapıdan geçip kayboldu. Aynı anda bir görevli gelip eşyalarını aldı. Onu nazikçe büyük krem rengi deri kaplı koltuklardan birine yerleştirip, rahat ettiğinden emin olduktan sonra yalnız bıraktı.

İki dakika sonra uçak havalandı ve açılan bulutların arasından yıldızlı gökyüzüne yükseldi. Bir saat geçmişti aradan, ama Luca hâlâ geri dönmemişti. Aynı havaalanında yaptığı gibi ondan uzak durmaya çalıştığını düşünerek sonunda Shannon da kendini sıkımayı bırakıp biraz gevşemeye karar verdi ve gözleri kendiliğinden kapandı.

Belki de yolculuğun bir kısmını uyuyarak geçirmesinde fayda olacağını düşünerek uykuya karşı gelmekten vazgeçti. Rüyasında Keira ve tatlı kokulu bebeğini gördü. Rüyasında ona sıkıca sarıldı, burada Keira sağlıklıydı ve hiç bir kötülük ona ulaşamazdı.

Luca onu bir süre uyurken izledi. Shannon her zaman böyle sessiz uyurdu. Bir zamanlar onunla aynı yatağı paylaşırken bazen kendini tutamayıp nefes alıp almadığını kontrol ederdi. Halbuki kollarındaki bedeninin sıcaklığı zaten hayat anlamına geliyordu.

Tanrım, bunları düşünme artık dedi kendi kendine Luca ve arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak rahatlamaya çalıştı. Ama gözlerini kapatır kapatmaz korkunç sahneler görünce yeniden açtı.

Angelo – Angelo... Sıkıntıyla oturuşunu değiştirdi. Erkekler ağlamaz. Ama Luca ağlamak istiyordu. Kardeşini geri istiyordu, ona onun için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordu.

Yaşlar gözlerini yakmaya başladı. Ayağa fırladı. yolcu kabininin içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bu hayatının en kötü günüydü ve hâlâ sona ermemiştir. Kendini dünya üzerinde dolaşp kötülüğün haberciliğini yapan bir uğursuz gibi hissediyordu. Haberi önce annesine, sonra kız kardeşleri Renata ve Sophia'ya o vermişti. Sonra ise onların karşı gelmelerine rağmen Shannon'a haber vermek için Londra'ya gitmişti. Şimdi de onunla konuşmak yerine kaçışı uykuda bulan yolcusuyla birlikte Floransa'ya dönüyordu.

Shannon ile herhangi bir konuda konuşmak istiyor muyum ki? diye sordu kendi kendine birden.

Hayır, istemiyordu.

Onun uyanmasını istiyor muydu?

Buna da hayır.

Yeniden yürümeye başladı, sonra döndü ve Shannon'un yanına gitti. Shannon hiç kımıldamamıştı. Yüzü huzurlu ama solgun görünüyordu. Gül rengi dudakları kapalıydı. Burnundan nefes alıyorduydu da göğsü inip kalkmıyordu.

Saçmalama, diye uyardı kendini Luca sertçe. Onun nasıl uyduğunu bilirsin, *bilirsin*. Yine de kendini tutamayp parmak uçlarıyla yanağını okşadı.

Shannon aniden uyanınca Luca'yı üstüne eğilmiş vaziyette buldu. Luca ona o kadar yakındı ki, nefesini yüzünde hissetti. Bakışları çarpıştı ve ayrı kaldıkları iki yıl birden yok oldu. İki yıl önce Luca ona son sevişmelerinden sonra da dakikalarca böyle bakmıştı. Bu bakışlar Shannon'un hayatını yerle bir etmişti. Bakışlarında öfke, aşağılama ve dehşet gidip geliyordu. Shannon da yine aynı acıyı hissetti.

Gözleri doldu. 'Senden nefret ediyorum', diye hıçkırdı ve yumruklarıyla ona vurmaya başladı.

'Nefret mi?', diye onun sözünü tekrarladıktan sonra bileklerinden sıkıca tuttu. 'Sen bu kelimenin anlamını bilmezsin', diye sertçe karşılık verdi. 'Bu, *cara*, nefrettir-'

Tek hareketle Shannon'u kaldırıp kendi bedenine bastırdı. Shannon'un itiraz çığlığını diliyle boğdu. Onu öfkeyle ve cezalandırmak için öptüyordu, ama Shannon'un kurtulmak için delice çırpınmasının nedeni ise ateşli tutkusuydu. Bir kol beline sarıldı ve Shannon birden kendini ayakta ona yapışmış halde buldu. Luca bileğini bırakıp, kafasını kendine doğru bastırarak öpüşüntü derinleştirdi.

Dudaklarını yağmalıyor, hoyratça öpüyordu. Genzinden konuşarak kendi kendine lanet ediyordu. Shannon'un saçları açıldı, Luca saçlarını kavradı. Onu hiç bırakmadan öptü ve öptü, ta ki Shannon karşı gelmeyi bırakıp kollarında titremeye başlayana dek. İki yıllık mahrumiyet ve bunun nedenleri artık önemini kaybetmişti. Kaldıkları yerdeydiler yine. Birbirlerine savaşıyor ve silah olarak cinselliği kullanıyorlardı. Shannon tırnaklarını gömleğinin üzerinden bastırarak aşağılara indirdi, sonra delice saçlarına gömdü. Aynı zamanda dudakları büyük bir açlıkla kenetlenmişti. Sonra her şey başladığı gibi birden bitti.

Luca onu öyle bir şiddetle itmişti ki Shannon hızla koltuğuna çöktü. Shannon başı dönüyordu, aklı karışmıştı. Luca'nın kabinde diğer tarafa yürüdüğünü hayal meyal görüyordu. Arkadaki bir dolaptan bir şişe viski çıkardı, bir bardağa boşalttı ve bir dikişte içti.

Luca'nın sırtına bakarken bir şeyler söylemek istedi. Onu tutup öptüğü için suçlamalar yağdırmak istedi. Ama dudakları yanıyordu, ateşli öpüşmeden tahriş olmuşlardı ve kendisi de öyle titriyordu ki, kelimeleri anlamlı bir şekilde birleştiremeyecekti. Bunun yerine başını eğip yüzünü elleriyle kapadı ve Luca'nın öpüşüne karşılık verdiğini fark etmemiş olması için dua etti.

Ardından uzayan sessizlik yolculuğun her saniyesini iyice zorlaştırdı. İtalya'ya vardıklarında hava açık, ama soğuktu.

Luca arabasını havaalanı parkında bırakmıştı. Shannon hemen öne yerleşti, Luca ise eşyaları bagaja yerleştiriyordu. Floransa'ya doğru tek kelime etmeden yol alıyorlardı. Öpüşmelerinden bu yana edilen tek söz Luca'nın hastaneyi arayıp hâlâ bir değişiklik olmadığını bildirmesiydi.

Geçtikleri yerleri Shannon tanıyordu. Floransa'ya yaklaştıkça gerginliği de artıyordu. Sonunda araba yavaşladı ve çok yüksek bir duvarın içinden geçit veren bir kapıdan geçtiler. Hastanelerin biri diğerine benzerdi, ama görünüşe bakılırsa burası oldukça pahalı bir yerdi.

Luca arabayı durdurduğunda Shannon'un tüyleri diken diken oldu. Derin bir nefes alıp kemerini çözdü ve arabadan indi. Hastane girişine doğru yürürken bacakları titriyordu. Luca yanından yürüyordu, ama ona dokunmuyordu.

Zaten Shannon da onun dokunmasını istemediğini söyledi kendi kendine. Ama hastaneye adım attığı an bundan şüphe duymaya başladı. Luca asansörlere işaret etti. Asansörlerden birine bindiklerinde Shannon kendini çok garip hissetti, kendine bile yabancıydı sanki.

Belki de Luca bunu sezmişti de bu yüzden asansör kapıları kapanır kapanmaz ‘İyi misin?’, diye sordu.

Shannon baş salladı. Boğazındaki düğünden yutkunarak kurtulmaya çalıştı ama nafile. Bütün vücudu gerilmişti. Ancak böyle bir durumu yaşayanların bileceğini tahmin ettiği garip bir duygular içindeydi. Ve çok solgundu. Yüzü solgun ve buz gibiydi.

‘Keira’nın etrafında göreceğin bir sürü makine yüzünden paniğe kapılma sakın’, diye ikaz etmek zorunda hissetti kendini Luca. ‘Bu tür durumlarda takip edebilecekleri hemen her şeyi cihazlarla takip etmek standard bir uygulamadır.’

Onu hazırlamaya çalışıyordu. Shannon sadece başını sallayabildi. Asansör durdu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki zorla nefes alıyordu.

Yine girişteki gibi bir antreye varmışlardı, ama Shannon birden tüm cesareti yitirmiş gibiydi, oraya çakılmış gibi kaldı.

Gözlerini kapadı, yutkunmaya çalıştı ve kendini boğucu bir karanlığa sürükleniyor gibi hissetti. Sonra asansörden kapıların yeniden kapanacağını gösteren sinyal sesi geldi. Gözlerini açtı ve Luca’nın da aynı anda kolunu uzatıp sabırsız kapıları açık tuttuğunu gördü.

Luca gözlerini kısmış, endişeyle bakıyordu. Yüzü solgundu, dudakları ince bir çizgi halinde ağzı hafif aralıktı, sanki Shannon’u tutup çekmemek için kendiyse mücadele ediyordu.

‘Ben iyiyim’, diye fısıldadı Shannon nefes nefese. ‘Bana sadece bir saniye ver ki-’

‘Acele etme’, dedi Luca homurdanarak.

Acelesi yok muydu? Shannon’u içini birden bir korku kapladı. Çoktan geç kalmış olabilirdi!

Çok geç... İki yıldır Floransa’nın yakınına bile uğramamasının nedeni buydu. Çok geç... Keira’yı hayatından uzak tutuşunun nedeni de buydu. Barıştıktan sonra bile onu kendine fazla yaklaştırmamış, ilişkilerinde soğuk davranmıştı.

Asansör kapıları, Luca onları açık tuttukça kapanmak için mücadele ediyor, sinyal verip duruyordu. Shannon cesaretini çok büyük bir güçlkle toplayıp hareket etti. Gördüğü ilk kişi Luca’nın annesiydi. Korkunç görünüyordu. O güzel yüzü hüznün ve korkudan çökmüştü.

Shannon gözleri yeniden doldu. Taziyede bulunurken sesi titriyordu. ‘Mrs Salvatore, Angelo için çok üzgünüm’, diye İtalyanca mırıldandı ve içgüdüsel olarak kollarını açıp zavallı kadına sarılmak için yaklaştı.

İHANETİN ARDINDAN

Ancak bir kaç saniye sonra Mrs Salvatore'nin bu kucaklaşmadan hoşlanmadığını anladı. Kadın bu kucaklaşmaya sadece nezaket icabı tahammül ediyordu, ama kaskatı duruyordu. Shannon kadını bırakıp Luca'nın ailesinin onun hakkında nasıl düşündüğünü bu şekilde hatırlamak zorunda kaldıktan sonra diğerlerinin yüzüne bakınca onların da her şeyin farkında olduklarını fark etti.

O anda Luca arkasından yanına geçti, kolunu Shannon'un omuzlarına doladı. Shannon bunun diğerlerine bir tür mesaj olduğunu sezdi. Luca tek bir sözcük söylememişti, ama hepsi önce ona baktı, sonra da bakışlarını rahatsız bir şekilde yere diktiler.

'Soldan', diye yönlendirdi Luca onu sakın bir sesle.

Shannon yaşadığı şoka rağmen kendini zorlayıp yoluna devam etti. Luca'nın eli şimdi ensesindeydi. Bir kapıdan geçip yeni bir koridora geçtiler. Artık ailesinin onu göremiyor olması onu biraz olsun rahatlattı, ama şimdi de yaşanacak bambaşka bir şokun habercisi bir sessizlik çökmüştü.

Ve beklediğinden çok erken karşılaştı bu yeni şokla. Hem de girdikleri hemen ilk kapıdan sonra. Luca birden durmuş, sonra kapıyı açmış ve onu yavaşça içeri itmişti. Sanki bütün vücudu ağırlaşmıştı, zorla yürüyordu, zaman bile yavaşlamış gibiydi. Sonunda aydınlık, bembeyaz bir odanın içinde beyazlar içinde bir hemşire yine bembeyaz bir yatağın önünde duruyordu.

Sonra yatakta yatan kireç kadar beyaz yüzlü hastayı gördü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*İ*şte o an Shannon kontrolünü kaybetti. Gerçekten de bu odada ne ile karşılaşırsa karşılaşsın buna hazır olduğunu sanmıştı, ama ablasının bir hastane yatağında kireç kadar beyaz bir yüzle, sanki her saniyeyle birlikte hayat onu terk ediyormuş gibi görüntüsüne dayanamayacağını anladı. Hiçkırığını elini ağzına bastırarak engelledi. Eli titriyordu, bilinçsizce geriye bir adım attı ve Luca'nın onun korkakça kaçışını önlemek için bir duvar gibi geçit vermeyen sert göğsüne dayandı. Gözleri irileşmiş, elleri ve dudakları titrerken kendini toparlamaya çalıştı. Ayakları onu taşı mıyordu. Zorla yatağa kadar yürüdü ve ablasının elini tuttu. Hâlâ sıcacıktı, bu da iyi haberd, çünkü sıcaklık hayat demekti.

'Keira?' diye seslendi titrek bir sesle. 'Keira – benim, Shannon. Beni duyabiliyor mu?' diye sordu hemşireye, ama kadın cevap veremeden tekrar ablasına döndü. 'Ah Keira' diye haykırdı acıyla. 'Uyan ve konuş benimle!'

'Al...', dedi Luca. Ceketi omuzlarından alındı ve sandalyeye oturtuldu.

Böyle araya girilmesi onu yıkılmaktan korumuşt, çünkü yıkılmak üzereydi. 'Bilinç kaybı ne düzeyde?', diye sordu boğuk bir sesle.

'Bir kısmı ilaçlardan kaynaklanıyor', dedi Luca onu rahatlatmak ister gibi. Hemşire anlaşılan Shannon fark etmeden gitmişti.

'Kazadan bu yana hiç kendine geldi mi?'

'Hayır', diye cevapladı Luca.

'Yani bebeği doğurduğunu da bilmiyor mu?'

'Hayır', dedi Luca bir kez daha.

Shannon'un yüreği yepyeni bir acıyla daha burkuldu. Zavallı Keira, evliliği boyunca Angelo'ya bir çocuk vermek için çırpınıp durmuş, bu bebekten önce beş ya da altı kez düşük yapmıştı. Bir kız çocuğu ona yete-

Düzenleme Ser_reS
İHANETİN ARDINDAN

cek miydi? Burada ölümle boğuşurken Angelo'ya bir oğul verme saplantısından vazgeçebilecek miydi?

Angelo – Tanrım neler düşünüyordu böyle? Angelo artık yoktu. 'Ah Keira' diye fısıldadı acıyla. Sevgili kocası Angelo olmadan nasıl yaşayacaktı?

Ardından işkence dolu saatler başladı. Etrafındaki hiç bir şey ona gerçekmiş gibi gelmiyordu. Yatağın kenarında oturmuş Keira'ya konuşuyordu. Keira'yı muayene etmek için doktorlar geldiği zaman koridorda oturup Angelo için yas tutuyordu. Ara sıra Luca ya da annesi ya da kızkardeşlerinden biri görünüp kayboluyordu. Asla yalnız bırakılmadığının, ailenin ona yaklaşımının tamamen değiştiğinin hiç farkında değildi. Belki de farkına varsaydı, onunla nöbette kalmalarının aslında kötü bir işaret olduğunu anlardı. Ama hiç bir şeyin farkında değildi ve Keira hariç kimseyle konuşmuyordu. Onun yanında sonradan tek kelime hatırlamasa da sürekli konuşuyordu.

Bir ara biri ona nazikçe bebeği görmek ister mi diye sordu. O da en azından Keira'nın iyiliği için bunu yapması gerektiğini düşündü. Sonunda kabul etti ve o plastik şeyin içinde yatmış kendi yaşam mücadelesini veren minik şeyi görünce iyice sarsılmıştı.

Keira'nın kızı – Angelo ve Keira'nın çocuğu.

Birden gözyaşlarına boğuldu, freni patlamış bir kamyon gibi kendine engel olamıyordu. Sonunda Keira'nın yanına döndüğünde yine fısıldayarak konuşmaya başladı.

'Bu kadar yeter--'

Shannon ne zaman başını yatağa dayayıp uyuduğunu hatırlamıyordu, ama uykusuzluktan ve ağlamaktan kızarmış gözlerini dikip Luca'nın altın benekli kahverengi gözlerine baktı.

'Bu gece burada yapabileceğin başka bir şey yok Shannon', dedi Luca sakince. 'Artık gidip biraz dinlenmeliyiz.'

'Ben...' burada kalabilirim diye ısrar edecekti, ama Luca başını sallayarak onu susturdu.

'Keira'nın durumu sabit', dedi emin bir tonda. 'Buradaki insanlar gerektiğinde bizi nerede bulacaklarını biliyorlar. Artık gitme zamanı.'

Otoritenin sesi, diye düşündü Shannon. Luca hayır cevabını kabul etmeyecekti ve Shannon da aslında onun haklı olduğunu biliyordu. Kendini öyle tükenmiş hissediyordu ki, güçlkle hareket ediyordu.

MICHELLE REID

Ama Keira'nın elini öpüp sonra yanaklarını öpüp ondan ayrılmak ihanet gibi geliyordu ona.

'Seni seviyorum', diye fısıldadı, sonra gözünde yaşlar dönüp kapıya doğru yürüdü, Luca da peşinden gitti.

'Nereye gidiyorsun?'

Shannon gözlerini kırıştırdı. Uykusuzluktan beyni yavaş algılıyordu. Artık ablasının odasından çıkmışlardı. Kapının kapandığını bile duymamıştı. 'Bebek', diye mırıldandı, belli belirsiz bebeklerin bulunduğu bölümü işaret ederek. 'Ben...'

'Bebek iyi', diye onu temin etti. Sen Keira'nın yanındayken ben son bir saati bebekle geçirdim.'

Bir saat mi? Shannon yeniden gözlerini kırıştırdı. Luca tam bir saat bebeğin yanında mı kalmıştı? Hayalinde canlanan görüntü tanıdığı bu adamla hiç uyuşmuyordu.

'Hemşirenin onu besleyip temizlemesini izledim, sonra onu biraz tutmama izin verdiler...'

Luca'nın yüzünde bir an kontrol edilmeyen bir acı gelip geçti. Shannon birden suçluluk duydu. Bu adam sevgili kardeşi kaybetmişti ve Shannon bencilce sadece kendi ablası ile ilgilenirken o, başkalarına destek olarak kendi acısını yaşayamamıştı. Shannon buraya vardığından beri gerçek dünyaya kendini kapatıp yaşamıştı, oysa o önce annesini, sonra kız kardeşlerini teselli etmiş, sonra bir de Shannon ile ilgilenmişti. İşte karşısında durmuş yapabildiği en iyi şey yapıyordu: güçlü bir Salvatore erkeği olmaktı bu. Ama gözlerine baktığında derin bir acı gördü.

'Ah Luca' diye inledi ve onu teselli etmek için yaklaştı.

Luca bunun olacağını tahmin etti. Yüzü anında bir maskeye dönüştü. 'İşte', dedi sertçe, 'giy şunu.'

Ona ceketini tutuyordu. Shannon cekete baktı. Duygusal olarak suratına bir kapının kapandığının farkındaydı. Neden kapanmayacaktı ki, diye sordu kendi kendine, içindeki sıcak ve paylaşımcı duyguları susup içine atarken. Ablası hâlâ hayattaydı, ama onun kardeşi ölmüştü. Eski sevgilisinden dönme bir düşmandan teselli kabul etmesi beklenemezdi.

Tek kelime etmeden ona ceketini giydirmesine izin verdi. Sonra ellerini iyice ceplerine sokarak avansörlere doğru yürüdü. Koridor boşalmıştı. Salvatore ailesinin diğer üyeleri çoktan evine gitmişti.

Karanlık yollardan giderken aralarında sessizlik sürüp gitti. Araba saatine bakınca gecenin biri olduğunu gördü. Dün sabah saat altıda kalkıp

İHANETİN ARDINDAN

Paris uçağına yetişmek için koşturduğundan bu yana çok şey olmuştu. Çok fazla şey, diye düşündü boşalmış gibi hissettiği başını koltuğa dayayıp kızarmış gözlerini kapatırken.

O ağır bir uykuya dalarken Luca onu izledi ve surat astı. Az önce onda nasıl bir izlenim bıraktığını biliyordu, ama Shannon istese de bunun nedenini düşünemezdi. Shannon ona göstereceği herhangi bir yakınlık ve teselli bütün gündür güçlkle sağladığı kontrolünü birden yitkabilirdi.

Henüz bitmemişti, her ne kadar Shannon henüz farkında olmasa da. Bir şeyler daha olacaktı, bir mücadele, diye düşündü, çünkü kalacağı yeri gördüğünde bundan hoşlanmayacaktı. Mücadeleyi kazanmadan savunmayı elden bırakırsa kendini Shannon'un inatçı tabiatının hedefi olarak bulabilirdi.

Tanrım, diye düşündü Luca, belli çoktan bunun hedefi olmuştu bile. Yanında uzun bacaklarını uzatmış, güzel yüzünü ona doğru çevirmiş olan Shannon'a bakınca içinde yırtıcı hayvanların avlanma içgüdüsi canlanıyordu.

Shannon onu her zaman etkilemişti. Aralarındaki aşk ya da nefret, hangisi olursa olsun, Shannon'u istiyordu ve bu yüzden de bir hedefti. Shannon'da kıvılcımlar çaktı mı o alev alırdı. Bundan öyle emindi ki, onu uyandırmadan güvenli bir şekilde bir yatağa yatırıp oradan mümkün oldukça uzaklaşmak istiyordu.

Angelo bir zamanlar ikisinin de bir çift İrlandalı cadının büyülerine hedef olduklarını söylemişti.

Angelo... Göğsüne bir ağır saplandı. Bu berbat gün boyunca iyice tanıdığı bir duyguydu bu. Kardeşini çok özlemişti – daha şimdiden. Angelo'yu geri istiyordu. Gözlerinin arkasından dökemediği sıcak yaşlar baskı yapıyor, yanaklarındaki deri kendini kasmaktan geriliyordu.

Göğsündeki baskıyı hafifletmek için fiziksel bir güç kullanma ihtiyacı duyarak gazı kökledi. İlerdeki lambalar kırmızıya döndü. Son sürat onlara yaklaşıyordu. Ölüme meydan okumak çok çekici bir fikirdi.

Shannon kımıldandı. Luca ona bakınca gördüğü güzellik karşısında dişlerini sıktı ve kendini yavaşlamaya zorladı. Ailede bir kaza yeterdi. Çılgınlık anını atlatmıştı. Shannon hiç bir şeyden habersiz yanında uyuyordu. Hayatını nasıl tehlikeye attığını asla öğrenmeyecekti.

Gerçi içindeki yakıcı acı ve Angelo'nun hayatının bu kadar anlamsız bir son buluşuna karşı isyanı hâlâ devam ediyordu ve dindirmesi gerekiyordu. Bunun nasıl olacağına ilişkin içinde garip bir şüphe vardı.

Araba birden keskin bir virajı alarak park yerine girince Shannon uyardı. Kıpkırmızı gözlerini açıp park halindeki arabaları gördü. Luca onun nerede olduğunu anlayacağı anı bekledi, ama anlamadı. Herhalde nerede olduğunu bile anlayamayacak kadar yorgundu. Shannon esnedi ve arabadan inip Luca'nın bagajdan eşyalarını almasını bekledi. Sonra onunla birlikte asansöre kadar yürüdü.

Asansöre bindiler. Luca plastik bir kartla asansörü çalıştırırken Shannon asansör duvarına yaslandı, ellerini ceplerine soktu ve ayakkabılarına bakmaya başladı.

'Demek giriş kartın var', dedi yeniden esneyerek.

'Evet var', dedi Luca sadece.

'Ne iyiler.'

'Hı?'

'Angelo ve Keira. Sana güvenip dairelerinin giriş kartını vermeleri ne kadar iyi.'

Luca cevap vermedi. Yüz ifadesinden de bir şey belli etmemeye çalıştı. Acaba Angelo'nun adını hâlâ hayattaymış gibi kullandığının farkında mı diye düşündü.

İçinde yine öfke yükselmeye başladı. Luca bu duygusunu yine bastırdı. Asansör yukarı çıkmaya başladı. Luca bir şeylere vurmak istiyordu ve böyle hissettiği için kendini kötü hissediyordu.

'Ama zaten bu yeni bir şey değil', dedi Shannon acı bir tonda. 'Başkalarının evlerine girebilmek Salvatore'lerin bir kuralıdır zaten.'

'Bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?'

'Bunun çok saçma olduğunu düşünüyorum', dedi Shannon. 'İtalyan aile ilişkilerinin çok sıkı fıkı olduğunu biliyorum, ama bence birbirlerinin evine istedikleri gibi girip çıkmaları biraz ileri gidiyor.'

'Acaba bu yüzden yakalandığın için mi?'

Suçlama yerini buldu. Shannon irkildi, sonra çenesini kaldırıp onu, buz gibi bakışlarla süzdü. Luca samimiysiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Aralarındaki antipati karşılıklıydı. Asansör durdu. Kapılar açıldığında ise Shannon onu bakışlarıyla devam etmeye kışkırtmakla öyle meşguldü ki, nereye geldiğini fark edemedi.

Luca hiç bir şey söylemeden asansörden inmesi için işaret etti. Başı dimdik, gözlerinde buz gibi bakışlarla Luca'nın ayaklarının dibinde duran çantalarını aldı ve keskin bir tonda konuştu: 'İyi geceler Luca. Kapının nerede olduğunu biliyorsun.'

İHANETİN ARDINDAN

Sonra içeri yürüdü. Yoksa kendini içeri attı mı demeliydi, diye düşündü Luca eğlenerek. Her neyse o uzun ceket ve alev alev yanan kızıl saçlarıyla son derece havalı bir giriş yapmıştı. Birazdan gerçeğin bu havayı bozacak olması ne yazıktı.

Bir kaç adım ilerledikten sonra krem rengi duvar kağıtlarını, parkeleri ve ağır antikalara fark etti. Bunlar hiç Keira'nın tarzı değildi. Luca onun birden donakaldığını fark etti. Dönüp öfkeyle kendisine doğru yürürken o da giriş kartını deri cüzdanına koyup cebine kaldırdı.

'Hayır', dedi Shannon nefes nefese itiraz ederek. 'Burada seninle kalamam Luca. İmkansız bu.'

Elini kaldırıp asansörün önünü kapatan Luca'nın omuzunun üzerinden düğmeye basarak asansörü çağırmaya çalıştı.

'Ben kartla çağırmadan gelmez', dedi nazikçe.

'Öyleyse çağır.'

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Shannon, Chanel marka parfüm ile biraz hastane kokuyordu. Asi bukleleri yüzünü darmadağın çevrelemiş, alevden bir hale gibiydi. Shannon ona karşı gelmek için elinden geleni yapıyordu, ama bunun ardında onu buraya neden getirdiğini düşünerek korktuğu da muhakkaktı. Ne de olsa burası başka bir deyişle suç mahalliydi.

Ona kötülük etmeyi düşünmediğini, zaten bir yerde kalması gerektiğini, ama onu ölü bir adamın evine götürüp orada yalnız bırakamayacağını söyleyemezdi. Bu zaten doğru değildi. Hastaneden eve gelene kadar çılgın gibi araba sürerken ona bir şeyler olmuştu ve onu öyle çok istiyordu ki kasıkları alev alev yanıyordu. Onu kaldırıp en yakın yatağa atmak ve çılgınca sevişmek istiyordu. Ön sevişmesiz, hızlı ve mücadele ettiği tüm iç yakıcı şeylerden onu birden uzaklaştıracak bir seks yaşamak istiyordu. Shannon onun hayatının son iki yılını bir kaba çevirmişti. En azından üzüntüsünü hafifletmek için yardımcı olabilirdi.

Shannon onun neler düşündüğünü biliyordu – etraflarındaki hava onun düşünceleriyle titreşir gibiydi. Arzu, o eski yakıcı çekim. Luca'nın gözlerini altın gibi parlatan, Shannon'un kuruyan dudaklarını yalattıran o ani ve çılgınca arzu.

'Hayır', diye itiraz etti Shannon boğuk bir sesle.

'Neden?', dedi Luca ve gülümsedi. 'Eski günlerin hatırına'

Eski günlerin hatırına mı? Shannon hayretle nefesini içine çekerken boğulacak gibi oldu. Onun böyle davrandığına inanamıyordu. Yakınların-

MICHELLE REID

dan birini kaybetmişlerdi. diğ er ikisi de ölümle boğuşuyorken bunları nasıl düşünürdü.

‘Kendinden utanmalısın’, dedikten sonra birden dönüp emin adımlarla ilerlemeye başladı. Gideceğ i yeri çok iyi biliyordu. Mutfaktan bir çıkış daha vardı. Ama maalesef bu kapı da kilitliydi. Shannon umudu birden yerle bir olmuştu, ama kararlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Dönüp Luca’yı neredeyse taşa çevirebilecek kadar sert bakışlarla baktı.

‘Buradan çıkacağım’, diye uyardı onu, ‘pencereleri kırmam gerekse de buradan çıkacağım.’

‘Dördüncü kattayız’, diye hatırlattı Luca.

‘Kırılan camlar insanları telaşlandırır’, diye açıkladı Shannon hiç yılmadan. ‘Birden başlarından aşağı cam yağmaya başladığında insanlar genelde polis çağırırlar.’

Luca’nın sert dudakları gülmemek için çabaladığı belli olan bir gülümsemeyle kıvrıldı. ‘Bu çok eğlenceli olabilirdi’, dedi. ‘Tabii camlar kırılmaz olmasalardı.’

Shannon omuzları çöktü. Artık saçmalamaya başlamışlardı. ‘Bak’, dedi hiddetle. ‘Geç oldu. Ben yorgunum – sen de yorgunsun. İkimiz de beraber bir gün geçirdik. Artık buna bir son verebilir miyiz?’, diye biraz yalvarır bir tonda konuşmaya çalıştı. ‘Bırak gideyim Luca, lütfen.’

‘Keşke bu kadar basit olsaydı’, dedi Luca yüzünü buruşturarak.

‘Ama çok basit’, diye ısrar etti Shannon.

‘Hayır değil’, diye karşılık verdi Luca aynı inatçılıkla. ‘Şimdi bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım. Benim evimde kalacaksın, çünkü burası hastaneye çok yakın–’

‘Angelo ile Keira’nın evinde kalmayı tercih ederim.’

Luca irkildi. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. ‘Angelo öldü!’, diye bağırdı. ‘Onun adını her cümlede anmaktan vazgeçer misin artık!’

Shannon hayretle baktı. Yüzü kireç kesildi. Öyle mi yapmıştı? Farkında bile değildi. Ablasını düşündüğü zaman Angelo’yu da otomatik olarak düşünüyordu. Angelo ve Keira – her zaman öyle olmuştu. ‘Üzgünüm’, diye kekeleydi, başka ne diyeceğini bilmiyordu.

Luca kaşlarını çatı. ‘Unut gitsin’, dedi Luca ve ardından derin bir nefes aldı. ‘Sorun şu ki’, diye devam etti, ‘senin son gelişinden sonra Angelo ve Keira başka bir eve taşındılar. Evleri şehrin dışında. Yol tam bir saat sürüyor. Annem şu sıralar yalnız kalamayacak durumda olduğu için Sophia’da kalıyor. Bu da sana bir seçenek bırakıyor’, diye teklifte bulundu

HIANETİN ARDINDAN

sonunda. 'Ya burada benimle kalırsın, ya Renata'da kalırsın, ya da annemle birlikte Sophia'nın evinde kalırsın.'

Bu kesinlikle bir alternatif olamaz diye düşündü Shannon. Luca'nın annesi ondan nefret ediyordu. Kız kardeşleri de öyle. Onlarla kalmak da başka bir tür cehennem olacaktı. Ayrıca aile kendi içinde yas tutma hakkına sahipti, yabancı birinin araya girmesi doğru olmazdı.

'Otel denen yerler var bilirsin', dedi inatla.

'Bir otele gitmekle sadece anneme karşı saygısızlık etmiş olmayıp aynı zamanda Keira'yı üzeceğini düşünemeyecek kadar bencil misin sen?' Ona etkileyici bir bakış fırlattı. 'Keira aileyi suçlayacaktır. Beni de onun hatırı için bile kendi duygularımı bir kenara bırakacak kadar erkek olmamakla suçlayacaktır.'

'Ama sen duygularını bir kenara bırakmıyorsun ki', diye bağırdı.

'Sen bırakırsan ben de bırakırım.'

'Yalancı', dedi Shannon nefes nefese. Ama Luca o kadar haklıydı ki, morali bozuldu ve bacakları kendini daha fazla taşıyamayacağı için kapiya yaslanıp başını ellerinin arasına aldı. Saçları bir perde gibi etrafını sardı.

Yenilmişti. Bunu her ikisi de biliyordu, ama Shannon son bir laf etmeden duramadı. 'Senden nefret ediyorum', dedi saçlarının arasından.

'Hayır, etmiyorsun', diye karşı geldi Luca. 'Sen beni hâlâ deliler gibi istiyorsun ve asıl bundan, *cara*, nefret ediyorsun.'

'Bu doğru değil!', diye karşı gelirken ellerini yüzünden çekti.

'Değil mi?', Luca'nın bakışları iddiasının vurgulamak ister gibi sertti. 'Buraya gelirken uçaktaki öpüşmemizi hatırla', diye öneride bulundu. 'Öpüşmemize son vermeseydim, sen kendini bana tamamen teslim edecektin.'

'Tanrım', diye haykırdı Shannon. 'Seni adi şeytan!'

'Belki de', dedi ve umursamazca omuz silkti. 'Ama ben bildiğimi biliyorum.'

'Hatırlarsan, sen beni öpmüştün!'

'Sen de her zaman olduğu gibi ateşli karşılık verdin', dedi aşağılayan bir tonda.

'Sen vermedin mi sanki?'

Yüz ifadesinden bu konuda Shannon'a hak verdiği anlaşılıyordu. 'Bence önümüzdeki bir kaç günü birbirimizin üzerine atladığımızdan nasıl duracağımızı görmek çok ilginç olacak, değil mi?'

'Bence sen iğrençsin!'

Luca tek kaşını kaldırdı ve Shannon'un açık duran ceketinden içeri bakarak vücudunu süzdü.

'Göğüslerin sızlıyor mu Shannon?', diye sordu kadife gibi yumuşak bir sesle. 'Bunları konuştuğumuz için bacaklarının arasında bir ılıklik ve heyecanlı bir bekleyiş hissediyor musun?'

Shannon kendini bir hışımla dayandığı duvardan öne attı. Suratının ortasına bir yumruk indirmek istiyordu.

'Ardıye odasında mı seks yapacağız? İşte bu yeni bir fantazi', dedi Luca Shannon ona doğru gelirken. 'Ama sen zaten bu işi nerede veya kiminle yaptığın konusunda hiç bir zaman sınır tanımamışsındır. Senin için önemli olan bunu yapmaktır.'

Söylediği her bir sözcüğün amacı kurbanını yaralamak, bakışlarındaki alaycı parıltılar onu çıldırtmak içindi. Shannon ondan bir adım ilerde durdu ve içinde bir volkan gibi patlayan öfkeyi bastırmaya çalıştı, çünkü bir yandan da onu bile bile kışkırttığının farkındaydı. Luca'nın bakışları, duruşu, her şeyi ona tokat atması için adeta yalvarıyordu.

'Bunu neden yaptığını anlamıyorum', dedi nefes nefese.

Luca güldü, ama çirkin bir gülüştü bu. 'Belki de sadece benden sonra neler öğrendin diye merak etmişimdir.'

'Kes şunu', diye fısıldadı Shannon halsizce.

Ama Luca'nın öyle bir niyeti yoktu. 'Onu da benim gibi kışkırtıyor musun Shannon?', diye sordu merakla. 'Seni aklını başından alan doruk noktasına getirmesi için ona da cilve yapıyor musun?'

Shannon daha kendi ne olduğunu anlamadan kolunu kaldırıp tokadını onu yüzüne doğru attı. Luca eli yanağına bir kaç santim kala bileğinden sıkıca tutup ona engel oldu.

'Benden istediğinin sadece heyecan verici bir seks olduğunu ikimiz de biliyoruz', diye devam etti acımasızca, 'ama gerçekten de bildiğim her tekniği tükettiğimizi mi sanıyordun? Hatalısın sevgilim.' Shannon'un parmak uçlarını öpme cüretini gösterdi. 'Aslında birlikte sadece yüzeysel bir kaç tekniği denedik. Neleri kaçırdığından haberin bile yok.'

'Kapa çeneni!', diye haykırdı Shannon. Luca gerçeği kendi sandığı doğrultuda çarpıtıyordu. Bu Shannon'u öyle derinden yaraladı ki tepeden tırnağa tirtir titremeye başladı.

Luca'nın delici bakışları Shannon hapsetmişti. Bir koluyla onu tutup sıkıca kendine bastırdı. 'Hâlâ dudaklarına baktığım her an vücudumun mahrem bir bölgesine nasıl dokunduğunu hatırlamadan edemiyorum', diye

mırıldandı. Derin sesi Shannon'un vücudunu titretiyordu. 'Dudaklarının, dilinin her bir dokunuşunu hâlâ hatırlıyorum. Bak', dedi boğuk bir sesle. 'Hâlâ senin için senin bana olduğun kadar deli olduğumu bilmek seni rahatlatıyor mu, Shannon?'

'Ben sana deli olmuyorum – senden öğreniyorum!', diye yılan gibi tısladı. 'Yoksa benim seni aldattığımı iddia ettiğin sözde aşığının senden önce beni kullandığını düşündüğün zaman bana bir hayvan gibi saldırdığını, hemen sonra da içimden çıkıp daha nefes nefeseyken dönüp bana ağza alınmayacak sıfatlar yakıştırdığını unuttum mu sandın?'

Luca'nın yüzü bembeyaz kesildi. Shannon'un kalbi ise iki yıldır içinde kalan öfkenin şiddetiyle deliler gibi atıyordu.

'Senden özür dilemiştim', diye karşı saldırıya geçti.

Gerçekten mi? Pek de içten bir özür değildi galiba, yoksa Shannon bunu hatırlardı. 'Bana yaptığının bir özrü olamaz', dedi Shannon. 'Daha da kötüsü neydi biliyor musun? Bana biçtiğin cezayı infaz etmeden beni dinleyecek kadar bile sevmiyordun beni. Beni yargısız infaz ettin! Pekala, sana bir söyleyeyim mi...' Shannon hiddetten göğsü hızla inip çıkıyor, sözcükleri tükürür gibi ağzından dökülüyordu. 'Suçlamayı kabul ediyorum. Evet, seni aldattım. Senin yatağına başka bir erkek aldım ve bir şey daha söyleyeyim mi, bundan çok büyük zevk aldım!'

'Yeter!', diye bağırды Luca.

Haklıydı. Shannon onu bir anlık gevşemesinden faydalanıp bileğini elinden kurtardı ve sendeleyerek uzaklaştı. Yalan söylemişti, hepsi yalandı. Bunu neden yaptım ki, diye sordu kendi kendine pişmanlıkla. Neden ona her zaman sadece duymak istediklerini söylüyordu?

Arkasındaki sessizlik tahammül edilir gibi değildi. İçin için paramparça olmuştu. Yüreği kan ağlıyordu. Kendinden öyle öğreniyordu ki bir daha kendi suratına bakmak istemiyordu.

'Artık buradan gidebilir miyim?', dedi ruhsuz bir tonda, tüm öfkesi yok olup gitmişti.

Cevap vermek yerine Luca dönüp uzaklaştı.

Shannon birbirlerine söyledikleri sözlerin verdiği şok ile sonunda onun gitmesine razı olduğu için rahatlama duygusu içinde gidip geldi. Kendini topladı, çantalarını aldı ve peşinden gitti.

Mutfağa adım attığı an henüz hiç bir kazanmamış olduğunu anladı. Luca yine evcimen erkek rolünü oynuyor ve su ısıtıcısına su koyuyordu.

Pardesüsü, ceketi ve kravatını çıkarmıştı. Shannon orada durmuş, gözlerini kol ve omuzlarında hareket eden kasların lan ayıramıyordu.

‘Çekétini çıkar ve çantalarını bırak’, dedi Luca ona dönmeden.

‘Luca – Tanrı aşkına...’, diye yalvarmaya başladı Shannon. ‘Lütfen bırak gideyim, bir otele yerleşmek istiyorum.’

‘Çay mı kahve mi?’, oldu aldığı tek cevap.

‘Ah’, diye inledi Shannon. Ellerini zonklayan gözlerine bastırır. ‘Anlamıyor musun?’, diye haykırdı son bir kez onu sağduyuya davet etmek için. ‘Ben bu evde seninle birlikte kalamam!’

Faydası yoktu. Luca, sırtı hâlâ ona dönük omuz silkti ve suyun kaynamasını beklemeye devam etti. ‘Sen duygusuz bir canavarsın’, dedi ve tükenen vücudu artık bu saçma kavgaya daha fazla dayanamayacağı için sustu.

‘Çay mı kahve mi?’, diye tekrar etti Luca.

‘Hangisini istiyorsan onu koy’, dedi iç çekerek. Çantalarını yere bırakıp kendini sandalyelerden birine attı ve dirseklerini masaya dayayıp başını ellerine dayadı.

Yine sessizlik hakimdi. Sadece kaynayan suyun sesi duyuldu. Shannon hâlâ yüzünü saklıyordu. Luca’nın orada durmuş kendisini izlediğini hissedebiliyordu, ama ne olmuştu yani? Birakalım da galibiyetinin tadını çıkar-sın. Bugünlerde herhalde böyle şeyler onu heyecanlandırıyor. Artık hiç bir şey umurunda değildi. İsteddiği tek şey sıcak bir içecek ve sonra bir yataktı.

Shannon zavallı haline bakarak Luca dişlerini sıkı. Hangi şeytan onu dürtmüştü de kıza böyle kötü davranmıştı. Hangi otuz dört yaşında görmüş geçirmiş erkek eski sevgilisini böyle hırpalardı?

İçini yakan acıdan kurtulmak için debelenen biri, dedi kendi kendine sıkıntıyla.

Shannon da sadece eski bir sevgiliydi. Bir zamanlar sevdiği kadındı. Hayatının geriye kalanını paylaşmak istediği kadındı. İki yıl önce kendi evinde gördüklerini hayatı boyunca unutamayacaktı.

‘Diğer adamın kim olduğunu hiç öğrenemedim.’

‘Ne-?’ Shannon başını kaldırıp kızarmış gözlerini ona dikti. Luca san-ki Çince konuşmuş gibi bakıyordu. ‘Bunu öğrenmeye çalışmış olman bile ne kadar zavallı olduğunu gösterir’, diye saldırdı Shannon yeni bir öfkeyle. ‘Çayı unut’, dedi ve ayağa kalktı. ‘Ben yamaya gidiyorum.’

Çantalarını kapıp mutlaktan çıktı.

Luca gitmesine izin verdi. Açıkça söylemek istemediği bir şeyi ağzından kaçırdığı için kendine kızmıştı. Onun ayak seslerini dinledi. Shannon misafir odası sandığı odalardan birinin kapısını açınca Luca'nın dudakları eğlenir gibi büküldü. Eski yatak odalarının holün sonunda olduğunu düşünerek o odayı seçmişti.

Dikkat kesilmiş, hatasını anlamasını bekledi. Sonunda yine kapının sesi duyuldu. Shannon holde ilerlemeye devam ediyordu. Shannon'un o yatağa başka bir erkek aldığı günden beri Luca o odada yatmamıştı. Gerçi evi de terk edip buraya bir daha dönmek istememişti, ama bu kadarı da gururu açısından biraz ileri gidiyordu.

Bir kaç saniye sonra başka bir odanın kapısı çarpılarak kapatıldı. Ancak o zaman Luca tuttuğu nefesini bıraktı.

Luca çıldırmış olduğunu düşündü. Onu böyle etkilemesine izin vermemeliydi. Geçmiş unutulmalıydı. Öyleyse neden burada durmuş kendini iki yıl önceki gün olduğu kadar kötü hissediyordu?

Bunun cevabını biliyordu, ama bunu itiraf etmesi için önce cehennemin buz tutması gerekirdi.

Su kaynadı. Isıtıcının ışığının kapanmasını, buharı tüterek suyun yine sakinleşmesini izledi. Sonra hayal kırıklığına isyan eden bir haykırıyla döndü ve odasına girip Shannon gibi kapıyı çarptı.

Bundan böyle ondan uzak durmaya yemin etti kendi kendine. Yarın Shannon'u bir otele bırakacaktı. Floransa'da bir daha karşılaşmalar da bu tesadüf olacaktı, çünkü onunla bir daha karşılaşmak istemiyordu.

Bu kararlıkla banyoya girdi, suyu açtı ve duş almaya başladı. Su tazyikli akıyordu. Suyun sıcaklığı ve vücudunu yalayarak akışı karşılığında alt bölgesinde bir hareketlenme hissetti. Küvetin fayanslarını yumruklamak geldi içinden, çünkü onu bu hale getirebilen tek kadın Shannon ise Shannon haklıydı, o gerçekten de zavallı bir adamdı.

Shannon çantasını açıp ipek pijamalarını çıkardı ve titreyen elleriyle sıkıca göğsüne bastırdı. Ondan nefret ediyordu! Öyleyse neden ağlıyordu? Neden artık ikisinin umurunda olmayan şeylerden söz etmesi onu bu kadar karmıştı?

Gerçekten de suçlu olsaydı, kendini böyle kötü hissetmeyi hak ederdi. Masumiyeti ona kendini iyi ve emin hissettirmeliydi. Ama öyle olmadı. Aksine gidip onu bulmak, ona gerçeği söylemek ve kendini yeniden iyi hissetmek istiyordu.

Gerçi hangi gerçeği? Gerçeğin tamamını ve başka insanların sırlarını mı? Ona gerçeği iki yıl önce de anlatmaya çalışmıştı, ama Luca ona inanmamış ve öfkelenmişti. Luca'ya göre Shannon başka bir erkeğin yatak odalarındaki varlığını örtbas etmeye çalışmıştı. Yatağın darmadağın oluşu onun için yeterliydi. Hele prezervatifler yüzde yüz kanıttı. Shannon'un suçu başkasının üstüne atma çabası ise bardağı taşıran son damla olmuştu.

Aşk böyle acı veren yöntemlerle sınanıyorsa, onların aşkı o gün yargılanmıştı.

Luca'dan ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi olacaktı, çünkü görünüşe göre ikisi de bunun üstesinden gelemiyordu.

'Ah Keira', diye iç geçirdi. Hadi uyan artık ve iyileş. İyileş ki ben de ilk uçakla Londra'ya dönebileyim.

Sonra aklına Angelo geldi. Ona iyileşme şansı bile tanınmamıştı.

Ölmüştü.

Gözleri yanmaya başladı. Onu severdi, herkes Angelo'yu severdi. O harika bir erkekti.

Ama kimse onu Luca'dan çok sevemezdi. Shannon birden onun neden bu kadar delice davrandığını anladı.

Bunu daha önce fark etmediği için üzüldü. Ona acıdı. Onu gidip teselli etmek istedi.

Sonra titrek bir nefes vererek başını salladı. Luca'nın ondan isteyeceği son şey teselliydi.

Seks – evet seks isterdi. Seksi bir çeşit ilaç olarak gördüğünü yeterince belli etmişti.

Bu düşünceyle pijamayı yatağın üzerine bıraktı, soyundu ve yandaki banyoya geçip duşa girdi. Duyduğu ilk şey bitişikteki banyodan gelen su sesiydi. Birden hayalinde Luca'nın Tanrı heykelleri kadar muntazam vücudunu canlandırdı. Geniş omuzlarını, yanık tenini, sert göğsünü ve bir kadını – sertçe – kavrayan uzun, güçlü bacaklarını hayal etti. Vücuduna ateş bastı, göğüsleri dikleşti.

Suyu açtı ve bitişikte neler olduğunu hayal etmemeye zorladı kendini. Yatağa kıvrılıp, başını yastığa koymak, üstünü kulaklarına örtüp tüm dünyayı dışarıda bırakmak çok rahatlatıcıydı. Yarın buradan ayrılıp bir otele yerleşeceğim, diye düşündü derin bir uykuya dalmadan önce.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kramp. Shannon derin bir uykudan uyanırsa da bunun bir kramp olduğunu biliyordu. Yatakta debelendi, üstündekileri bir kenara fırlatıp kasların düğümlendiği sol baldırına uzandı. Acısını dindirecek bir şeyler yapma ihtiyacıyla karanlık yatak odasında debelenmeye başladı. Ama kramp biraz daha şiddetlendi ve Shannon yataktan sert zemine yuvarlandı.

Daha önce hiç kramp geçirmemişti ve böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyordu. Bacağını sallayıp rahatlatmaya çalıştı, ama bu da işe yaramadı. Sonra yeniden ovdu. Belki banyoya ulaşip bacağına sıcak su tutarsa rahatlayabileceğini düşündü. Ama ayağını yere bastığı an öyle bir acı ile sarsıldı ki haykırarak yeniden yere düştü.

Yatak odasının kapısı aniden sonuna kadar açıldı. Holün ışığı odayı aydınlattı. 'Neler oluyor?', dedi Luca keskin bir tonda.

Shannon sadece 'Kramp', diyebilirdi.

Yiğidi öldür ama hakkını ver. Luca bir an bile tereddüt etmeden yanına gitti ve baldırını sertçe ovmaya, Shannon'un gözlerini yaşartacak bir şekilde krampı çözmeye başladı.

'Böyle bir şey olacağını bilmeliydim' dedi Luca. 'En son ne zaman bir şey içmeyi akıl ettin? Vücudun susuz kalmış olmalı, seni aptal!'

Aptal ya da değil, ama gözlerinden yaşlar akıyordu, acıdan artık yıldızlar görmeye başlamıştı. 'Canım acıyor', diye haykırdı Shannon yeniden ve Luca masaja devam ederken yeri yumruklamaya başladı.

Mucizevi bir şekilde Luca'nın ona yaptığı işkence diğer işkenceyi hafifletmişti. Acıdan soğuk ter dökmüştü. 'Ah', diye inledi titrek bir sesle. 'Bu herhalde hayatım boyunca hissettiğim en büyük acıydı.'

Ama Luca onu dinlemedi. Suratı öfkeden kararmıştı. Yatak örtüsünü kaptı ve Shannon'un titreyen bedenine doladı. Sonra hiç konuşmadan onu tutup kollarına aldı ve mutfığa taşıyıp bir sandalyeye oturttu.

MICHELLE REID

Shannon kafası karışmış halde üstünden kayan örtüyle mücadele etti. Yasadığı ıstı ve şoktan uyuşmuş gibi Luca'nın buzdolabına gidip bir şişe su alışını izledi. Ardından Luca şişeyi bir bardak ile birlikte önüne koydu.

"İç", diye emretti.

Shannon şişeyi açtı ve suyu şişeden içmeye başladı. Buz gibiydi. Kuruyan ağzı ve boğazına ilaç gibi geldi. Şişenin yarısını içtikten sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp başına gelenleri anlamaya çalıştı. Bacağı sanki sıkı bir tekme yemiş gibiydi. Acısı onu bitkin düşürmüştü. Başı zonkluyordu ve olduğu yerde uyuyacak kadar yorgundu.

Hemen yanı başından gelen bir sesle gözlerini açtı. Luca sandalyesinin yanında durmuş, masaya yaslanmış, ayaklarına bakıyordu. O da çok yorgun ve solgun görünüyordu. Yüzünün sert hatları uzun ve zorlu günün izlerini taşıyordu.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm", diye mırıldandı.

"Uyumuyordum", diye karşılık verdi Luca. Sesinden geceyi yatakta yatıp kaybettiği kardeşi düşünerek ve acı çekerek geçirdiği anlaşılıyordu.

Shannon'un yüreği sızladı. Elini uzatıp ona dokunmak ve onu teselli etmek istedi. Ama söylenebilecek bir şey yoktu. Üstelik ne zaman Angela'nın adını ansa Luca deliye dönüyordu. Duygularını paylaşmak isteyeceği son kişi olduğunu bilmek ona kendini çok aciz hissettirdi.

Oysa bir zamanlar her şeyleri paylaşmışlardı. Luca ona her şeyi anlatırdı. Birbirlerine sarılmış yatarlar ve saatlerce konuşurlardı ve—

"İç."

Shannon gözlerini kırptı. Başını kaldırıp bakınca Luca'nın ona baktığını gördü. Bakışları karanlıktı — gece kadar karanlık, uykulu ve buğulu — ve ona valvartıyorlardı—

Shannon içinde uyanan hisler kontrolden çıkmadan bakışlarını kaçırtdı. Şişeyi alıp içmeye devam etti. Soğuk suyun içinde kaynamaya başlayan ateşi söndüreceğini umut etti. Luca'yı istemek istemiyordu. Yıllar önce onun hakkında öğrendiklerini hatırlamak istemiyordu. Luca geçmişe aitti. Shannon o zamandan bu yana çok yol kat etmişti.

Üstelik sadece yanında durmuş, üzerinde kısa bir bornoz var diye Shannon'un hemen bornozun içindeki vücutla ilgili hayallere kapılması gerekmezdi. Bu adam sadece kadınların cinsel duvarlarını yıkmak için birebirdi. Seks seksti. Shannon ise artık ilişkilerinde dostluk, ilgi ve saygı gibi daha derin değerler arıyordu. Belki de bir gün tüm bunları verebileceği

İHANETİN ARDINDAN

bir erkekle karşılaşmıştı. Bir kez kötü bir tecrübe yaşamış diye vazgeçmemişti. Sorun henüz doğru kişi bulamamış olmasıydı.

Şişeyi dudaklarına götürüp içmeye devam etti. Mutfakta loş bir ışık vardı. Sadece masayı aydınlatıyor ve çok romantik bir hava yaratıyordu. Ortam öyle sessizdi ki, Shannon Luca'nın kalp atışlarını duyduğunu sandı.

Yoksa düzensiz atan kendi kalbi miydi?

Tabii ki kendi kalbiydi. Luca fazlasıyla yakın oturuyordu. Shannon şişeyi tekrar kaldırıp bambaşka bir yere baktı ve iki yabancılar gibi davranmaya çalıştı. Ama gözlerini kaçırmayı işe yaramadı, çünkü bu sefer de Luca ile ilgili her ayrıntıyı hayalinde canlandırmaya başlamıştı. Örneğin bacaklarının uzunluğu, kasıklarının gücü gibi. Bornoz istediği kadar vücudu örtün fark etmezdi, çünkü Shannon onun vücudunun her karesini ezber biliyordu. Teninin kokusunu, kaslı sert karnını, dudaklarının tadını.

Yeter artık, diye uyardı kendini. Ona benden uzak dur diye bağırarak istedi. ama bunun yerine bir yudum su daha içti, çünkü böyle bir şey söylerse Luca onun neler düşündüğünü anlardı.

Shannon iç geçirdi. Aslında böylece rahatlamayı ummuştu, ama tam tersine heyecanı bir kat daha artmış, hava cinsel gerginlikle ağırlaşmıştı. Shannon sandalyesine yapışmış gibiydi.

'Saat kaç?', diye sordu. Sesi çaresizliğini ele veriyordu.

'Üç buçuk', dedi Luca ve sesi bile Shannon'u büyülemeye yetti. Derin, kalın, seksi bir aksanla konuşan bir sestir bu. Tepeyen tumağa tüylerinin arzuyla titreşmesine neden oldu.

Tanrım, onun asla üstesinden gelebilecek miyim, diye için için inledi Shannon. İlk aşk sendromu, diye düşündü. İlk aşk unutulmazmış.

'Bacağı nasıl oldu?'

Shannon uzanıp baldırını yokladı. Hafif acıyordu, ama iyiydi.

'İyi', dedi ve biraz daha su içti. Birden önündeki şişenin yeni olduğunu fark etti, ama Luca'nın onu değiştirdiğini fark etmemişti. 'Yatağa gitmene izin verene kadar daha kaç şişe içmemi isteyeceksin?'

Bunu gerilimi biraz dağıtmak için söylemişti. Luca da görev bilinciyle güldü. Ama gülüşünün seksiliği Shannon'u yeniden ateşledi. 'Ben dur diyene kadar devam et.'

Yine sessizlik oldu. Shannon'un nabızı delice atmaya başladı. Nefes darlığını biraz hafifletmek için rahatsızca yerinde kıpırdanırken pijama üstünün ince askılarının biri omuzundan düştü. Dikleşen göğüsünün her

an açığa çıkmasından korkarak elini askısına attı – aynı anda Luca da aynı şeyi yapmıştı. Elleri birleşti.

İkisi de donakaldı. Elinin dokunuşu Shannon'un içindeki alevi yeniden ateşlemişti. Bakışlarını içgüdüsel bir ihtiyaçla kaldırdı. Gördüğü karşısında kalbi neredeyse duracaktı.

Luca bakışlarını dikmiş, vücudunu inceliyordu. Omuzlarından aşağı, göğüslerine indi bakışları. Luca ona dokunmak istiyordu.

'Hayır', diye titrek bir sesle nefes nefese reddetti Shannon ve üzerinden kayan yatak örtüsünü toparlamaya çalıştı.

Shannon konuşunca Luca bakışlarını yüzüne çevirdi. Bakışları birleşti. Örtü Shannon'un kucağında yığılı kaldı.

Luca onun neler hissettiğini anlamıştı. Bunun bilinciyle gözleri koyulaştı. Ona arzu ve nefret karışımı bir duyguyla bakıyordu. Onu istemek istemiyordu. Shannon için de aynısı geçerliydi.

Luca onu çıldırtacak bir yavaşlıkla parmak uçlarıyla omuzlarından boynuna kadar yumuşak tenini izledi. Sonra biraz yana kayıp saçları geri iterek ensesinden tuttu. Shannon nefes almayı tümden bırakmıştı. Luca ise tam tersine derin bir nefes aldı ve eğilip o krem kadar yumuşak tenini ısırmak ister gibi omuzunu hafifçe dişledi.

Shannon omzundan vücuduna yayılan elektriklenme ile sarsıldı. İnmeye ve yanağını Luca'nın yüzüne sürtmeye başladı. İlkel bir heyecanla çiftleşen iki hayvan gibi diye düşündü. Luca onu koltuk altlarından tutup ayağa kaldırdı. Dudakları ensesinden öpücüklerle dolu bir yol çizerek Shannon'un dudaklarına ulaştı. Shannon ağrıyan bacağına basmadan durmuş kendini Luca'nın arzu dolu öpüşüne kaptırmıştı.

Birbirlerini Shannon daîresinin kapısında ilk gördükleri andan bu yana aralarında çıtırdayan kıvılcımlar kasıp kavuran bir yangına dönüşmüştü. Eskiden olduğu gibi öpüşüyorlardı; uzun uzun, ihtirasla ve hiçbir şeyden sakınmadan. Shannon kollarını Luca'nın boynuna doladı; örtü ayaklarına dolandı. Luca Shannon'un vücut hatlarını okşadı ve sonunda onu belinden tutup kendine çekerek bacaklarının arasına hapsetti. Luca hâlâ masaya dayalı duruyordu, ama bornozunun tamamen açılmıştı. Shannon onun vücudunun sıcaklığını, karnına bastırarak sert erkekliğini hissetti. Bütün bunlara bir son verecek birisi varsa da o Shannon olamazdı.

Luca buna bir son verir miydi acaba? Bunun olmasından korkarak itirazla inledi. Luca ise inlemesini yanlış yorumlamıştı.

Düzenleme Ser_reS
İHANETİN ARDINDAN

'Mümkün değil', diye homurdandı ve ne kastettiğini Shannon'un pijama altını çıkararak anlattı. Shannon onun erkekliğini bacaklarının arasında hissetmeye itiraz etmedi ve öpmeye devam etti. Sonunda pijama üstü de yeri boylayınca göğüsleri de çıplak kaldı. Luca ona dokundukça Shannon kendinden geçiyordu. Luca'nın saçlarını kavradı ve bacaklarını sahiplenircesine sıkıca beline doladı. Luca inleyerek onu kucağına aldı ve öpmeyi hiç kesmeden yatak odasına taşıdı. Sonunda Shannon kendini darmadağın bir yatakta buldu.

Bir an için korkuyla dönüp gideceğini sandı. Bu tam Luca'ya göre bir cezalandırma yöntemi olurdu. Ama Luca aksine bornozunu bir kenara fırlatıp Shannon'un mavi ipek külodunu tek hareketle üstünden sıyırdı ve üzerine abanıp onu yeniden öpmeye başladı.

Sevişmeleri boyunca öpmeyi bırakmadılar. Birbirlerine dokunuyor, birbirlerini hissediyorlardı. Daha fazlasına ihtiyaç duyduklarında Luca tek bir hamlede Shannon'un içine girdi. Shannon'un çığlığını Luca genzinden gelen bir inlemeyle öpmeye devam ederek boğdu. Shannon Luca'yı saçlarından tutmuş, bacaklarıyla sıkıca sarmıştı. Luca ilkel bir tempoda hareket ediyor, göğsü Shannon'un göğsünü eziyordu.

Hayvan mı? Evet, bu çok hayvansal bir şeydi. Birbirine aç iki yırtıcı hayvan ne geçmiş, ne şimdi ne de geleceği hiç düşünmeden çiftleşiyor- du. Onların istediği – *ihtiyaç* duyduğu şey buydu.

O şey gerçekleştiği an Shannon gerçeklikle ilişkisini kaybetti. Birlikte sarsıldılar. Terleri ve diğer vücut sıvıları birbirine karıştı.

Fiziksel olarak hazır olduğu ilk anda Luca kalktı, bornozunu yerden al- lıp kapıyı çarparak çıkıp gitti. Shannon çaresizlikle peşinden bakakaldı. Sonra yatağa kıvrılıp hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Luca ondan nefret ediyordu – ona dokunduğu için kendinden de nefret ediyordu.

Gün ışıdığı anda Shannon gözlerini açtı. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Yüreği uyuşmuş gibiydi. Bir süre daha öylece yattı. Kalkmaya çekiniyor- du, çünkü kalkarsa Luca'nın yüzüne bakmak zorunda kalacaktı.

Sonra aklına Keira gelince Luca'yı düşünmeyi bir yana bırakıp koşu- rak banyoya girdi. Duştan çıkınca bir kot pantolon ile mavi bir kazak giydi ve çantasını topladı. Burada bir gece daha kalamazdı.

Yatak odasından çıkınca hoş bir kahve kokusu aldı, ama bunun Luca'nın da kalkmış olduğu anlamına geldiğini düşününce gerildi. Onu görmek istemiyordu. Aslında onu bir daha asla görmek istemiyordu.

Ama Luca mutfakta durmuş, siyah ipek pantolonu ve beyaz gömleği ile son derece beyefendi bir görünüme sahipti. Yine mutfak tezgahının başında durmuş, evcimen erkek rolünü oynuyordu. Shannon'un karnında kelebekler uçuşmaya başladı. Bunu bastırmak için eğilip çantalarını yere bıraktı.

'Otur' dedi Luca. 'Uzun sürmez.' Kahve makinesini gösterdi.

Ama Luca konuşurken ona doğru dönmedi, bu da Shannon'a çok şey ifade ediyordu. Acaba kendinden utanıyor muydu? Öyleyse de böyle hissedene sadece o değildi.

'Hastaneyi aradın mı?', diye sordu kendini kasarak.

Luca baş salladı. 'Hâlâ bir değişiklik yok', dedi.

'Öyleyse bir an evvel gitsek iyi olur.'

'Bir şeyler yedikten sonra', dedi Luca itiraz kabul etmeyeceğini belli eden bir tonda. 'Sanırım ikimiz de dün bir şey yeme fırsatını bulamadık.'

Birtirimizi yedik, diye düşündü Shannon buruk bir hisle. 'Ben--'

'Bu sahneyi daha önce senin mutfağında da oynamıştık Shannon', diye sözünü kest'. 'Bu tekrarlama gereği duymuyorum.'

Diğer bir deyişle kapa çeneni. Shannon dudaklarını sıktı ve gidip masaya oturdu. Yine kızarmış ekmekleri burnuma burnuma sokarsa onlarsa suratına fırlatacağım, diye düşündü Shannon. Sonra bu sözleri sesli söylemiş gibi Luca aniden dönünce paniğe kapıldı.

Gerçek Shannon ondan korkmuyordu – ama yüzüne bakmak zordu. Aslında az önceki gibi onun sırtını seyretmeyi tercih ederdi. Aslına bakılırsa ona tümünden bakmak zorunda kalmasa iyi olacaktı. Sonunda Luca kahve fincanını masaya bırakana kadar Shannon önüne baktı.

Sonra Luca birden durdu. Shannon'un yerde duran çantalarını fark etmişti. Şimdi yeni bir gerilimle hava titreşmeye başladı. Dün gece ile ilgili bir şey söyleyeceğinden emindi Shannon. Bunu yaparsa, Shannon asansör boşluğundan atlamak zorunda kalsa bile buradan gidecekti.

'Dün gece...'

Shannon şimşek gibi ayağa fırladı.

'Özür dilemek istiyordum.'

Shannon titreyen bacaklarla kapıya doğru yürümeye başladı.

'Shannon...'

'Hayır!', diye bağırdı ölkeyle. 'Sakın bana ne kadar pişman olduğunu anlatmaya başlama! Buna cüret bile etme, duydun mu beni Luca? *Sakın!*'

'Seni duydum', dedi Luca son derece sakın bir tonda.

Shannon bunu duyunca Luca'ya baktı ve umduğunu buldu. Luca'nın yakışıklı yüzü pişmanlık ve kendine yönelen öfke ile gerilmiş, bakışları ise buz gibiydi. Shannon boğazında yükselen hıçkırığı bastırdı. Utançtan yerin dibine girmek istedi.

'Düşünmemiz gereken tek şey Keira'dır', dedi sesi gidip gelerek. 'Sen -- b-ben -- *hiç* önemli değiliz. Bu kez beni kaçmaya zorlayamayacaksın!'

'Senin kaçmanı istemiyorum', diye iç geçirdi Luca titrek bir nefesle.

Öyleyse benden ne istiyorsun, diye sormak istedi Shannon, ama sormadı. Bunun yerine titreyen parmaklarını ağzına bastırdı, yutkunmaya çalıştı ve elini yeniden dudaklarından çekti.

'Ben bir otele geçmek istiyorum -- hemen bugün', dedi.

Luca'nın çenesi kasıldı, bakışlarında öfke vardı. 'Ben ise bugün kardeşimin cesedini teşhis edeceğim', diye öfkeyle saldırdı. 'Sence şu an hangisi daha önemli?'

Shannon sendeleyerek bir adım geriledi. Luca'nın sözleri onu derinden sarstı. 'Çok üzgünüm', diye fısıldadı acı dolu bir sesle. 'bilmiyordum!'

'Biliyorum', diye sert bir karşılık verdi Luca. Öbür yana dönerken kaşları hâlâ çatıktı. 'İkimiz de başedilmesi güç bir durumdayız. Önceliklerimizin çatışması çok doğal.'

Çok olgun sözler, diye düşündü Shannon. Keşke kendisi de tamamen kendi acısına gömülüp Luca'nın acısını unutmasaydı. Öte yandan benim acım nedir, diye sordu kendi kendine. Sonunda dün gece affedilmez bir hata yapmışlardı, ama ikisi de onları esir alan güçlü duygulara yenik düşmüştü.

Sessizlik yine boğucuydu. Luca'nın gerginliği omuzlarının duruşundan ve mutfak tezgahının mermerini kırmak ister gibi sıkıca tutuşundan belliydi.

'Otur yerine', dedi dişlerini gıcırdatarak.

Otur, diye tekrarladı Shannon içinden ve çocukça bir karşı koyma içinde yere bıraktığı çantalarına baktı. Tek kelime etmeden eğilip çantaları aldı, dönüp mutfaktan çıktı. Holün öbür tarafındaki odasına gitti, çantaları yere bıraktı ve geldiği yoldan geri döndü. Derin ve titrek bir nefes alarak mutfak kapısını açtı ve içeri girdi.

Luca hâlâ bıraktığı yerde duruyor ve tezgahı sıkıca tutuyordu. Shannon yanına gidip ona sarılmak ve acısını unuttuğu için ne kadar üzgün olduğunu göstermek istedi, ama aksine gidip sandalyesine oturdu.

Sessizlik sinirlerini iyice germeye başladı. Senden özür diledim, geri adım attım, sen de bir şeyler söyle kahrolasınca, diye geçirdi aklından.

Belki de Luca yine aklını okumuştı, bunu eskiden hep yapardı. Döndü, masaya geldi ve Shannon'un önüne bir tost bıraktı.

'Senin için bir otel ayarlarım', dedi sertçe ve onu yalnız bıraktı. Demek Shannon'un geri çekilmesi onu yumuşatmaya yetmemişti.

Bir saat sonra Shannon yine ablasının yanındaydı. Luca Keira'nın nasıl olduğuna baktıktan sonra bugün yapmak zorunda olduğu zor işe gitmek üzere asık bir suratla ayrılmıştı.

Shannon oturmuş Keira'nın kahverengi saçlarını okşarken hepsi için ağladı. Ablası ile çok farklıydılar. Sadece saç renkleri değil, karakterleri de çok farklıydı. Shannon son derece dışa dönük, bağımsız ve kendinden emindi. Keira ise utangaç ve güvensizdi. Angelo ile tanışıp ona aşık olduktan sonra Keira'nın gözlerinin içi gülmeye başlamış, yanaklarına sağlıklı bir renk gelmişti. Angelo gibi karizmatik ve yakışıklı bir erkeğin onun gibi sıradan bir kıza aşık olabildiğine bir türlü inanamamıştı. Bu yüzden evliliği boyunca kocasına layik olabilmek için uğraşıp didinmişti. Shannon bazen buna sinirlenirdi. 'Onu çok fazla şımartıyorsun. Dikkat etmezsen sana yakında paspas muamelesi yapacak.'

Ama Angelo karısına hep sadık kaldı. Asıl Keira Shannon'u şaşırtmıştı. 'Salak', diye fısıldadı ve yeni bir gözyaşı selini bastırmaya çalıştı.

Ardından geçen uzun günü Shannon bir Keira'nın bir bebeğin yanına gidip gelerek geçirdi. Saat iki civarında kendini duygusal olarak tükenmiş hissettiği bir anda doktorlar gelip bir süre için onu odadan çıkarınca aslında memnun oldu. Hastane kokmayan temiz havaya ihtiyacı vardı. Aşağıdaki kafeteryadan bir sandviç aldı ve dışarı çıktı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, hava tertemizdi. Bahçenin içinden yürüyerek açık havadaki oturma banklarına gidip oturdu. Sandviçi açıp midesine hiç değilse bir kaç lokma indirebilmek için kafasındaki tüm düşünceleri atmaya çalıştı.

Luca onu on dakika sonra buldu. Siyah bir bantla topladığı saçların altından incecik ensesi çok kırılğan görünüyordu. Aslında kırılğan deyince düşündüğü şey daha çok cinsel içerikliydı. Hattâ bu düşünceyle birlikte ağzı bile sulandı. Keşke ona eski duyguları ile bakıyor olmasaydı.

Ama öyleydi. İlkel dürtülerine yenik düşmesi aptalca bir hataydı, şimdi ise bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Dün gece biraz aklını kaçırmıştı. Kontrolünü yitirmişti. Shannon onu iki yıl önce terk ederken erkeklik gücünü de birlikte alıp götürmüştü. Dün gece ise onu geri vermiş-

Düzenleme Ser_reS
İHANETİN ARDINDAN

ti. Aslında memnun olmalıydı. Kendini daha iyi hissetmeli, özgürlüğünün tadına bakmalı, ileri bakmalıydı, ama hissettiği tek şey...

İhtiyaç, arzu, arsızlık – buna verilebilecek bir çok ad vardı, ama hepsi aynı kapiya çıkardı. Daha fazlasını istiyor, kendinden ne kadar nefret etse de bunu değiştiremiyordu.

Belki de gidip kendine başka bir kadın bulmalıydı. Onunla yatağını paylaşmaktan çok memnun olacak bir çok kadın tanıyordu. Belki de artık Shannon da onu bu işkenceden kurtardığına göre artık o kadınlara da hakkını vermenin zamanı gelmişti.

Ama Luca onları istemiyordu; o sadece bu kadını istiyordu. Bedeni titreten şu kızıl saçlı, pamuk tenli, mavi gözlü haini istiyordu.

Luca pişman gibi gülümseyerek yoluna devam etti. Ona yaklaştığında Shannon'un dikkat kesilip omuzlarını dikleştirmesi karşılığında gülümsemesi değişti. Sevseler de nefret etseler de birbirlerinin varlığını içgüdüsel olarak algılıyorlardı.

Bankın etrafından dolandı ve Shannon'un acıyla gerilmiş yüzünü inceledi. Yüzü çok solgundu.

Luca derin bir iç çekerek yanına oturdu.

'Bu sabah seni yalnız bıraktığımız için özür dilerim', diye mırıldandı. 'Bu sabah – hepimiz çok zor anlar yaşadık.'

Shannon başını çevirip ona baktı. Duygularını bakışlarına yansıtmamaya çalışıyordu.

Luca kötü görüldüğünün farkındaydı, ama bunu saklamaya da gerek duymadı. 'Beş yıl önce babamı teşhis ettiğimizde bunun yeterince zor olduğunu düşünmüştüm, ama...' Luca birden sustu. Bunları söylemek istemiyordu, ama başka çaresi yoktu. 'Annem yıkıldı. Sakinleştirici vermek zorunda kaldık. Renata bu durumla güç bela başa edebildi. Sophia gelip senin yanında oturmayı teklif etti, ama annemin ona ihtiyacı vardı.'

'Anlıyorum', dedi Shannon.

'Öyle mi?' Keşke Luca da anlayabilseydi. Sanki ailenin tamamı o kazada ölmüştü – kendisi ve Shannon dahil. 'Bu çok korkunç', dedi ve eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Boğazındaki yumru onu neredeyse boğacaktı. 'Peşimde dolanan bir sürü insan, yapılması gereken bir sürü iş var. Ben öyle istiyorum diye işler durmuyor. Yönetmem gereken bir şirketim var. Telefonlar hiç durmadan çalışıyor. Şu anda gerçekten de hiç ihtiyacım olmayan bir sevgi ve ilgi denizinde boğuluyoruz.' Sesinin boğuklaşmaya başladığını fark etti.

MICHELLE REID

Acaba onu kaldırıp en yakın yatağa atıp kendini onun kollarında bir iki saat kaybetmek istediğini söyleseydi Shannon onu suçlayıp reddeder miydi?

‘Senden bir iyilik istemek zorundayım Shannon...’

Shannon gerildi. Luca az önce aklından geçenlerle şimdi söylediklerini düşününce yüzünü buruşturdu. Ama tabii Shannon’un bunlardan haberi yoktu.

‘Senin iyi olduğundan emin olmak zorundayım. anlıyor musun?’, diye devam etti. ‘Senin burada olmadığın zaman soğuk bir otel odasında olduğunu bilerek içim rahat etmeyecek.’ Dönüp Shannon’a baktı. Shannon’un yüzü güneşte kalmasına rağmen sol soluktu. Dudakları ise öyle masum görünüyordu ki Luca onları–

‘Bu yüzden sana kalacak başka yer bulma teklifimi geri almak istiyorum. Benim evimde kalmanı istiyorum. İstersen ben başka bir yere gideyim’, diye teklifte bulunduktan sonra Shannon’un tepkisini görmek için dikkat kesildi, ama bir tepki alamadı. ‘Ama aslında ben de orada kalmak isterdim. Böylece senin yalnız olmadığından emin olurum, yani şey olduğunda–’

‘Sakin söyleme’, dedi Shannon.

‘Tamam’, diye kabul etti.

Gece en kötüsü gerçekleşince demek istemişti. Shannon bunu biliyordu. Zamanının çoğunu Keira ve bebeği ile geçirdiği için en kötüsünün pek uzakta olmadığını biliyordu. Bebek gittikçe güçlenirken bebeğin annesi gitgide soluyordu.

‘Dün geceye gelince’, dedi Luca birden.

Shannon nefesini tuttu. Luca ellerini sinirli bir şekilde hareket ettirdi. Çenesinde bir kas seğiriyordu.

‘Kendimi kaybettim’, diye itirafta bulundu. ‘Kendimden utanıyorum. Hıncımı senden aldığım için kendimden utanıyorum.’

‘İkimiz de kendimizi kaybettik.’ Shannon rahatsızca kımıldandı.

‘Bir daha olmayacak’, diye söz verdi.

‘Hayır’, diye onayladı Shannon.

‘Peki, evimde kalacak mısın?’

Shannon kucığındaki yarı yenmiş sandviçe baktı. Görüşü gözlerine dolan yaşlarla bulandı. ‘Keira bir daha uyanmayacak değil mi?’

Luca hemen cevap vermedi. Sonra başını salladı ve ‘Hayır, sanmıyorum’ dedi boğuk bir sesle.

IIHANETİN ARDINDAN

‘Seninle kalacağım’, dedi Shannon ve güçlkle yutkundu.

Luca arkasına yaslanıp tuttuğu nefesini bırakarak rahatlardı. Bir an sonra Shannon’un sandviçinin yanına bir kart koydu.

Bu plastik bir giriş kartıydı. ‘Eve girmek için’, diye açıkladı. ‘Seni almadığım zaman ihtiyacın olacaktır.’

Shannon baş salladı.

‘Ben gelemesem seni şoförüm Fredo alır. Onu hatırlıyor musun?’

‘Evet.’ Karta bakarak tekrar başını salladı. Fredo ufak tefek, güvenilir ve çok sabırlı bir adamdı, çünkü sık sık Luca’yı saatlerce beklemek zorunda kalırdı.

‘İyi’, dedi Luca. ‘Öyleyse yabancı bir arabanın arka koltuğuna düşmenden korkmama gerek kalmadı.’

Bu bir şakaydı. Shannon böyle bir şey beklememişti. Çok şaşırmasına rağmen kısa bir kahkaha attı. Luca da güldü. Shannon’un duyularını gıdıklayan derin sesli, güçlü bir kahkahaydı bu. Sonra bulundukları durumda gülmeleri yine garip ve yanlış geldi. İkisi de birden sustu.

‘Beni merak etmene hiç gerek yok’, dedi Shannon.

‘Aklımdan geçen şey merak değil zaten’, diye karşılık verdi Luca. ‘Birilerinin yanında olup sana bu kötü günlerinde destek olması gerekir. Al.’ Kucasına yeniden bir şey koydu. Shannon cep telefonunu görünce çok şaşırdı. ‘Ceketimin cebinde kalmış. Onu bu sabah buldum’, diye açıkladı Luca. ‘Bu da benim özel telefon numaram. Bana ihtiyacın olursa lütfen hiç çekinmeden ara, Shannon.’ Bu nazik bir tekliften çok ciddi bir buyruktu.

Sonra Luca aniden kalktı. İri bedeniyle Shannon’un önünü tamamen kapadı. Shannon birden üşüdü. Luca gidiyordu, oysa Shannon kendini onun boynuna atıp kalması için yalvarmak istiyordu!

Ama Luca’nın bakması gereken işleri, Shannon’un da hastası vardı.

‘Gitmek zorundayım’, dedi Luca ve havada yine elle tutulur bir gerilim oluştu. ‘O telefonu kullan, beni duydun mu?’

Shannon dudaklarını sıkıca kapadı ve başını salladı. Sonra döndü ve uzaklaştı.

Onun yanından bu şekilde ayrıldığı için Luca kendini hayatında hiç olmadığı kadar işe yaramaz hissetti. Ama Luca’nın işleri vardı. İnsanın boğazını düğümleyen, yüreğini dağılayan şeyler. Ama aklı Shannon’da idi – yoksa gönlü mü? Bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey Shannon’un iki yıl

önce ona ihanet ettiği, kendisinin ise Shannon'un ihtiyacı olduğu bir anda yanında olmamakla ona ihanet ettiğiydi.

Onun yanında olması gereken oydu. İşte Luca'nın yaşadığı iç çatışmasının diğer önemli noktası da buydu. Onun yanında bir başkasının olmasını istemiyordu. Shannon'un başka birine yaslandığını hayal bile etmek istemiyordu.

'Tanrım, beni rahat bırakın!', diye inledi masasının üstündeki telefon çalmaya başlayınca.

Arayan bir açıklama yapmasını isteyen bir gazeteciydi. Bu bugün uğraşmak zorunda kaldığı ilk duyarsız kişi değildi, muhtemelen sonuncusu da değildi. Telefonu kaparken Renata kapıdan başını uzatıp sorarca baktı. Kızkardeşi son yirmi dört saatte on yıl birden yaşlanmıştı. Hepsî öyleydi.

'Hayır', dedi Luca. 'Arayan bir gazeteciydi, hastaneden haber yok.'

Renata kapıda kaldı. Luca gidip ona sarılmasını beklediğini biliyordu. Renata'nın yanına gidip ona sarıldı. Renata omzuna yaslanıp ağlamaya başladı. Keşke Luca da böyle içini dökebilseydi.

'Annem nasıl?', diye sordu Renata sakinleşince.

'Az önce uyandı ve biraz daha iyi görünüyor', dedi Renata. Sonra biraz daha dikkatli konuştu. 'Luca, Shannon--'

'Buna karışma Renata', diye uyardı onu ve telefonun zili imdadına yetişince bu kez şükretti. Kız kardeşi bir kaç saniye daha orada durdu. Luca'nın uyarısı onu susturmuştu, artık sadece kimin aradığını öğrenmek için bekliyordu. Ama arayanın işle ilgili biri olduğunu öğrenince odadan çıktı.

Luca, Shannon'un onun evinde kalmasının doğruları ve yanlışları hakkında tartışmak istemiyordu. Aslında Shannon hakkında kimse ile tartışmak istemiyordu – o kadar!

Asistanı tüm dikkatini gerektiren bir şey sordu. Luca da tüm dikkatini ona verdi ve sorunu hangi dünyası daha yirmi dört saat önce tamamen yıkılmamış her şey çok normalmiş gibi sakince bir karar vererek çözümledi. Tam cümlesinin ortasında özel cep telefonu çalmaya başladı.

Shannon. Oydu, bundan emindi. Diğer telefonu kor bir kömür parçası gibi bir kenara fırlattı.

Telefonu açarken elleri titredi. Shannon'un sadece 'Lütfen – gelir misin?', diyebildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Luca kapının girişinde durdu, göğsü daraldı. Geç kalmıştı. Shannon onu çok geç aramıştı. Şimdi ise burada durmuş, Shannon'un kendini ne kadar yalnız hissettiğine tanık olacaktı. Doktorlar ona Shannon'u artık odadan uzaklaştırmasının en iyi olacağını söylemişlerdi, ama Shannon'u ablasından nasıl koparacaktı? Akmak isteyen gözyaşları gözlerine baskı yapıyor, gözlerini yakıyordu, ama Luca akmalarına izin vermedi. Gerçi yakında bunun olacağını biliyordu. Kendi kendine yakında kendini salacağına, ağlayıp içini dökeceğine söz verdi. Ama şimdilik bir şeye vurmak, bir kapıyı veya pencereyi kırmak istiyordu, çünkü o zaman hissedeceği acı şimdikinden çok daha dayanılır olmalı, diye düşündü uyuşmuş bacaklarla Shannon'un yanına eğilirken. Shannon onu fark etmedi bile, ama Luca onun boşta duran elini eline alınca gözlerini kırıştırdı Luca'ya baktı.

'Artık bitti', diye fısıldadı Shannon.

'Sı', diye mırıldandı Luca sesi titreyerek. 'Biliyorum.'

Shannon tekrar ablasının huzur dolu yüzüne baktı ve yine Luca'nın orada olduğunu unuttu. Sonra birden arkadan bir hıçkırık sesi duyuldu. Luca dönüp bakınca ailenin geriye kalanının da geldiğini gördü.

Luca Fredo ile birlikte binadan ayrılmış, arabayı çılgınlar gibi sürdürek buraya varmış, diğerlerini ise kendi hallerine bırakmıştı. Şimdi ise onlar da gelmiş yatağın etrafını sarıyorlardı. İyice yatağa yaklaştıklarında Shannon onları fark etti, ama boş boş baktığını anladı. Onun İtalyanların yas tutma tarzına dayanamayacağını biliyordu. Dişlerini sıkarak Shannon'un elini Keira'nın elinden usulca ayırmaya başladı.

Shannon inledi ve acı dolu bakışlarla itiraz etti. Ama Luca başıyla reddetti. 'Artık onu bırakma zamanı, *cara*', dedi şevkatli bir ses tonuyla.

MICHELLE REID

Bir an için Shannon reddedecek sandı. Gözleri yaşlarla dolu ablasına baktı. Luca o an yüreğinin parçalandığını hissetti, çünkü gözyaşlarının artık durumu kabullenmesi anlamına geldiğini biliyordu.

Bir kaç saniye sonra Shannon onları ayırmasına, onu belinden tutup ayağa kaldırmasına izin verdi. Diğerleri şimdi ona doğru geliyordu. Ona sarılıp ağlayarak başsağlığı dilediler.

Shannon ona sarılmalarına izin verdi. Beyni uyuşmuş gibiydi. Bir yandan da sıkıca Luca'ya tutunmuştu.

Keira artık yoktu.

Angelo ve Keira. Artık adlarını birarada kullanması doğru muydu? Dönüp iri yarı bir koruma gibi yanında duran Luca'ya baktı. Yakışıklı yüzü yine gerilmiş, dudakları ince bir çizgi halini almış, gözleri yanıyordu. Böyle bir soruyu sorabileceğin bir ruh halinde değil, diye düşündü Shannon ve Luca'nın onu odadan çıkarmasına izin verdi, ablasını da onu seven insanlarla yalnız bıraktı.

Nedense bu düşünce onu biraz olsun rahatlatıyordu.

'Bebek', dedi koridora çıktıklarında.

'Şimdi olmaz', dedi Luca ve yürümeye devam etti. Önce asansörlere, sonra aşağıya giriş katına, sonra da dışarıya. Dışarı soğuktu, Shannon titredi. Herde üzgün bir yüz ifadesiyle durmuş kapıyı açık tutan Fredo'yu gördü. Luca önce onu arabaya bindirdi, sonra o da arka koltuğa yerleşti. Kapı kapanır kapanmaz Shannon'a uzandı ve ona sınıksız sarıldı.

Fredo onları evin önünde indirene kadar böyle kaldılar. Arabadan asansörlere, asansörle yukarı evine gidene kadar birbirlerinin kollarından ayrılmadan yürüdüler. Eve girdiklerinde Shannon onu birden bıraktı ve kendi yatak odasına gitti. Luca orada bir kaç saniye durup kendini toparlamaya çalıştı, sonra Shannon'un peşinden gitti. Onu acısıyla başbaşa bırakmadan önce iyi olduğundan emin olmak istedi.

Ama hiç de düşündüğü gibi olmadı. Onu yatakta kıvrılmış yatarken bulduğu an o da ayakkabılarını, ceketini ve kravatını çıkardı ve yanına yattı. Shannon'un onun kollarına sokuluşu çok dokunaklıydı. Sessizce ağlamasını dinlerken birlikte gözyaşı dökmek neredeyse imkansızdı.

Sonunda Shannon sustu ve Luca yatak örtüsünü çekip üstlerine örttü.

'Ama ben—', diye itiraz etmeye kalkıştı Shannon.

'Titriyorsun', diye sözünü kesti Luca boğuk bir sesle. 'Benimle biraz böyle kal', diye cesaret verdi. 'Sen biraz ısınca seni rahat bırakırım.'

İHANETİN ARDINDAN

‘Gitmeni istemiyorum.’ Öyle sessiz konuşmuştu ki, Luca neredeyse duymayacaktı. Ama kollarını boynuna dolayıp sıkıca tutunuşunu kesinlikle fark etti. Shannon olmak istediği tek yer onun kollarıymış gibi ona iyice sokuldu. Nefesi Luca’nın çenesini yalıyor, göğüsleri kaburgalarına değiyordu. Bacaklarından birini de Luca’nın bacaklarının arasına iterek ona iyice sarıldı. Luca gözlerini kapadı. Shannon’un ona böyle ihtiyaç duyması keşke bu kadar güzel bir duygu olmasaydı.

Bu ihtiyaç sonraki günlerde de devam etti, çünkü Shannon hiç bir şeyin farkında değildi, Luca ne derse onu yapıyordu.

‘Ye’, dediği zaman yiyor, ‘Uyu’, dediği zaman bir çocuk gibi yatağına kıvrılıp gözlerini kapatıp uyuyordu.

Sabahları birlikte kahvaltı ediyorlardı, sonra da Luca onu bebekle vakit geçirmesi için hastaneye bırakıyor ve – başka – işlerle ilgileniyordu. Öğleden sonraları o da Shannon’a katılıyor, bebeğin yanında biraz zaman geçirdikten sonra onu alıp eve getiriyor, yediriyor, içiriyor ve uyuşmuş beynini biraz canlandırmak için Londra’daki hayatından, işinden, Angelo ve Keira’dan ve akla gelen her şeyden bahsettiriyordu.

Shannon sanki bir sis duvarı içinde hareket ediyor gibi hissediyordu kendini, ama bu umurunda bile değildi. Belki biraz garip bir durumdu, ama aynı zamanda da son derece rahatlatıcıydı – bundan hoşlanmıştı. Salvatore Ailesi ona iyi davranıyordu. Ortak bir acıyı paylaştıkları şu günlerde Shannon’a karşı tutumlarından vazgeçmişlerdi. Mrs Salvatore Shannon’u gidip onunla kalması için evine davet etti, ama Shannon reddetti. ‘Luca ile kalmak istiyorum’, diye açıkladı, ama bu teklifin aslında onu Luca’dan uzaklaştırmak için yapıldığını fark etmedi. Ama farkında olsaydı da fark etmezdi, çünkü Luca da bu daveti duymazdan geldi.

Sisin dağıldığı yegane anlar bebeğin yanında geçirdikleriydi. Dünyası artık Angelo ile Keira’nın öksüz ve yetim yavruları etrafında dönmeye başlamıştı. Kucağındaki bebeğe bakarak ‘Seni asla bırakmayacağım’, diye yemin etti. ‘Seni, birtanem, hayatımın sonuna dek seveceğim.’

Luca güçlü adımlarla ilerleyerek yanına geldi. Yorgun görünüyordu. Son bir hafta yaşanan tüm acılar ve duygusal olarak hırpalayan formaliteler yüzünden tükenmiş gibiydi. Ama Shannon’u kucağındaki minik bebekle birlikte görünce gergin yüz hatları bir gülümsemeyle yumuşadı.

‘Kuvözden çıkmış’, dedi şaşırarak. Sonra eğilip bebeğin pembe yanığını okşadı.

'Yarım saat önce çıktı.' Shannon da gülümsedi. 'Az önce gelip tüm kabloları ve tüpleri çıkarıp onu bana verdiler.'

'Onu kucağıma alabilir miyim?', diye sordu Luca ve eğilip hiç tereddüt etmeden bebeği kucağına aldı.

Luca doğrulup pencere kenarına gitti ve kardeşinin bebeğine baktı. Çok güzel bir kızdı bu. Angelo'nun hemen aşık olacağı minik bir kız.

Onun yerine ben oldum, dedi içinden sevgiyle. Angelo'nun kızı asla baba sevgisinden mahrum kalmayacak, diye yemin etti kendi kendine ve eğilip minik bebeğin yanağına bir öpücük kondurarak yeminini mühürledi.

'Yakında resmi olarak onun doğumu bildirmek zorundayım', dedi Luca. Artık ölüm ve doğum kayıtları konusunda uzman olduğunu düşündü kendisiyle eğlenerek. 'Bu minik meleğin bir ada ihtiyacı var.'

'Onun adı var', dedi Shannon ve Luca ona soru dolu bakışlar yöneltince kızardı.

'Çok ilginç', dedi tekrar bebeğe bakarak. 'Demek senin henüz kimse-nin bilmediği bir ismin var, *mia dolce piccola*. Belki de Shannon Teyzen adını bize söyler, ne dersin?'

Shannon Teyze birden kendinden emin bir tavırla konuştu. 'Ben onu Rose diye çağırıyorum', dedi. 'Bu – bu Keira'nın ikinci adı.'

'Biliyorum', dedi Luca kısıp bir sesle. 'Ben de bize bu konuda ne düşündüğümüzü sorup sormayacağını merak ediyordum...'

Shannon kaşlarını çattı. 'Ben sizi yok sayıp bunu resmileştirmedim. Bu sadece *benim* ona seslenirken kullandığım isim', dedi biraz rahatsızca. 'Eğer bir itirazın varsa o zaman—'

'Bu ismi sevdim', diye sözünü kesti Luca bu konuyu açıklığa kavuşturmak için, ama sonra aklına gelen bir şüpheyle gözlerini kıstı.

Shannon bebeğe isim verirken kimseye danışma ihtiyacı duymadığına göre bebeğe tek başına sahip olma gibi planlar yapıyor olabilir miydi?

Shannon'un yorgun yüzünü, hüznle bakan mavi gözlerini süzdü. Teni öyle zarıftı ki, Luca'ya hassas bir ipek kumaşı hatırlatıyordu, dokununca yırtılacak kadar hassas...

Bakışları daha aşağılara indi. Bacaklarını daha da ince gösteren siyah kot pantolonunu, açık mavi kazağını süzdü. Bu kıyafetlerin altındaki vücudu tanıyordu. Shannon'un pek bir şey yemediği artık belli oluyordu. Doğru düzün uyumuyordu da – gerçi Shannon onun geceleri evin içinde dolaşıp onu dinlediğini bilmiyordu. Shannon güzeldi, ama yaralıydı. Güzeldi ve başka herkesi dışlayan bir hüzn denizinde kaybolmuştu.

Ama Luca'nın bu bebekle ilgili planları vardı. Bebeğin teyzesiyle de ilgili planları vardı. O planlardan söz etmenin ne yeri ne zamanı olduğu için sakın bir tonda konuya devam etti. 'Küçük bir ekleme yapabilir miyim? Annemin iyiliği için, anlıyor musun? Ona Rosita adını verebiliriz. Gerçi kendi aramızda ona Rose deriz. Bir de Angelo'nun anısına Angelina adını veririz – ne dersin?'

Shannon bunun çok güzel bir isim olduğunu düşündü ve yine gözleri yaşardı. 'Evet, bu güzel', diye fısıldadı ve Angelo ile Keira'yı düşünmeye öyle dalmıştı ki, bebeğin tamamen bir İtalyan olduğunu fark etmedi.

'Al...', dedi Luca ve ona bebeği geri verdi. Shannon'un gözyaşlarının yerine gülümsediğini görünce bu işi böyle yumuşak bir tarzda hallettiği için kendinden memnun oldu. 'Hadi ona veda et, artık gitmeliyiz...'

Ertesi gün çifte cenazeye katılacaklardı ve Shannon'un cenazede giyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Sabah Luca onu öğleden sonra alışverişe gitmeye ikna etmişti. Ama yüz ifadesine bakınca Luca onun alışverişten vazgeçtiğini anladı.

'Hiç yolu yok', diye reddetti. 'Biraz buradan uzaklaşmaya ihtiyacın var – benim de. Hem hiç belli olmaz', diye ekledi daha rahat bir tonda. Shannon ayağa kalkıp hiç itiraz etmeden bebeği yatağına yatırırken, 'bakarsın çok eğleniriz.'

Garipti, ama çok eğlendiler. Luca onu dış alıp üstünü değiştirmesi için önce eve götürdü. Shannon yanında getirdiği tek elbiseyi giydi. Uzun kollu, üstüne yapışıp tüm vücut hatlarını ortaya seren, gözlerini vurgulayan koyu mavi bir elbise. Bir haftadır ilk kez biraz makyaj yaptı, saçlarını fırçaladı ve onları açık bırakmaya karar verdi. Hafif topuklu bir ayakkabı giydi ve Luca'yı bulmaya gitti. Luca oturma odasındaki geniş koltuklardan birine yayılmış elinde bir dergi ile onu bekliyordu, her zamanki gibi.

Bu sahneyi yeniden görünce kapının eşiğinde durakaldı. Onu saran sis birden tamamen dağıldı. Luca ne kadar yakışıklı, uzun boylu, esmer ve güçlüydü. Tam onun tipiydi. Yüreği burkuldu. Luca onu kapının eşiğinde görünce gülümsedi. Gülümsemesi Shannon'un nefesini kesti.

Luca dergiyi bir kenara bırakıp ayağa kalkarken, Shannon başının belada olduğunu anladı. Eskiden olduğu gibi bir mıknaş misali ona doğru çekildiğini hissetti. Luca da takım elbisesini çıkarmış, koyu gri spor bir pantolon, şarap kırmızısı bir gömlek ve üzerine bir deri ceket giymişti. Takım elbiseleri içinde ciddi ve dinamik bir görüntüsü vardı, ama böyle rahat kıyafetlerin içinde ise – tehlikeliydi.

Şimdi donakalma sırası Luca'daydı. Durmuş, sanki onu bu hafta ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa süzüyordu.

'Hoş bir değişiklik', diye mırıldandı kadife gibi yumuşak bir tonda yanına giderken.

Shannon ona dikkatle bakarak yaklaşmasını izledi, çünkü aklından geçenleri anlamıştı. Benim – seks – istiyorum, diye düşünüyordu. Gözlerindeki sahiplenici pırıltıları görebiliyordu. Shannon'un karnı karıncalandı, göğüs uçları Luca'ya her zamanki tepkilerini vererek dikleşti.

'Çok güzel', diye mırıldandı Luca, sonra başını eğdi ve dudaklarına dokundu. Shannon'un dudakları titremeye başlayınca dudaklarını ondan ayırdı. 'Gidelim mi?', diye sordu sahte bir masumiyetle.

Shannon'un tereddütle baş sallayıp kaşlarını çatı, çünkü o öpücüğün bilinçli bir hareket olduğunu biliyordu – onu daha neler beklediğini müjdeleyen bir haberciydi.

Peki onu bekleyen şeyleri istiyor muydu? Bunu henüz bilmiyordu – aslında kendini bu kadar kafası karışık ve huzursuz hissettiği için buradan gidip gitmek istemediğini bile bilmiyordu.

'Hadi bitirelim şu işi', dedi Luca, sanki Shannon'un kendine sorduğu sorulara cevap verir gibi.

Floransa'nın merkezine gittiler. Trafğe kapalı yaya bölgesine geldiklerinde Luca arabayı park etti. Hava buraya geldiğinden bu yana ilk kez bu kadar sıcaktı. Shannon ceketini arabada bırakıp yürümeye başladı.

Luca en doğal hakkıymış gibi kolunu Shannon'un beline doladı. Shannon onun ancak omuzuna ulaşıyordu. Luca konuşmak için ona her dönüşünde gözlerinin içine bakıyordu. Shannon gitgide büyülediğini hissediyor, ama buna engel olamıyordu. Her ne kadar Luca'nın aralarında bir samimiyet yaratmaya çalıştığını fark etse de buna engel olacak bir şey yapamıyordu. İşte trajedi ve hüznün getirdikleri – diye mazeret gösterdi Shannon zayıf tavırları için – insanda mücadele edecek hal bırakmıyordu.

Onları görenler dönüp bir daha bakıyordu. Luca'nın İtalyan yakışıklılığı, Shannon'un soluk tenli kızıl saçlı güzelliği.

Sonunda büyük *Duomo* katedraline geldiler. Gölgesinde yürürlerken Shannon içindeki isteğe daha fazla karşı gelemeyip kolunu Luca'nın beline doladı.

Luca bunun bitmesini istemiyordu. Onu *Via dei Tornabuoni*'deki dükkanlardan birine sokup yas kıyafetleri bakarak gülümsemesini yüzünden almamak istemiyordu. Bu yüzden onu ünlü *Giacosa* kafesine yönlendirdi.

İHANETİN ARDINDAN

pasta ve kahve ısmarladı ve Londra, oradaki grafik tasarım işi hakkında konuşturmaya çalıştı. Kısa bir süre sonra Shannon yine eski heyecan ve hararetiyle anlatmaya, Luca'ya sorular sormaya, onun beynini – ve bedeninin bazı başka noktalarını – uyarmaya başladı.

Bu çılgınlıktı. Luca bunu biliyordu. Onu tekrar büyülemesine izin vermek büyük bir aptallıktı. Ama Shannon için planları vardı ve bu planların gerçekleşmesi için Shannon'u kendine yaklaştırması gerekiyorsa o zaman bunu tamamen isteyerek ve kontrolü elinde tutarak yaptığını düşünerek kendini aldatabilirdi.

Floransa'da alışveriş ciddi bir işti. Kimse bu işi İtalyanlardan daha iyi bilemezdi. Onlar doğuştan zevклиydi. Bu nedenle uzun, dar bir siyah elbiseyi seçen de Luca olmuştu, çünkü kıyafetin sadeliği ve klasik kesimi Shannon'a çok yakışmıştı. Elbiseyi aldıktan sonra bir de çanta ve ayakkabı aldılar, sonra da gerekli diğer şeyleri almak için *Via dei Pecori*'ye geçtiler. Satıcı siyah tülü Shannon'un başına geçirdiği an yüz ifadesinin değiştiğini fark etti Luca. Shannon tüm bunları neden yaptıklarını hatırlamıştı yine. Bu yüzden Luca ona son derece açık iç çamaşırlarını göstererek düşüncelerini dağıttı. Shannon önce kızardı, sonra gülümsedi.

Aldıklarını arabaya bıraktılar, sonra Luca nehre kadar yürüyüp güneşin batışını seyretmeyi teklif etti. Shannon teklifini kabul etti. Luca'nın birlikte mutlu oldukları ve bu tür şeyleri daha sık yaptıkları zamanlara dönmeye çalıştığının farkındaydı. Luca hâlâ o zamanki kadar dayanılmazdı. Onunla gülüşüp söyleşerek ellele yürümek, *Lungarno*'dan *Ponte Santa Trinita*'ya geçip Arno'da güneşin batışını izlemek, elini kaynayan suya dalmak gibi bir şeydi, ama bundan hoşlandığını fark etmek en kötüsüydü.

'Ah, Luca bak...', diye konuştu aniden bir heyecanla ve kızıla boyanan nehir ile en yakın köprüyü gösterdi. 'Bunlara bakmaya nasıl alışıyorsun?'

Köprüde omuz omuza durmuş suya bakıyorlardı. Shannon'un sözü üzerine Luca ona dönüp güneşin altın ışıklarının yansıdığı yüzüne ve alev alev yanan saçlarına uzun uzun baktı. 'Alışamıyorum', dedi.

Shannon'un karnında kelebekler uçuşmaya başladı, çünkü Luca'nın manzarayı değil kendisini kastettiğini biliyordu. Luca'ya baktı. 'Dalga geçiyorsun', diye ona takıldı.

'Bu gerçeğin ta kendisi–neden yalan söyleyeyim?' dedi ve omuz silkti.

Nehirdeki dalgalar köprüye vurup Shannon'un tenine sıçrayınca Shannon üşüdü. 'Üşüdüm', dedi ve geldikleri yoldan dönmeye başladı.

MICHELLE REID

Luca'nın olduğu yerde kalıp arkasından bakarak ruh halindeki değişmeyi değerlendirdiğini biliyordu.

Az sonra Luca ona yetişti ve ceketini omuzuna atıp kollarını da omuzuna doladı. 'Teşekkür ederim', dedi Shannon biraz teredditle.

'Prego', dedi Luca. Neşeli bir tonda konuşmuştu, demek Shannon'un ruh halindeki değişimi görmezden gelmeye karar vermişti. Omuzlarını sahiplenirce tutmuştu.

'Nerde yemek yiyelim?', diye sordu Luca biraz sonra.

'Akşam yemeği için çok erken.' Hele bir İtalyan için hayli erken.

'Eve dönmek ister misin?'

Hayır, istemiyordu. Eve dönmek orada olacaklar için karar vermek demekti, Shannon kendini henüz karar vermeye hazır hissetmiyordu. Öte yandan yakındaki seçkin küçük restoranları çok sevdiğini biliyordu.

'Öyleyse bir yerlerde ufak tefek bir şeyler atıştıralım', dedi dikkatlice.

Luca gülümsedi. 'Bu kadar istekli olma, cara.' şimdi takılma sırası Luca'daydı. 'Eskiden gittiğimiz *Via Delle Belle Donne*'deki o küçük yer gelmişti aklıma – onların yaptığı *panzanella*'yı sen pek severdin, yanlış hatırlamıyorsam...'

O küçük restoranın sıcak ve güvenli ortamına ihtiyacı vardı Shannon'un. Yine rahatlamıştı. Yemek harikaydı, karşısındaki erkek ise tek kelimeyle mükemmeldi.

Luca mum işiği ile aydınlatılan küçük masada karşısında oturmuş, onu minik lokmalarla besliyor, şarap içiriyor ve sohbet ediyordu. Kısık bir sesle konuşuyor, İtalyanca bir şeyler araya sıkıştırarak ilgisini tamamen kendi üzerinde yoğunlaştırıyor, Shannon'u büyölüyordu. Shannon konuştuğunda ise Luca dudaklarının hareketlerini izliyor, bakışlarıyla dudaklarını öpüyor ve Shannon'un dudakları titremeye başlayınca dönüp gözlerinin içine bakarak ona neler yaptığının farkında olduğunu gösteriyordu. Bu uzun bir baştan çıkarma oyununun ön sevişmesiydi. Shannon bunu biliyordu, çünkü eskiden buna çok kapılmıştı. Luca gözlerini, sesini ve tüm mahrem silahları kullanarak aşk yapıyordu.

'Neden?', diye sordu Shannon birden.

'Çünkü seni istiyorum', diye karşılık verdi Luca. anlamıyormuş gibi yapmaya bile gerek duymadan.

Luca onu yeniden beslemek için elini dudaklarına götürünce acaba meydan okusam mı, diye düşündü Shannon. 'Bana sorma, kendine ne istediğini sor', dedi Luca.

İHANETİN ARDINDAN

Seni istiyorum, diye itiraf etti Shannon içinden. Seni her zaman istedim. Bu gecenin sonsuza kadar sürmesini, geçmişin yok olmasını, yarının acılarının ise hiç gelmemesini diledi.

Sonunda restorandan çıkarken omuzlarından sıkıca tutup onu öptüğünde Shannon hiç itiraz etmedi.

Arabaya dönerken Luca izin isteyerek yanından ayrıldı ve hemen her şeyi satan küçük dükkanlardan birine girdi. Bir kaç dakika sonra döndüğünde Shannon'a sırtarak bir kutu uzattı. Bu genelde sevişmeden sonra birlikte yatakta tembellik edip yedikleri çikolatadandı. Bu da eve dönünce olacakların bir kanıtıydı.

Eski ilişkilerinin büyüsünü yeniden yaratmak için elinden geleni yapıyordu Luca. Shannon ise utanıp kızarmakla o kadar meşguldü ki onun cebine bir başka küçük paket attığını anlamadı. Cebine para sıkıştırıyor diye düşündü ve ilgisini başka şeylere çevirdi.

Arabaya giderken aralarındaki cinsel gerilim iyice arttı. Arabaya bindiklerinde ise gerilim had safhadaydı. Hiç konuşmadan yol aldılar. Eve vardıklarında Luca bir eliyle asansörü çağırırken, diğer eliyle Shannon'u tutup kendine çekti.

'Titriyorsun', dedi.

Shannon gülmeye çalıştı, ama beceremedi. Luca birden dudaklarına abanıp onu delice öpmeye başladı. Shannon asansörün geldiğini bile fark etmemişti. Sonunda Luca onu öpmeyi bırakıp asansöre bindirdi. Sonra onu kaldırıp asansörün duvarına yasladı. Yukarı çıkarken Shannon'u kalçalarından sıkıca tutmuş, yüzünü minik öpücüklere boğmuştu.

Shannon ona hiç itiraz etmedi. Bu yüzden de hayır diyemeyeceği noktaya geldiklerinde neler olacağından korkmaya başladı.

Asansör kapıları açıldı; eve girmek için vücutlarını birbirinden ayırdılar.

Her şey aynıydı – *her şey*. Duvar kağıtları, köşede duran Apollo büstü. Lambalar otomatik olarak açıldı.

Shannon'un bacakları tutmuyor, kalbi çılgın bir tempo tutuyordu.

İstediğim bu mu, diye sordu kendi kendine.

Luca arkasındaydı – hemen arkasında. Asansör kapıları kapandı ve Luca onu kendine çevirdi. Bakışlarında karanlık vaatler vardı. Shannon'un omuzuna koyduğu ceket alıp bir kenara koydu. Sonra omuzlarından tutup kollarını okşadı. Ardından onu tutup kendine bastırdı. Vücutlarının teması ile Shannon'un tüm tereddütleri uçup gitti.

Bu şekilde yatak odasına kadar gittiler. Shannon çikolata kutusunu şifonyerin üzerine koydu, sonra kollarını Luca'nın boynuna doladı ve dudaklarını aralayarak Luca'nın dudaklarına uzandı. Luca bu davet karşısında titrek bir nefesle sarsıldı. Shannon dilini onun ağzında hareket ettirmeye başlayınca tekrar sarsıldı. Daha şimdiden tek vücut sayılırlardı, vücutlarının diğer bölümleri henüz birleşmemiş olsa da. Her zaman böyle olmuştu.

Bu şekilde uzun uzun öpüştüler. Dış dünyayla ilgili tüm bağları kopmuş, yarattıkları bu büyülü dünyada kendilerinden başka kimseye yer yoktu. Luca onun kollarını, vücudu okşadı, sonra Shannon'un elbisenin fermuarını açmaya başladı. Parmaklarının hafif teması Shannon'u ürpertti. Sonunda kollarını indirip elbiseyi üzerinden sıyırmaya çalıştı, kollarında biraz zorlanınca kuvvetle çekip elbisesini çıkardı. Sonra Shannon'un bileklerini tutup öpmeye başladı. Az önce elbiseyi çıkarırken gösterdiği zorbalığı affettirmek ister gibiydi. Zorbalık geçmişte, yani öfkeden sınır tanımaz bir şehvetle birbirlerinin üstüne saldırdıkları zamanda kalmıştı.

Hayır, diye zorladı kendini Shannon, sakın bunu düşünme, dedi kendi kendine bir an tereddüt edince.

Elbise yeri boyladı. Luca yakıcı bakışlarla bu kez sütyenine yöneldi. İpek mavi sütyeni açtığında Shannon'un dikleşmiş pembe uçlu iri yuvarlak göğüsleri ortaya çıktı. Luca göğüslerinden birini yalayınca Shannon başını geriye göğsünü de Luca'ya doğru itip inledi. Gözlerini kapadı. Kötü düşünceleri başından savdı.

Luca güldü; bu anladığını gösteren hafif ve kısık sesli bir gülüştü. Shannon her zaman ateşli ve istekli bir aşık olmuştu. Luca dilini öbür memesine götürerek onu yalamaya başladı. Bazen sadece bunu yaparak Shannon'u doruk noktasına ulaştırabiliyordu.

Ama bu gece olmaz, diye düşündü Luca. Shannon'un zarif vücudunu sertleşen erkekliğine bastırdı. Shannon onun erkekliğini hissedip içgüdüsel olarak ona sürtünmeye başladı.

'Soy beni', dedi Luca.

Shannon gözlerini açtı ve erkekinden ne istediğini bilen bir kadın edasıyla gülümsedi. Gömleğinin düğmelerini açtı ve ortaya çıkan göğüs kollarını okşarken Luca gömleği çıkardı. Shannon diliyle göğsünden karnına doğru giden kaslı yolu takip etti. Bir yandan da pantolonunun içindeki gücü okşamak için fermuarını açtı.

Bu dokunuş başka hiç bir şeye benzemezdi. Luca bir arzu dalgasıyla sarılsak gözlerini kapadı. Luca güçlükle nefes alıyordu. Shannon ise

anlamsız şeyler mırıldanıyordu. Gözlerini açtığında Shannon'un diliyle dudaklarını yaladığını gördü ve bunu neden yaptığını gayet iyi biliyordu.

Luca yakıcı bir ateşin içinde yükseldiğini hissetti. İnceleyerek Shannon'u kaldırdı ve yatağa yatırdı. Shannon Luca'nın soyunmasını seyrederken, diğer yandan kendi de çoraplarını ve külodunu çıkardı.

Luca onu dudaklarıyla içmek, ona sahip olmak istedi. Ama henüz değil, diye düşündü ve yanına yatar yatmaz önce eliyle kadınlığını okşamaya başladı. Dudakları ise Shannon'un ağzını yağmalyordu.

Öpüştüler, dokundular, birlikte yuvarlandılar. Luca parmağını Shannon'un kadınlığına soktuğunda Shannon zevkten titreyerek inledi. Luca onun hakkında her şeyi biliyordu. Neresine dokunacağını, onu cennete nasıl ulaştıracağını çok iyi biliyordu.

'Sana ihtiyacım var', dedi Shannon defalarca. 'İhtiyacım var – ihtiyacım var', ta ki Luca bunu duymaktan sarhoş olana, zaferle kendi ihtiyacını gidermek isteyene kadar.

Shannon da hiç durmuyordu. O Shannon'un içini dışını biliyor olabiliyordu, ama Shannon da onu çok iyi tanırdı. Nerele dokunacağını, onu nasıl kışkırtacağını ve ateşleyeceğini çok iyi biliyordu. İçine girdiğinde Luca artık çoktan kendinden geçmiş, bu kadından başka hiç bir şeyin farkında değildi.

Shannon kalçalarını istekle kaldırdı. Luca kendini hiç tutmadan en derinlere saplanıyordu. Shannon ona sıkıca tutunmuştu, Luca ise asla gitmesine izin vermemesi gereken bir şeyin peşinden gider gibi üzerinde gidip geliyordu. Shannon'un sıcaklığı onu sarhoş ediyor, kadınlığının darlığı erkekliğini sıkıca sarıyordu. Dudakları birbirine kapanmış, kalpleri deli gibi atıyor, terden sıvıslıklam vücutlarını hiç durmadan okşayıp sıkıyorlardı. Sonunda şiddetle sarsılarak doruk noktasına ulaştılar.

Önce Shannon geldi. Kadınlığının kasılmaları sonunda Luca'yı doruk noktasına ulaştırdı, sıvılarını zevkten sarsılarak içine akıttı.

Sonunda hareketleri yavaşladı, duyguların delice gidip gelişi hafılladı, aralarındaki gerilimi azaldı. Luca tüm ağırlığıyla Shannon'un üzerine a banmış olduğunu fark etti. Üzerinden çekilip sırtüstü yanına yattı ve gözlerini kapatıp rahatladı.

Bir süre sonra Shannon'a bakacak gücü kendinde buldu. Shannon hiç hareket etmemişti. Dirseğinden destek alarak hafif doğrulup yüzüne baktı. Shannon'un gözleri hâlâ kapalıydı ve çok solgun görünüyordu. Acaba onu

MICHELLE REID

incitmiş miydi? Birden endişeyle gerildi, çünkü onu incitmiş olabilirdi. Sevişmelerinin bazı anlarında Luca kendini iyice kaybetmişti.

‘İyi misin?’, diye sordu boğuk bir sesle ve dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Sonra terden yüzüne yapışan kızıl bukleleri geri itti.

Shannon’un tembel tembel ‘Hıhı’, deyişi onu rahatlattı.

‘O zaman aç gözlerini ve bana bak’, dedi. ‘Böyle sessiz yatmandan hoşlanmıyorum.’

Shannon gözlerini açtı. Rimeli bulaşmıştı, ama gülümsedi. ‘Sen bir harikasin, bunu biliyor muydun?’, diye sordu tatlı bir sesle.

Tam bir maço erkek edasıyla gülümsedi ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. Az önce hayatının en güzel anlarını yaşamış ve kadınına da aynı duyguları yaşatmıştı. Bu yüzden o da kendini harika hissediyordu.

‘Çikolata’, dedi Shannon birden ve aşk tembelliğini üstünden atıp birden yine o enerji topuna dönuştü.

Luca kalkıp şifonyerin üzerindeki çikolataları almaya gitmesine izin verdi.

Shannon kutuyu eline aldığı an aklını bir şey kurcaladı. Döndü ve kaşlarını çatarak kafasını kurcalayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birden anladı. Luca’nın dükkandan çıkıp ona çikolata kutusunu uzatışını hatırladı. Diğer eliyle cebine bir şey koymuştu. Bunun ne olduğunu bilmek istedi. O an sadece para olduğunu sanmıştı, ama öyle olmadığını şimdi öyle iyi anlıyordu ki, böyle bir hata yaptığına inanamadı.

O dükkana çikolata almak için girmemişti! Çikolata, asıl aldığı şeyin arkasından tüketilecek bir şeydi. Bir paket prezervatif almıştı.

‘Ne zaman sana baksam içinde olmak istiyorum’, diye mırıldandı derin, baştan çıkarıcı bir tonda.

Shannon ona dönüp çenesini dikleştirerek baktı. Luca rahatça yatmış onu süzüyordu. Üzerinde örtü yoktu ve çıplıktı. Son derece güzel ve güçlü bir erkekti.

Shannon öfke ve dehşetle titremeye başladı – hangisini hissettiğinden emin değildi, ama herhalde ikisinin karışını bir histi.

‘Seni pislik’, diye dişlerinin arasından konuştu. ‘Senden nefret ediyorum!’

ALTINCI BÖLÜM

Cosa? Luca çok şaşırılmış görünüyordu.

‘Senden n-nefret ediyorum’, diye tekrar etti Shannon. ‘İlk defasında kullanmadan yaptın, ama bana söyleme zahmetine bile girmedin!’

Luca doğrulup oturdu. Kaşlarını çatı. ‘Sen neden bahsediyorsun?’

‘Prezervatiflerden’, dedi Shannon. ‘Çikolata aldığın dükkandan aldın onları. Onları cebine soktuğunu gördüm.’

‘Sı’, dedi Luca bir sorun göremedi. ‘Geçen sefer işi şansa bıraktık’, diye itiraf etti. ‘Bu kez aynı hatayı yapmak istemedim – neden bana öyle bakıyorsun?’

Çünkü geçen her saniyeyle birlikte durum kötüleşiyordu. Shannon çikolata kutusunu bir kenara fırlatıp Luca’nın ceketine uzandı. Elini cebine attı ve parlak kağıda sarılı bir paket çıkardı.

Konuşmasına bile gerek yoktu. Luca paketi gördü ve sonunda anladı. ‘*Idiota*’, dedi nefes nefese, sonra pişmiş kelle gibi sırtarak Shannon’u iyice çileden çıkardı. ‘Biz böyle şeyler hiç yapmazdık, değil mi *cara*? Bambaşka güçlerin etkisindeyken bununla uğraşacak halimiz olmazdı.’

Shannon paketi Luca’ya fırlattı. Paket önce omzuna çarptı, oradan da dalga geçercesine kucağına düştü. ‘Seni asla affetmeyeceğim’, diye bağırdı Shannon öfkeyle. ‘Benimleyken nasıl böyle bir riske girersin Luca? Nasıl?’, diye haykırdı.

Luca bir süre daha onu süzdü, sonra kendi morali de bozuldu. ‘İkimiz de riske girdik, *cara*’, dedi. ‘İkimiz de pek düşünmeden birbirimizin üstüne atladık. Hatırla. Bu tek taraflı bir düşüncesizlik değildi.’

‘Ben de öyle olduğunu söylemedim!’

‘Öyleyse neden böyle delirdin?’, diye söylendi Luca ve yataktan çıkı. *Ser_reS*

MICHELLE REID

Shannon boğazında yükselen şiddetli öfke yüzünden önce konuşamadı. 'Burada hamile kalmış olma tehlikesiyle yüz yüzeyim sen ise benim neden çıldırdığımı soruyorsun?'

'Hamile mi? Bu da ne demek şimdi?', diye sordu Luca. 'Sen hap kullanıyorsun', dedi kendinden çok emin bir tavırla. 'Bence bu hiç de komik bir şaka değil!'

'Bence de hiç komik değil', dedi Shannon nefes nefese. 'Çünkü ben hap falan *kullanmıyorum* – sen neden bu kadar endişelendim sanıyorsun?'

Birden boğucu bir sessizlik çöktü. Sonra Luca konuştu. '*Madre di Dio*', diye söylendi, 'ikimiz farklı risklerden söz ediyorduk.'

'Hangi farklı riskler?', diye sordu Shannon şaşırarak.

'Sen neden hap kullanmıyorsun', diye karşılık verdi Luca.

'Kullandığımı sanıyorsan neden prezervatif aldın?'

Luca cevap vermedi. Dönüp ellerini ensesinde birleştirdi ve Shannon'un cevabı bulmasını bekledi. Sonunda Shannon öfkeden tirtir titremeye başladı. 'Yani sen şimdi bana', diye başladı son derece yavaş konuşarak, 'başka kadınlarla korunmasız ilişkiye girerek sağlığını tehlikeye attığını mı söylemeye çalışıyorsun?'

'Bunları konuştuğumuza inanamıyorum' dedi Luca ve öfkeyle ona döndü. 'Ben korunmadan seks yapmıyorum, ayrıca gayet sağlıklıyım!'

'Hah, bundan çok emin görünüyorsun!', dedi Shannon öfkeyle.

'Sı', diye karşılık verdi Luca.

'Öyleyse, ayrıca bir de benim hap kullandığımı düşündüysen neden o prezervatifleri-?'

Shannon sorusunu bitirmeden cevabı buldu. Luca'nın yüz ifadesinin gerilmesi de onu onayladı. Prezervatifleri *kendini* korumak için almıştı. Shannon'dan ona bir zarar gelebileceğini düşünmüştü.

Shannon titremeyi bıraktı. Gerçeğin soğuk bir duş gibi rahatlatıcı olması ne tuhaftı. Burada kötü oydu. Yatağına yabancı erkekleri alan oydu.

Luca da ona bir kez fazla inciten adamdı.

'Defol odamdan', dedi ve dönüp banyoya gitti. Kapıyı ayağıyla çarparak kapadı.

Ama kapı daha kapanamadan Luca'nın öfkeli eli onu tuttu. 'Senin düşündüğün şeyi kastetmedim', diye söylendi hâlâ çıplak haliyle.

'Hayır, kastettin', dedi Shannon ve kapının arkasında asılı havlulardan birini alıp sarındı.

İHANETİN ARDINDAN

‘Senin düşündüklerini reddettim’, dedi Luca öfkeyle, ‘bu da suçu sana attım anlamına gelmez!’

Hayır, diye düşündü Shannon, onun yerine sessiz kalması bunu yeterince ifade etmişti.

‘Ama biz iki yıldır ayrıyız ve günümüzde kadın veya erkek, kimse gereksiz riske atmıyor kendini!’

‘Sen attın – iki kez!’, diye ateşli bir karşılık verdi Shannon.

‘Evet, *mia cara*, sen de öyle’, dedi Luca.

Buna verilecek bir cevap yoktu. Bunun yerine bir havlu alıp Luca’ya attı. ‘Ört üstünü’, dedi sinirle ve yanından geçmek için hamle yaptı, ama Luca kolunu tutup onu durdurdu.

‘Olduğun yerde kal’, dedi Luca tehlikeli bir tonda. ‘Şimdi bir sorunuz var ve bu konuda konuşmamız lazım.’

‘Bence yeterince konuştuk.’ Shannon onun elinden kurtulmaya çalıştı. Ama Luca gitmesine izin vermedi. ‘İki yıl önce ayağımı yerden kestir’, dedi Luca hiddetle suçlayarak, ‘Şimdi yine aynı şeyi yapıyorsun!’

‘Sence ben ne durumdayım?’, diye bağırdı Shannon. ‘Sen az önce bana bir erkeğin içine girdiği bir kadına edebileceği en ağır hakareti ettin!’

Luca irkildi. ‘Özür dilerim.’

‘Bu yeterli değil’, diye üstüne gitti Shannon.

Luca kolunu biraz daha sıkı. ‘Öyleyse ne dememi bekliyorsun?’

‘Hiç bir şey!’ Shannon damarlarındaki kan donmuş gibi hissediyordu. ‘Sadece bu odayı derhal terk etmeni istiyorum.’

‘Ama gidemem. Sen çocuğuma hamile olabilir–’

‘Ah – sakın bunu söyleme!’, diye tehdit etti Shannon. Gözleri dolmuştu. ‘Senin bebeğini istemiyorum!’

Luca’nın rengi attı. ‘Seçme şansın olmayabilir!’

Bardağı taşıran son damla da bu açıklama oldu. Shannon hıçkırdı. Luca dişlerini sıkarak küfretti, Shannon’un kolunu bıraktı ve havluya sarınarak uzaklaştı.

Yerde duran çikolata kutusunu aldı ve şifonyere çarparak koydu. Ağrıyan ensesini tuttu. Bir yanı olan biteni unutturacak bir şeyler söylemesini istiyor, diğer yanı ise konuyu burada kapamasını söylüyordu, çünkü gerçek gerçektir, ne kadar acı olsa da.

Gerçekten de Luca kendi sağlığını düşünmüştü. Shannon’un cinsel geçmişini görmezden gelemezdi. Keira ona Shannon’u unutturmamak için kaç defa ondan söz ederken başka bir erkek arkadaş adı vermişti. Gerçek-

MICHELLE REID

ten de Keira Shannon'un hayata devam ettiğini düşünerek Luca'nın da edebileceğini mi sanmıştı?

Keira... Bu çılgınlığa dalıp Angelo ile Keira'yı unutmuştu. Derin bir nefes aldı. Artık onlar yoktu. Geriye bir bebek bırakmışlardı. Shannon yeterince kötü şey yaşamıştı, bir de Luca üstüne tuz biber eklemek zorunda değildi.

Tanrım, diye inledi. Böyle olmamalıydı. Shannon'u incitmek planda yoktu. Bu öğleden sonra aralarının ne kadar kötü değil, ne kadar iyi olabileceğini göstermek istemişti. Birlikte istedikten sonra yeniden nelere sahip olabileceklerini göstermek istemişti – sonra da ona hayatının en önemli teklifinde bulunacaktı.

Yatakta, seviştikten sonra, çikolata yerken teklifte bulunacaktı. Ayrıntılı bir plan yapmıştı. Hattâ Shannon teklifini kabul ettikten sonra kutlamak için bir şişe şampanya ile iki kadeh bile koymuştu buzdolabına.

Oysa şimdi Shannon buzdan bir duvara dönüşmüştü ve ondan nefret ediyordu, bu durumu kurtarmak için ne yapabiliirdi?

Sonra – Tanrım, diye düşündü yeniden. Akli nerdeydi? Aslında hiç bir şey değişmemişti. Değişen sadece ruh hali ve Luca'nın sunacağı gerekçenin ana dayanağıydı!

Elini ensesinden çekip Shannon'a döndü. Shannon, bir fareye bakan bir kedi ne kadar mantıklı düşünebilirse o kadar mantıklı görünüyordu.

Acaba o fare ben miyim, diye düşündü Luca ve cesaretini toplayarak konuştu. 'Evlen benimle', dedi ve planladığı konuşmayı sadece bu son satırına indirgedi. 'O zaman bunların hepsi bir sorun olmaktan çıkar.'

Ardından derin bir sessizlik oldu. Shannon o koyu mavi gözleriyle ona oalmaya devam etti. Luca'nın ensesinden son derece erotik bir ürperti geçti. Birden tüm o kedi, fare ve dişleri düşünmüştü.

Sonra Shannon hareket etti. Luca'yı saran erotik duygular alt bölgesinde yoğunlaştı. 'Bunu söylemek seni gücendirmiş olmalı', dedi Shannon kışkırtıcı bir tavırla.

'Hayır', diye reddetti Luca.

Shannon buz gibi gülümsedi. Bu yersiz teklifte bulunmadan önce nasıl cesaret toplaması gerektiğini anlamadığını mı sanmıştı?

Az önce olanlara bakılırsa bu teklif son derece yersizdi. Luca tüm yakıcı tutkusuna rağmen hâlâ ondan nefret ediyor olmalıydı. Shannon artık bundan emindi – nasıl olmasındı ki?

İHANETİN ARDINDAN

‘Senin bebeğini doğurmayacağım.’ Shannon sert konuşmuştu. Bunu söyleyerek korktuğunun başına gelmesinden korunabileceğini sanmıştı. ‘Ayrıca hamile kalmış olma şansızlığına nail olacaksam da Keira’yı düşündüğüm an bir çocuğu sonuna kadar taşıyamayacağımdan eminim.’

‘Sakın böyle bir şey düşünme.’ Luca kaşlarını çatı. ‘Sen ablan değil-sin. Sen-’

‘Benim hamile olabileceğimi düşünerek evlenmemiz gerçekten de çok aptalca olurdu’, diye sözünü kesti Shannon. ‘Ama hamile olsam ve bebeği dokuz ay taşımayı başarsam bile, benim önüne gelenle yatan ve sorumsuz olduğumu düşünen bir erkekle evlenmezdim!’

‘Ben senin önüne gelenle yattığını düşünmüyorum’, diye itiraz etti. ‘Bu konuya tekrar geri dönmeyeceğim.’

Shannon’a göre bu konuyu hiç aşamamışlardı. ‘Öyleyse benim sana sadık kalacağımdan emin olamazsın!’

Luca çenesini kaldırdı. ‘Güvenebilirim’, diye ısrar etti.

Bu kez Shannon çenesini kaldırdı. Yalancı domuzu söylediklerini ispat etmek için kışkırtmaya başladı. ‘Londra’daki evime geldiğinde geceyi kiminle geçirmeyi planlıyordum?’, diye meydan okudu.

Luca kaşlarını çatı. ‘Ben nerden bileyim?’

‘İki telefon konuşmama da kulak misafiri oldun. İki erkekle konuştum. Sen de hemen onların benim aşıklarım olduğun sonucuna vardın! Öyleyse ben bir kaltağım, güvenilmezim ve evli bir kadın olmak için hiç de iyi bir aday değilim, sence öyle değil mi? Benim sorumsuz seks ilişkilerime o iki aşığı da eklersen onlardan biri de bu hayali çocuğun babası olabilir!’

Luca el hareketiyle reddetti. ‘Aradığın kişilerden biri kadındı.’

Shannon’un gözleri hayretle irileşti. ‘Bunu sana kim söyledi?’

‘Joshua Soames’, diye karşılık verdi. ‘Sen hastanedeyken burayı aradı. Ben de sordum, o da cevap verdi.’

Onun iş ortağına Alex hakkında soru mu sormuştu? ‘Sen buna güvenmek mi diyorsun?’

Luca’nın kaşları biraz daha çatıldı. ‘Yeter artık’, dedi tersçe. ‘Beni aptal mı sandın? Hap kullanmadığına göre kimseyle ilişkin de yok. Sakın sürtüklükten söz etmeye başlama’, diye yine el hareketiyle onu susturdu. ‘Bu birbirimizi boş yere suçlayıp duramayacağımız kadar önemli bir konu. Hamileysen, seni hamile bıraktığım için olacaktır. Bu durumda da senin yanında olmak istiyorum. Sen de Keira’nın yaşadıklarını yaşamak zorunda kalırsa ben de Angelo’nun Keira’ya yaptığı gibi sana destek olmak istiyorum.’

MICHELLE REID

rum. Sana ciddi bir ilişki teklif ediyorum. Luca Shannon'a doğru yürümeye başladı. 'Sana evlenme teklif ediyorum – hem de hemen – hamile kalma tarihin bir dedikodu konusuna dönüşmeden. Bunu sana geçmişte kalan herhangi bir önyargı olmadan teklif ediyorum. Ve senden keskin bir alaycılık yerine dürüst ve önyargısız bir cevap istiyorum.'

Shannon onu sonuna kadar dinledi. Ne kadar da mantıklı konuşuyordu. Bir evliliğin tüm olumlu yanlarını göstererek teklifte bulunuyordu, ama olumsuz yanlarına ne olacaktı? Bu evlilikte ne aşk, ne saygı, ne duygusal bir bağ olacaktı, ne de ailesinin tepkisini hesaba katmıştı.

Shannon kendini bir iş anlaşması gibi hissetti. Luca son derece soğukkanlı, pratik ve hatta biraz da kibirli davranıyordu. Peki neden böyle bir teklifte bulunuyordu? Bundan ne kazanacaktı? İş adamı tavırlarıyla bile çok çekiciydi. Shannon yine ona doğru çekildiğini hissetti. Konuşması, ses tonu, aksanı, bakışları, hepsi çok çekici ve baştan çıkarıcıydı.

Shannon sonunda nedeni buldu. Seks. Luca yüz ifadesini kontrol ediyor olabiliirdi, ama vücudunun diğer yanlarına hakim değildi. En azından o çikolataları almaya gittiğinde öyle söylemişti. 'Ne zaman sana baksam içinde olmak istiyorum', demişti. Her şeyi bir kenara bırakıp kör eden bir arzuyla birbirlerinin üzerine atlayıp sevişebilmişlerdi her zaman.

Luca bu kadına takılı kalmıştı. Onu arzudan titreten tek kadındı. Öyleyse neden onunla evlenmeyeyim, diye düşündü soruna son derece erkekçe bir çözüm göstererek. Ona iki yıl önce ihanet etmemiş olsaydı, zaten her şeyiyle onun olacaktı. Bu kadın için hiç düşünmeden bekarlığa veda edecekti. Buna yine hazırdı, çünkü onunla yaşadığı seks hâlâ aklı baştan alan cinstendi. Ayrıca bu teklifinin en iyi yanı da tüm bunlara artık o duygusal karmaşa saçmalığına hiç girmeden sahip olabileceğiydi.

Her nasılsa Shannon son bir kaç saatte onun ideal kadını haline gelmişti. Tabii bu ideal kadını yatağa bağlamak, yatak dışında da ona hiç bir vermeyeceğini peşinen kabul ettirmek işine geliyordu.

Adi herif, diye düşündü. İçten pazarlılığı karşısında içi buz kesti. Bunu iki yıl önce de yapmıştı. Eve dönmüş, gördüklerini kendice yorumlamış ve ışık hızıyla bir karara varmıştı. İşte o an onun gözünde Shannon bir sürtük ilan edilmişti ve sonradan ne yaptıysa bu imajı kıramamıştı.

Shannon'un her yeri buz kesti. Gerçeği söylememek için kendiyle mücadele ediyordu. Konuyu yeniden açsam ne yapar, diye düşündü. İki yıl önce onu suçu kendi ablasına atacak kadar ahlaksız olmakla suçlamıştı.

İHANETİN ARDINDAN

Peki Keira ne yapmıştı, diye hatırladı acıyla. Ablası ona bir şey söylememesi için yalvarmıştı. Luca'ya Shannon'un iyiliği için olsa bile bunu asla itiraf edemeyeceğini anlamasını istemişti. 'Angelo'ya söyler. Neden söylemesin ki? Eğer tersi olsaydı, ben de sana söylerdim.'

İşte bu sözleri Shannon hayatının sonuna kadar içinde saklayacaktı. Çünkü Keira'nın ona tüm yalvarmalarına rağmen Keira ve Angelo'nun evliliği pahasına Luca'ya gerçeği anlatmıştı. Ama Luca ona inanmamıştı.

Keira herkesin gözünde mükemmel bir kadındı. Bu yüzden de asıl günahkar Shannon olmalıydı. Ellerini Shannon'dan uzak tutamaması bile fikrini değiştirmeye yetmedi. Shannon'u hayatına soktuğu için hâlâ pişmandı, ona hiç bir zaman güvenmiyordu ve büyük bir ihtimalle seksi de ihanetinin cezası olarak kullanıyordu.

'Cevabım hayır', dedi ve banyoya dönüp kapıyı kilitletti. Sonra tuvalet kapağının üstüne oturup yüzünü elleriyle kapatıp ağlamaya başladı. Shannon gerçeği anlatma konusunda ısrar edip Keira'dan söz edince Luca onu yalancılıkla suçlamıştı, ama Shannon'un kanıtları da vardı, gerçi burada değil, Londra'daki dairesinde.

Luca durmuş kapanan kapıya bakakaldığı ve o buz gibi hayırı kabul ettiği için kendine kızdı. O kim olduğunu sanıyordu da onun cömert teklifini reddediyordu? Teklif aldığına şükretmeliydi. Gerçekten de Luca'nın gözü dışarda bir kadına kendini duygusal olarak bağlamak isteyebileceğini mi sanıyordu? Ama onun çocuğuna hamileydi. Luca'ya göre bu artık bir gerçektir – gerçek olmak zorundaydı, yoksa öne sürdüğü tüm gerekçeler bir anda geçerliliğini kaybediyordu. Eğer bu cadı karnında onun bebeğiyle çekip gidebileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Luca dönüp odadan çıktı ve kendi odasına gitti. Sonra duşa girdi – bu arada da bir sonraki saldırı taktiğini planlamaya başladı. Sonra öfkesi biraz dinip tekrar aklı başında bir erkek gibi düşünmeye başlayınca o kadınla bir ilişkiye girmekle ne yaptığını sandığını düşündü. Güven mi? Ona asla güvenmezdi. Shannon onu bununla suçlarken haklıydı.

Yanında olmadığı her zaman onun kiminle olduğunu düşünerek geçireceği bir geleceği gerçekten istiyor muydu? Hayır, istemiyordu.

Tabii ki ona güvenemezdi. Bu kadınla ilgili olarak kendine de güvenemediği gibi. Çünkü iki yıl önce biri ona kadının onu aldattığını söyleseydi önce güler sonra ilgili kişiyi yere sererdi.

Yine o eski karanlık duygular kapladı içini. İntikam arzusu. Şampuanı durularken birden zihninde iki yıl önce yaşanan sahneler geldi. Eye dön-

müştü. Shannon yatak odasının kapısını tutmuş, içeri girmesini engellemeye çalışmıştı. Ondan gerçeği sakladığı belliydi.

Hem de ne gerçek! 'Yine geri geldin?', diye sormuştu ve onu gördüğü için çok korkmuştu.

'Ben de sana aynısını sorabilirim. Sen de yarına kadar Londra'da kalacaktın.'

'Erken döndüm.' Shannon yatak odasının kapısını kapamaya çalışıyordu.

'Ben de', diye cevap vermişti Luca akıllı başka bir yerde gibi. 'Kasadaki bir kaç evrağa ihtiyacım var...' İçgüdüsel olarak Shannon'un yanından geçmiş ve kapıyı açmıştı.

'Kahretsin', diye söylendi gözüne sabun kaçınca. Suyu kapadı, bir havlu alıp yüzünü silmeye başladı. Aklının yeniden o güne gitmesine engel olmaya çalıştı.

Oda felaket görünüyordu. Yatak geri çekilmiş ve neredeyse yarı yere düşmüştü. Bir erkek parfümünün kokusu vardı havada. Kendi parfümü değildi bu, yatakta bulunduğu kırmızı erkek külo du da öyle. Luca asla ipek iç çamaşırı giymezdi, hele kırmızı asla.

'Bunlar kimin?', diye sorarak ona döndüğünde tam onu çekmeceye bir şey saklarken yakalamıştı.

'Döndüğümde burayı böyle buldum. Ne oldu bilmiyorum--'

Luca uzanıp Shannon'un kapattığı çekmeceyi açtı. Luca prezervatif paketini çıkardığında Shannon'un önce irkilip, sonra titremeye başladığını ve bakışlarını yere çevirdiğini görmüştü.

Kutuda bir tane eksikti. Bir tanesinin eksik olmasının bir önemi yoktu. Böyle bir şeyin orada olması onu deli etmeye yeterliydi. Onlar sevişirken prezervatif kullanmazdı. Ve orada durmuş olanlara başa çıkmaya çalışırken duyduğu o kahrolası yoğun erkek kokusu onu deli etmişti.

'Açıklayabilirim...' Shannon'un sesi boğuk ve kısık, stres ve korku içinde bir insanın sesi gibi.

Tek bir kelime etmeden Luca prezervatifleri geri koyup çekmeceyi kapadı. Sonra da ona döndü. 'Yanlış sonuçlara varmadan söyleyeyim Luca, bunu yapan ben değildim, ben değildim!'

'Kindi öyleyse?', diye sormuştu.

Shannon'un yüzü kireç gibiydi. Gözleri iyice irileşmişti. Yanaklarından gözyaşları döküldü. 'Keira', diye fısıldadı.

Keira. Bulabileceği tüm yalanların içinden kocasını asla aldatmayacak bir kadının adını lekelemekte bulmuştu çareyi. Kendi ablasına böyle bir kötülük yapabilmesi karşısında Luca sakinliğini kaybetmişti. Ardından olanlar o zamandan bu yana içini kemiren bir kabustu.

Bir yerlerde bir telefon çaldı. Luca o an kendine geldi ve banyonun ortasında durmuş fayanslara bakmakta olduğunu fark etti. Başını kaldırınca aynada gördüğü adam sanki o değildi. Ancak Shannon onu bu hale getirebilirdi. Ruhsuz ve buz gibi bir adama bakıyordu.

O da bula bula ona evlenme teklif etmişti.

Üzerine bir bornoz geçirdi ve yürümeye başladı. Bacakları odun gibiydi. Sanki bir maraton koşmuş gibi hissediyordu, belki de koşmuştu. Acılar, yalanlar ve ihanet arasında koşulan bir maraton.

Ceketini asansörün yanındaki sandalyenin üzerine bırakmıştı. Cep telefonunun onun cebindeydi, onu almak için oraya yürüdü. Arayan asistanı Marco idi. Marco bu saatte hâlâ bürodaysa, Luca'nın yokluğunda işleri yolunda tutmak için epey uğraşıyor olmalıydı.

Luca konuşmayı bitirirken Shannon kapıda belirdi. Üzerinde uçuk mavi bir pijama ve bir şal vardı. Yüzü tertemiz ve pırıl pırıl parlıyordu. Saçlarını tepesinde toplamıştı. İnce boynu olduğu gibi ortadaydı. Gözleri masmavi, dudakları ise kıpkırmızıydı.

İçinde yükselen arzu yüzünden kendinden nefret etti. Dönüp Marco'nun ne istediğini dinlemeye verdi kendini. Zavallı çocuğun sesi yorgun ve stresliydi. Luca bu hali iyi bilirdi. Shannon hâlâ orada durmuş bekliyordu. Ondan ne istediğini merak etti.

'Bu gecelik bırak artık Marco', dedi sakın bir tonda. 'Eve gidip biraz uyusan işler kaçmaz.'

Konuşmayı bitirdi ve telefonunu yine ceketinin cebine attı. Sonra omuzlarını gevşetti ve dönüp Shannon'a baktı.

'Böldüğüm için özür dilerim', dedi kaskatı durarak. 'Ama alışveriş torbalarını arabada bıraktık. Elbiseyi askıya asmam lazım.'

Luca ne kadar kötü düşündüğü için iç geçirdi. Ne kadar bencil bir adamdı o böyle. Böyle bir zamanda kalkmış kızı daha da çok üzüyordu.

Luca'nın iç geçirmesini yanlış yorumlayarak yanına gidip avucunu uzattı. 'Arabanın anahtarlarını verirsen gidip kendim alabilirim.'

Gecenin bu saatinde onu bu kılık kıyafetle kapalı parka mı gönderecekti? 'Ben hayatta olduğum sürece hayır', dedi. Shannon'un kastettiğini anlamadığı için kaşlarını çatı.

MICHELLE REID

Luca da onu aydınlatacak değildi.

'Ben giderim', dedi ve gidip anahtarlarını aldı.

Geri döndüğünde Shannon yatak odasının kapısında duruyordu.

'Teşekkür ederim', dedi elinden torbaları alırken.

'Prego', diye karşılık verdi Luca.

Shannon bir adım geri gitti ve kapıyı Luca'nın yüzüne kapadı.

Kapıyı açıp hemen orada kozlarını paylaşma arzusuyla Luca neredeyse düşündüğünü yapacaktı. Ama sonra aklı başına geldi ve yumruklarını sık-makla kaldı. Sonra kendi odasına çekildi.

Shannon ise kendini yatağa atmış hüngür hüngür ağlıyordu. Ondan nefret ediyordu, ama aynı zamanda onu seviyor du da ve bu onun en büyük sorunu-ydu – ona aşığı, o adi herife aşığı!

* * *

Ertesi gün Shannon'un bir daha asla yaşamak istemediği türden bir gündü. Üzerine siyah elbiseyi geçirdiği andan itibaren onu bekleyen yürek parçalayıcı olayın ağırlığı bir karabasan gibi üzerine çökmüştü.

Luca ile girişte buluştular. Siyah takım elbisesi, beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat vardı üzerinde. Yüz ifadesinden onun da aynı şeyleri his-settiği anlaşıyordu.

Arabaya bindiler, hiç konuşmadan dışarıyı seyrederek ilerliyorlardı. Hava bile yas tutuyordu, gökyüzü kurşuni bir griye bürünmüştü.

Salvatorelerin evine vardıklarında tüm Salvatore sülalesinin toplanmış olduğunu gördüler. Herkes son derece sessiz ve üzgündü, ama Shannon'a çok iyi davranıyorlardı. Gerçi en yakın aile bireyleri dışında kimse neler olduğunu bilmiyordu, ama yine de herkes Luca'dan son derece kötü bir şekilde ayrıldığını biliyordu. Ama yine de onların en azından bugün için tüm hasetlerini bir kenara bıraktıkları için minnettardı. Gerçi kimi elinde olmadan ona ve Luca'ya meraklı bir bakış atıyordu. Luca sürekli Shannon'un bir iki adım yakınındaydı. Her ne kadar birbirlerinin varlıklarını görmezden gelseler de.

Evden çıktıkları andan itibaren takip eden saatler adeta kasvetli bir rü-yada gibi geçmişti. Mrs Salvatore perişandı. O fenalaştıkça herkesin için parçalanıyordu. Hayatta kalan tek oğluna onu da bıraksa kaybedecekmiş gibi sıkı sıkı tutunması çok acıkıydı.

Renata ve Sophia kocaları Tazio ve Carlo'ya tutunmuşlardı. Her iki kadın da son derece güzeldi, tüm Salvatoreler gibi. Kocalarının da onlar-dan aşağı kalır yanı yoktu.

İHANETİN ARDINDAN

Shannon kimseye tutunmamıştı, gerçi ihtiyaç duyduğunda Luca'nın sürekli bir kaç santim ilerisinde olduğunu biliyordu, ama gerek olmadı. Başını eğmiş, siyah tülün ardına gizlenerek yas tuttu.

Üstü çiçeklerle kaplı iki tabutu gördüğü an neredeyse bayılacaktı. Aynı şekilde sonradan kilisedeki ayinde gördüğü insan kalabalığı da onu boğmuştu. Ayin boyunca hiç ağlamadı. Ona söylenenden başka hiç bir şey yapmadı. Otur denince oturdu, diz çök denince çöktü, kalk denince kalktı. En kötüsü mezarlıktaki törendi. Mrs Salvatore neredeyse kendini kaybetti ve Luca kadını iki koluyla sıkıca tuttu. Sophia ve Renata ağladı. Sanki dünya bu acıyla sarsılıyordu.

Ardından Salvatore ailesinin Floransa'dan epey yukarıda Fiesole kasabasında bulunan villasına gidildi. Son derece güzel bir yerd burası. Her taraf yüzyıllar içersinde toplanan sanat eserleriyle doluydu. Villanın etrafı içinde insanın kolaylıkla kaybolabileceği uçsuz bucaksız bahçelerle çevriliydi. Aile üyeleri burayı büyük davetler için kullanırdı. Bugün ise burası yalıydı. Herkes aileye taziyelerini sunmak için gelmişti.

Mrs Salvatore kendini toparlayabilmesi için özel odaların olduğu bölüme götürülmüştü. Luca, kızkardeşleri ve onların kocaları ev sahipliğini üstlenmiş, eve akın eden siyah kıyafetli konukları karşılıyorlardı. Yine siyah kıyafetli hizmetliler odaları dolaşp gümüş tepsilerde içecek ikram ediyorlardı.

Shannon kendini hiç bu kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemişti. Uyrurgezer gibi odadan odaya gidiyor, taziyelerini sunan herkese gülümseyerek gerekli sözleri söylüyor, ama kendini buraya ait hissetmiyordu ve bunun nedenini de biliyordu.

Daha az önce ablasını gömmüştü, ama kendi üzüntüsünün Salvatore sülalesinin üzüntüsünün altında sıkışıp gittiğini hissetti. Böyle düşünmesi çok saçma ve aptallıktı, ama bunu bilmesi öyle hissetmesine engel olmuyordu. Herkes İtalyanca konuşuyordu, oysa o İngilizce konuşmak istiyordu. Ablasını kendi ana dilinde anmak istiyor ve avazı çıktığı kadar ablamı geri istiyorum diye haykırmak istedi.

Odalarından birinden çıktığında biri onu kolundan tutup merdivenin altına çekti. Luca karanlık bir güç gibi ona tepeden bakıyordu.

'Şu İngiliz üst dudağın yine büzülmüş gördüğüm kadarıyla', dedi alayla karışık.

MICHELLE REID

YEDİNCİ BÖLÜM

*A*klımdan geçenleri bir bilse, diye düşündü Shannon. ‘Sende tek bir an bile yıkıldığını gösterdiğini görmedim’, dedi soğukça.

‘İçin için yıkıldım – aslında içim kan ağlıyor.’ Luca onu bu itirafı çok şaşırttı. ‘Al, iç şunu’, dedi ve eline bir kadeh tutuşturdu.

‘Nedir bu?’, diye sordu Shannon şüpheyle.

‘Konyak. İçini ısıtır. Bir buz kalıbına dönme tehlikesi içindesin.’

Shannon içkiden birkaç yudum aldı, ama buna pişman oldu, çünkü yaşlar hemen gözlerine hücum etti.

‘Yapma’, diye durdurdu onu Luca.

‘Bunu sen başlattın’, diye suçladı onu ve gözlerini iyice irileştirerek gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Sonra elini dudaklarına bastırdı.

Luca Shannon’un yüzünden bir tutam saçı şefkatle geri itti ve iç çekti. Bu hafif dokunuş bile kendini onun boynuna atmak istemesine yetiyordu.

Arkalarında biri belirdi. Renata. İkisinin samimi duruşuna bir baktı ve hemen gerildi. Luca’nın kız kardeşi aslında çok iyi biriydi, ama Shannon’a baktığı zaman onu onaylamayan bakışlarına engel olamıyordu.

‘Annem aşağı indi ve seni soruyor Luca’, dedi Luca’ya.

‘Hemen geliyorum’, dedi Luca gözlerini Shannon’dan ayırmadan.

‘Annem dedi ki–’

‘Bir dakika Renata’, diye sözünü böldü.

Shannon’un tüylerini ürperten bir sessizlik oldu. Gözlerini dikmiş Luca’nın kravatının düğümüne bakıyordu. Sonra Renata gitti.

‘Bu hiç de hoş bir tavır değildi’, diye onu eleştirdi.

İHANETİN ARDINDAN

‘Kendimi şu an pek de hoş hissetmiyorum’, diye karşılık verdi Luca sertçe. ‘Şu berbat gün boyunca çok kırılğan görünüyordun. Seni kollarıma alıp bir daha bırakmamak istedim.’

Şimdi uyarma sırası Shannon’da idi. ‘Yapma.’ Ona böyle şeyler söylemeye hakkı yoktu, hele onu dün gece öyle kullandıktan sonra.

‘Konuşmamız lazım. Dün gece berbattı’, dedi birden ve yine Shannon’un aklını okumuştı. ‘Öyle bitmemeliydi.’

‘Bunu tartışmak istemiyorum’, dedi ve gitmek için hamle yaptı.

Luca yolu kapadı. ‘Konuşmalıyız’, dedi ısrarla. ‘Dün sana söylemem gereken şeyler vardı, ama kavga edip konuşamadık. Ama bunlar er ya da geç karşımıza çıkacak bu yüzden beni dinlemenı istiyorum.’

‘Neyi dinleyecekmişim – hakaretlerini mi?’

‘Hayır’, diye itiraz etti sabırsızlıkla. ‘Evliliği’, diye açıkladı. ‘Benimle çocuğumuzun iyiliği için evlenmeyeceğini söyledin, ama–’

‘Ortada çocuk falan yok!’, dedi Shannon keskin bir tonda.

‘Luca...’ Şimdi de seslenen Sophia idi. ‘Rahatsız ettiğim için özür dile- rim, ama Signor Lorenzo geldi. Seni...’

Luca kısık sesle küfretti. Shannon Sophia’nın ona duymamış olmasını diledi. ‘Geliyorum’, dedi Luca sinirli bir sabırsızlık içinde.

Sophia, Renata gibi zorlamadan çekip gitti. Shannon ise burada karşı- sında hayal kırıklığı ile öfke duyan bir erkeğin tuzağına düşmüştü. Üstelik gözlerinde hayal kırıklığı dışında bir de bir ateş vardı, sanki–

Kes artık, diye düşündü acıyla. Bunu bana yapma. Shannon güçlükle derin bir nefes aldı. ‘Annenin yanına git, ya da şu Mr – bilmem kimin’, dedi gergin bir tonda.

Ama Luca hiç bir yere gitmedi. ‘Dinle’ dedi ‘bunun için fazla zama- nım yok, ama söylenmesi gerekiyor!’ Derin bir nefes aldı, sabırsızlık ve Shannon’un henüz bir ad koyamadığı başka bir duyguyla boğuşur gibiydi. Dönüp tekrar gözlerine baktığında Shannon titremeye başladı. ‘Rose’yi düşünmeni istiyorum. Benim duygularımı ve kendi duygularını bir kenara bırakıp onun iyiliğini düşünmeni istiyorum.’

‘Rose benimle Londra’ya gelecek. Ben–’

‘Hayır!’, diye haykırdı Luca. Shannon’un birden omuzlarından tutunca elindeki kadeh neredeyse düşecekti. ‘Bunun gibi bir şeyler planladığımı biliyordum’, dedi küfreden gibi bir tonda. ‘Ama öyle olmaz...’

‘Neden?’

‘Çünkü–’

'Luca...' Bu sesin sahibi Mrs Salvatore'nin ta kendisiydi. Luca yenilgiyi kabul ederek nefesini bırakınca Shannon da rahatladı.

'Peder Michael gidiyor, ama onunla konuşmak istemişsin – ah Shannon', diye bir an durdu kadın, 'Senin orada olduğunu görmemişim.'

Tabii ki bu koca bir yalandı. Aile onların bu merdiven altında her ne yaptığını sanıyorsa buna engel olmak için resmen komplo kurmuştu.

Ama yaşlı kadının yüzündeki acıyı görünce böyle kötü düşündüğü için kendini berbat hissetti. Kadının tek oğlunu şu kötü günlerde yanında istemesi çok doğaldı. Luca'nın yanından geçti ve kadına gülümsedi.

'Luca bana içecek bir şey getirmişti', diye açıkladı.

'Çok düşüncelisin Luca', diyerek başıyla onayladı Mrs Salvatore. 'Galiba işe yaramış Shannon, yanaklarına biraz renk gelmiş. Buna ihtiyacın vardı, zavallı çocuk', diye ekledi boğuklaşan bir sesle. 'Bugün hepimiz için bir işkenceydi.'

'Evet, öyleydi', diye onayladı Shannon hüznle. Mrs Salvatore boynuna sarılıp iki yanağından da öperek onu epey şaşırttı. 'Keira'yı çok özleyeceğim', dedi boğuk bir sesle – ve bunu İngilizce söyledi.

Shannon'un içi parçalandı. Sadece baş sallayıp öpücüklerle karşılık veremedi, ama konuşamadı. Luca'nın annesi sonra oğluna döndü.

'Neden Peder Michael ile konuşmak istediğini bilmiyorum, ama bence onu beklememelisin.'

'Doğru', dedi Luca.

Shannon bu fırsattan faydalanıp ortadan kaybolabileceğini düşündü. 'İzninizle', dedi, ama Luca hafifçe kolundan tuttuğu an erimek istedi. 'İyi misin?', diye sordu Luca boğuk bir sesle.

Shannon başını kaldırmadan salladı, sonra yutkundu, ama Luca buna pek ikna olmadı. Luca'nın başladığı şeyi bitirme arzusunu ve çaresizliğini hissetti. Ama bunu şu an yapamazdı. 'Sana söylediklerimi düşün', dedi.

Asla diye düşündü Shannon, ama annesi kulak misafiri olduğu için baş sallamakla yetindi. Sonra kolunu çekip uzaklaştı. Her ikisinin de arkasından baktığını biliyordu.

Çok kötü görünüyor. Her an yıkabilir, diye düşündü Luca.

'Umarım ne yaptığını biliyordur', dedi annesi.

Luca dönüp sevgili annesinin yorgun yüzüne baktı ve Shannon'u da yeniden böyle temiz duygularla sevebilmeyi arzu etti. 'Ne yaptığımı kesinlikle biliyorum', diye onu temin etti.

İHANETİN ARDINDAN

‘Yine de...’, dedi annesi derin bir nefes alarak, ‘... bu kadar hassas bir dönemde acele kararlar almamalısın.’

Luca bir kaşını kaldırdı. ‘Keşke neden bahsettiğini bilsem’, dedi.

‘Sen ve Shannon’dan’, dedi kadın. ‘İkinize bir kez bakmak yeter, insanın sizin yattığınızı anlaması için.’

‘*Madre!*’, diye uyardı Luca.

‘Kötü günlerde insanların birbirleriyle yakınlaştıklarını herkes bilir’, diye ısrar etti annesi. ‘İkinizi bu kadar güçlü bir şekilde birbirine bağlayacak başka bir neden düşünemiyorum. Neyse boşver şimdi. Peder Michael bekliyor. Ondan sonra da sıra Angelo’nun avukatında. Ben sadece neler planlıyorsun diye endişeleniyorum.’

Luca’nın verilecek cevabı vardı, ama ilgisi başka bir noktaya kaymıştı. İnsanların arasından yürüyerek ara sıra durup gülümseyen, içkisini içiyor gibi yapan Shannon’u izliyordu. Gerçi tamamen sakın görünüyordu, ama Luca’nın içinde garip bir his vardı.

‘Luca beni dinler misin?’, diye sordu annesi kızarak. ‘İkinizin yeniden birbirinizi incitmenizi istemiyorum!’

Bakışlarını zorla Shannon’dan ayırıp annesinin endişeli yüzüne baktı. Yanaklarından öpüp, ‘Seni seviyorum’, dedi birden. ‘Benim için endişelenmene üzülüyorum. Ama bunu sonra konuşuruz, *mi amare...*’

Çünkü daha acil bir durum vardı. Shannon gözden kaybolmuştu. İçine bir telaş düştü. Koşarak Peder Michael ve Emilio Lorenzo’nun yanından geçti. Onları görmemişti bile. Nereye gitmişti?

Shannon Salvatorelerin kütüphanesine gitmişti. Burası sessiz ve huzur doluydu. Düşünmek istemiyordu, ama Luca onu mecbur etmişti. Şömineye baktı. Yanan odunlardan hoş bir sıcaklık yayılıyordu. Isınmak için yaklaşıncı şöminenin üzerinde duran fotoğrafları gördü. Bunlar Keira ve Angelo’nun düğününde çekilmişti. Titreyen ellerle mutlu çiftin fotoğrafını eline aldı. Onlar bir daha asla böyle gülümsemeyecekti. Hıçkırıklarını daha bastıramadı, olduğu yere çöktü. Kucağında fotoğraf sallanarak ağladı.

Kapı birden açıldı ve bir kaç kişi girişinde durakaldı. Luca’nın etrafı telaşa verdiğiinden haberi yoktu. Onun yanına geldiğini bile ancak önünde eğilip onu tutup kaldırınca fark etti.

‘Buna dayanamıyorum, dayanamıyorum’, diye hıçkırdı Shannon. Luca ona sıkıca sarıldı, o da sarsılıyordu. Başka biri daha hıçkırdı ve Shannon’un sırtına bir el değdi. Bu Luca’nın annesiydi. Annesi gözlerinden yaşlar aka aka üzüntüsünü paylaştığını söyledi. Kapıda duran bir kaç

MICHELLE REID

kişi de gözyaşlarını zor tuttu. Ama onu kollarında tutan Luca idi. Luca'nın da kontrolünü kaybettiğini hissetti.

'*Idiota*', diye mırıldandı Luca, Shannon yüzünü boynuna gömüp ağlayınca. 'İki saniye bakmıyorum, ağlamak için ortadan kayboluyorsun! Neden böyle inatçısın?', diye sordu titrek bir sesle. 'Neden bütün yükü kendi başına taşıyabileceğini sanıyorsun? Evlendiğimiz zaman seni kendime sıkıca bağlayacağım, o zaman—'

'Seninle evlenmeyeceğim', dedi Shannon hıçkırarak boynuna doğru ve odadaki herkes şaşkınlıkla ah çekti.

Luca onları duymazdan geldi. Saçlarındaki tokayı çekti ve omuzlarına dökülen saçını tuttu. 'Evleneceksin', dedi dişlerinin arasından. 'Bu senin kaderin – *benim* kaderim.'

'Sen ne diyorsun?', diye sordu Renata dehşet içinde.

'Bugünün sonunda zaten duymayacağın bir şey değil', dedi Luca ve Shannon daha çok ağlamaya başladı.

'Öyleyse sen bir aptalsın!'

'*Si*', dedi Luca. 'Tazio, Fredo'ya arabayı kapıya getirmesini söyleyebilir misin?', diye sordu. 'Shannon'u eve götüreceğim.'

Ona yapışık duran Shannon'u da birlikte sürükleyerek ayağa kalktı. 'Ayakta durabilir misin, yoksa seni taşıyayım mı?'

'Seninle evlenmeyeceğim', dedi Shannon yeniden Renata'nın sözlerinden güç almıştı. Luca'ya baktı. 'Şu fotoğraflara bak Luca – *bak!*', dedi şöminenin üstünü işaret ederek. 'Hepsi evlendikleri ne kadar mutlular. Biz mutlu muyuz? *Onlar* benimle evlenmek istediğin için mutlular mı?'

Luca ne fotoğraflara ne de odadaki insanlara baktı. Sadece Shannon'a baktı. Onun içini okudu. 'Angelo ve Keira bizim adımıza mutlu olacaktır', dedi. 'Çocukları onu evlat edindiğimizde mutlu olacaklardır. Ve sen—'

Shannon'un yüreği ağzına geldi. 'Sakın!', dedi hiddetle. 'Değilim—'

'Kendi çocuğumuza hamilesin.'

Ardından yeniden ah çekmeler duyuldu, ama hemen sonra herkes sustu. Mrs Salvatore elini Shannon'un sırtından çekti.

'Bunu nasıl yaparsın?'

'Çok kolay oldu', diye dalga geçti Luca. 'Şimdi Renata'nın dileğini gerçekleştirip beni yine aptal yerine mi koyacaksın?'

Onu aptal yerine koyar mıyım, diye sordu Shannon kendi kendine ve başını kaldırıp her zaman sevdiği ve hâlâ sevdiği erkeğin pişmanlık ve duygu yüklü yüzüne baktı. Hayır, bunu yapmayacaktı.

İHANETİN ARDINDAN

‘Luca ve ben evleniyoruz’, diye ilan etti emin bir tonda. ‘Bundan hoşlanmadıysanız üzgünüm, ama bu ikimizin de istediği bir şey.’

‘Büyük kaybımıza saygıdan haftaya küçük bir törenle evlenmeyi düşünüyoruz’, diye Luca sözü devraldı. ‘Hepiniz davetlimizsiniz, ama gelmek istemezseniz de sizi mazur görürüz.’

Kimse konuşmadı. Kimse onlara mutluluk dilemedi. Eleştiren de olmadı. Boğucu bir sessizlik hakimdi ta ki–

‘Kutlarım’, diye seslendi Peder Michael ve yanlarına gitti.

Kır saçlı, her şeyiyle ben bir Salvatoreyim diyen bir adamdı.

‘Şimdi neden böyle alelacele evlenmek istediğini anladım Luca.’ Gülmseyerek Luca’ya elini uzattı. ‘Bu aslında iki yıl önce olmalıydı, ama önümüzdeki hafta da uyar. Ben ikiniz adına da sevindim.’

Söylediklerinde öyle çok gizli mesaj vardı ki, dinleyiciler biraz huzursuzca kıpırdandı. Shannon bununla baş edemeyecekti. Bu kadarı yeterdi. Her an gözyaşlarına boğulabilirdi.

‘Salvatore ailesine hoşgeldin Shannon’, dedi ve omuzundan tuttu. ‘Ablanı yıllardır tanırım, bunun olması için ne kadar çok dua ettiğini en iyi ben bilirim’, sonra eğilip Shannon’u öptü. ‘Artık ablan huzur içinde yatabilir’, dedi sadece Shannon’un duyabileceği şekilde. ‘Onun hatırına sen de artık huzur bul Shannon.’

İşte o an pederin gerçeği bildiğini anladı. Demek Keira ona günah çıkarmıştı. Yine gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kendini Luca’nın kollarından sıyrıp, yeni acılarla en yakın koltuğa attı ve ağlamaya başladı.

Peder diğerlerine dönüp Luca’nın annesinin koluna girdi ve herkesi dışarı yönlendirdi. ‘Zavallı kızı eve götür Luca. Ben buradaki diğer işlerinle ilgilenirim’, dedi ve kapıyı arkasından kapadı.

‘Bunu yaptığına inanamıyorum’, dedi Shannon sessizliği bozarak.

‘Ben de senin bana arka çıkmana inanamıyorum’, dedi Luca. ‘Al...’, dedi ve Shannon’un eline içkisini tutuşturdu. Sonra merakla sordu, ‘Peder seni bu hale getirecek ne söyledi?’

Shannon içkisinden bir yudum aldı. ‘Hiç’, dedi. ‘İlgilenmek gereken diğer işler neler?’

‘Angelo’nun son arzusu ve vasiyetname’, dedi. ‘Emilio Lorenzo Angelo’nun avukatıdır. Angelo ile Keira’nın ortak vasiyetini okunmaya geldi. Vasiyetnamede ikisinin de aynı anda öldüğü bir durumla ilgili sıra dışı bir madde var. Bu da seni ve beni ilgilendiriyor.’

MICHELLE REID

‘Ne demek istiyorsun?’, dedi ve Luca’nın yüzüne baktı. Luca ayakta durmuş, ekşi bir yüz ifadesiyle şöminedeki ateşi izliyordu.

‘Tam hatırlamıyorum, ama aşağı yukarı şöyle diyor. Her ikisinin aynı anda öldüğü bir durumda geriye kalan çocukları varsa tüm varlıklarının bu çocuğa kalacağını, çocuk yetişkin yaşa gelene kadar da varlığını ikimizin yöneteceğini söylüyor.’ Dönüp Shannon’un yüz ifadesini inceledi. ‘Ayrıca çocuklarının da velisi kabul ediyoruz’, diye ekledi. ‘Anlayacağın, ne ben sensiz ne de sen bensiz onu evlat edinemeyiz.’

İşte evlenme nedeninin ta kendisi, diye düşündü Shannon. Başka her şey yalandı. Demek vasiyeti okumuştı ve Shannon’un Salvatorelere ait bu kadar büyük bir serveti tek başına yönlendirmesine rıza gösteremeyecekti. İyi plan, diye düşündü Shannon onun nasıl içten hesaplı davrandığını anlayarak. Herhalde başka bir adamla evlenmesinden ve bu adamın Salvatorelerin işine karışmasından korkmuştu.

Shannon bir kahkaha attı. Her şey açıklığa kavuşmuştu. ‘Sen Keira öldüğü an bu evliliği planladın değil mi?’

‘Evet.’ Yalan söylemeye gerek bile duymamıştı.

‘O zaman dükkün gezimiz, tüm o baştan çıkarmaların, evlenme teklifin için ön çalışmalardı.’

‘Sana önce vasiyetten söz edecektim’, dedi kendini savunarak.

Seviştikten sonra yatakta çikolata yerken. ‘Prezervatif konusunun araya girmesi ne kötü.’

‘Birer panter gibi birbirimize saldırdık, *cara*, her zamanki gibi’, dedi yumuşak bir tonda. ‘İkimiz de kolay pes etmiyoruz.’

Shannon Luca’yı süzdü ve neden ona kızmadığını anlamaya çalıştı. Galiba artık pes etmişti. Luca pes etmediklerini söylüyordu, ama Shannon teklifini kabul ederek pes etmiş sayılırdı.

Neden? Çünkü o acımasız şeytana aşıktı. Peder Michael haklıydı, artık huzur bulma zamanı gelmişti. Huzur, Luca’nın ona yaptıklarını unutmakla olacaksa, artık buna razıydı. Ama Luca’nın aynı şeyi yapamamasını anlıyordu. O zaman gerçekten çok kötü bir görüntü vermişti. Luca onu bir zamanlar sevmişti ve sözlerindeki ifade onu sevmemek için kendisiyle mücadele ettiğini anlatmıyorsa Shannon onu hiç tanımamış demektir. Luca onundu. Yaptığı ve söylediği her şey bunu kanıtlıyordu. Onu herkesin önünde zor durumda bırakması bile ona ait olduğunu gösteriyordu. Yoksa Luca niye onu baştan çıkarma zahmetine girsindi ki, kavga ettikten sonraki iş adamı tavrını daha baştan koyardı.

İHANETİN ARDINDAN

‘Böyle gülümsediğin zaman ensemdaki tüyler ürperiyor’, dedi karanlık bir tonda. ‘Bana birinin çok keskin dişlerini hatırlatıyor.’

Bunu duymazdan gelerek, ‘Ailen bundan hoşlanmayacak’, diye uyardı. ‘Şoku atlattıktan sonra gelip seni vazgeçirmeye çalışacaklar.’

‘Sence umurumda mı?’, diye sordu kaşını kaldırarak.

Shannon’un kalbi duracak gibi oldu, hayır umurumda değildi. ‘Geçmişle ilgili tek bir söz istemiyorum’, dedi açıkça. ‘Tek bir kelime bile edersen Rose’yi de alıp giderim ve seninle onunla veraseti için mahkemelerde mücadele ederim.’

‘Hangi geçmiş?’, diye karşılık veren sesi Shannon’un başını döndürdü, çünkü karşısındaki erkek onun uzun bacakları ve bunların onu nasıl sıkı sıkı sarabildiğinden başka bir şey düşünmüyordu.

Shannon bacaklarını çözüp bu kez diğer bacağını öbürünün üzerine attı ve Luca’yı izledi. Gözlerinde arzu parıltıları vardı.

‘Seni küçük cadı seni’, dedi onun ne yaptığını anlayarak.

‘S’’, dedi Shannon dalgın bir ifadeyle.

Luca şimşek gibi öne atıldı. Shannon’un elindeki kadehi aldı onu ayağa kaldırıp beline sarıldı ve öptü. Öpücüğü iç eriticiydi. Bu tek ateşli öpücükte açlık, susuzluk, ceza ve tutku vardı.

‘Hadi eve gidelim’, dedi boğuk bir sesle dudaklarından ayrılarak.

Shannon birden kendini kötü hissetti. Eve gitmek için aile fertlerinin yeniden yüzüne bakması gerekecekti.

‘Üzgünüm’, dedi ondan biraz uzaklaşarak.

‘Neden?’, diye sordu Luca.

‘Kendime hakim olamadığım, sonra da olay yarattığım için.’

‘Bunun sonu öyle ya da böyle yaşanacaktı’, diye cevap verdi ve çenesinden tutup gözlerinin içine baktı. ‘Çocuğuma hamile olmasan da, Rose’ye bir anne olmak istediğin için evleneceğiz. Öyle ya da böyle – evleneceğiz.’ Sonra fark etmez demek ister gibi omuz silkti.

‘Karnımda senin çocuğunu taşımıyorum’, dedi uyurgezer gibi.

Luca kaşlarını çatı. ‘Buna neden bu kadar karşısın?’

‘Sana söyledim.’ Shannon başını çevirmek istedi, ama Luca çenesini bırakmadı, yanağını okşamaya başladı. ‘Keira’nın defalarca yaşadığı sıkıntıları yaşamak istemiyorum.’

‘Neden aynı sıkıntıları çekeceğini düşünüyorsun?’

Shannon iç geçirdi. ‘Annem beni doğururken ölmüş’, dedi. ‘Neden ben de aynı şeyleri yaşamayayım?’

MICHELLE REID

‘Çünkü Keira Rose’yi doğururken ölmedi, talihsiz bir kaza–’

‘Peki ya Keira’nın çocuk doğurma arzusuyla başına gelenler?’ Başını salladı, ama yine de Luca’nın parmaklarından kurtulamadı. ‘Biliyorum, korkak olduğumu düşüneceksin, ama ben buna dayanamam.’

‘Annen çok düşük yaptı mı?’

‘Hayır’, diye itiraf etti. ‘Ama–’

‘Öyleyse sen burada iki ayrı olayı birbirine karıştırıp kendini boş yere üzüyorsun, bırak artık’, dedi kısık bir sesle. ‘Sana bir şey olmayacak. Hamileysen en iyi doktorları bulacağız. Ama değilsen ve hamile kalmaktan da korkmaya devam edersen Rose bizim tek çocuğumuz olur – Angelo ve Keira’nın bize özel armağanı.’

‘Bu sana yetecek mi?’ Shannon çok acıklı konuştuğunun farkındaydı, ama bunun cevabını onun için çok önemliydi.

‘Idiot’, diye söylendi Luca ve ona sarılıp onu çok farklı bir şekilde öptü. Bu öpücük bir şeyleri mühürler gibiydi, ama bunların ne olduğundan Shannon pek emin değildi.

Kütüphaneden çıktıklarında karşılaştıkları Shannon’un beklediği kadar kötü değildi. Çoğu zaten gitmişti, aile de anlaşılan vasiyeti öğrendiği için durumu kabullenmişti.

Luca’nın annesi konuştu. ‘Bu yaşadığımız en kötü haftaydı. Pederin de dediği gibi hepimiz Angelo ile Keira’nın bebeğini düşünmeliyiz. Ben de onu siz ikinizden daha çok sevecek kimse tanımıyorum. Lütfen Shannon, bu kadar acı bir sondan sonra hepimiz yeni bir başlangıç yapabilir miyiz?’

Shannon bu zeytin dalını hiç beklememişti. Yine gözyaşlarına boğulacaktı, ama Renata’nın somurtan yüzünü görünce vazgeçti.

‘Pederin aileniz üzerinde neden bu kadar büyük bir etkisi var?’, diye sordu Luca’ya Fredo onları eve götürürken.

‘Bilmiyor muydun?’, diye sordu hayretle bakarak. ‘O benim amcam. Babamın kardeşi. Ailedeki herkes onun sözünü dinler – ben bile, tabii mecbur kalırsam.’

Bir hafta sonra evlendiler. Luca klasik bir gelinlik giymesinde ısrar etmişti. Ailesi de törene katılmıştı. Renata’nın kocası Tazio onu damada teslim etmeyi, Sophia ona şahitlik etmeyi teklif edince çok şaşırmıştı. Carlo da Luca’nın sağdıcı olmuştu. Kilisenin kapısında durdular. Flaşlar patladı, ama Shannon kendini buraya ait hissetmiyordu. Belki de bir süre sonra. Bunun için savaşıacaktı. Gelin çiçeğini mezarlarına bırakırken Angelo ve Keira’ya söz verdi. Sonra Londra’ya gittiler, çünkü Shannon’un

İHANETİN ARDINDAN

toparlaması gereken bir evi, bir hayatı ve bir işi vardı orada. Gerçi işini bırakmaya niyeti yoktu. Luca ile konuşup işini evden yöneterek çalışabileceğine karar vermişlerdi. Ayrıca Rose'nin bakımına yardımcı olacak bir kadın da tutulacaktı. Hastanedeki hemşirelerden biri bu görevi seve seve kabul etti. Ama Rose'nin asıl doğması gereken tarih gelene kadar hastane-nin korunaklı ortamında bakılması gerekiyordu, bu da Shannon'a işini düzenlemek ve bir bebeğe hazırlık yapmak için bir kaç hafta zaman ver-mişti. İş ortağı Joshua ise her şeyini Salvatorelerin gelini olmak için bir kenara attığına inanmamıştı. Ama Luca Shannon'un İtalyanca bilmesinin ve kendi çevresinin de sağlayabileceği bağlantıların yardımıyla şirketin daha kolay ilerleyeceğine ikna etmişti onu. Joshua onun aynı zamanda en iyi arkadaşıydı ve yeniden incinmesini istemiyordu.

Shannon çok mutluydu. Luca'yı seviyordu, Luca da ona her konuda çok yardımcı oluyordu, gerçi onun nedenleri aşk değildi. Üstelik geceleri paylaştıkları tutkudan şikayetçi değildi, ya da evi toparlarken ara sıra Luca'nın gelip onu soymaktan ve başka şeyler yapmaktan kendini alama-masından da. Ama ne yaparsa yapsın yakında her şeyin büyük bir balon gibi patlayacağına dair bir histen kurtulamıyordu.

Beş kısa gün sonra başladı. Luca'nın asistanı arayıp hemen Floran-sa'ya dönmesini istedi. Shannon henüz evi toplayamamıştı, bu durumda Luca onsuz gidecekti. Luca bundan hoşlanmadı – Shannon da. Gitmeden önce birbirlerini bir daha asla görmeyecekmiş gibi seviştiler. Luca ona veda öpücüğü verirken de Shannon neredeyse fikrini değiştirip onunla gideceğini fark edince kendini çok çaresiz hissetti.

Günlerini müşteri ziyaretleri ve evini toplamakla geçirdi, ama onu ve Rose'yi çok özlemişti. Luca her gün defalarca aradı. Sonunda her şey ge-miye yüklenmişti, Shannon da uçak biletini ayırtacaktı. Tam o sıra Pa-riş'teki modelin menajeri arayıp yarım kalan işi tamamlayabileceklerini söylemişti. Bu fırsatı kaçırmaması iyi olmazdı. Gerçi Luca buna çok karşı çıktı, ama sonra bir an evvel işini bitirip gelmesini söyledi. Onun bu sahip-lenici halinden hoşlanıyordu. İş bittiğinde henüz doğum kontrol konusun-da bir şey yapmadıklarını düşünüp bir de doktora gidip hap yazdırarak bir daha prezervatif kullanmak zorunda kalmadıklarını müjdeleyecekti Luca'ya. Doktora hamile olma ihtimali varken hap kullanmanın doğru olup olmadığını sordu.

'Öyleyse bakalım', dedi doktor.

MICHELLE REID

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Luca akşam aradığında Shannon aynadaki solgun yüzüne bakıyordu. Telefon hemen yanı başındaydı ve açıp ‘Merhaba’, diye konuştu. ‘Sana da merhaba’, dedi Luca tembelce. ‘Ne yapıyorsun?’ Paramparçayım, dedi içinden. ‘Hiç. Eve şimdi girdim. Sen ne yapıyorsun?’ ‘Hâlâ bürodayım. Çıkmadan önce yapmam gereken – bir kaç şey var. Ama hiç bir şey yapmamak kulağa hoş geliyor’, dedi ve sonra boğuk ve seksi bir tonda konuşmaya devam etti. ‘Belki bu hiç bir şeyi birlikte yapabiliriz. Telefonda seks molası hoşuna gider miydi?’ Shannon aynadaki aksine baktı. ‘Şu an pek değil’, diye reddetti. Dağılıyorum. ‘Duş almak üzereydim’, diye uydurdu birden. ‘Eh bu da telefon seksini kızıştırmazda ne yapar?’ Sonra güldü. ‘Soyundun mu? Öyleyse biraz beklemeden gerekecek ben de soyunayım.’ ‘Ha-hayır’, dedi zorla. ‘Daha şimdi eve girdim.’ ‘Bunu söylemiştin’, dedi ve bir an sustu, hatta bir gerilim vardı. ‘İyi misin, *cara?*’, diye sordu. ‘Evet.’ ‘Sesin pek iyi gelmiyor.’ Luca’nın da sesi artık boğuk gelmiyordu. Shannon dikkatini toplamak için tekrar aynaya baktı. ‘Üzgünüm’, dedi, ‘yorucu bir gün geçirdim.’ ‘Ne yaptın?’ Bunu böyle telefonda söylemeli miydi? ‘Ben...’ nasıl söyleyeceğini bilemedi. ‘Alışverişe çıktım, sonra çok fazla şey aldım, sonra arabayı nereye bıraktığımı hatırlayamadım.’

İHANETİN ARDINDAN

‘Arabanı geçen hafta sattın’, diye hatırlattı Luca ve sesi hiç de yumuşak değildi. Gittide şüphelenmeye başlıyordu.

Topla kendini, diye uyardı Shannon kendini ve derin nefes aldıktan sonra gülüyormuş gibi yaptı. ‘Biliyorum. Çok saçma değil mi? Taşıyamayacak kadar çok alışveriş yaptım, sonra da sattığım arabayı arandım.’ Kendi yalanlarından iğrenerek kalktı ve yatağa gitti. ‘Bana neler yaptığını görüyor musun?’, dedi otururken. ‘Aklımı kaçırıyorum ve hepsi senin suçun, çünkü sen hayatıma girene kadar gayet iyiydim.’

‘Demek aklını başından alıyorum, bu iyi işte, bundan hoşlandım’, dedi Luca sakın bir tonda. ‘Şimdi söyle bakalım sorun ne?’

Luca kanmamıştı. Gözleri doldu. ‘Başım ağrıyor’, dedi dürüstçe.

‘Ha, şu klasik baş ağrısı’, diye fısıldadı kulağına. ‘Benimle telefon seksi yapmak istememen çok doğal.’

İşe yaramıştı. Sesi yine boğuktu. Onu böyle seviyordu, bu ses onun içini titretiyordu. ‘Seni özledim’, dedi Shannon. ‘Rose’yi de özledim. Onu bugün gördün mü?’

‘Öğleden sonra beraberdik. Biz de seni özledik.’ Luca kaşlarını çatarak öbür tarafa döndü, çünkü Shannon söz konusunda olduğunda altıncı hissi çok kuvvetliydi ve ondan bir şey sakladığını biliyordu. ‘Bir hafta içinde o kadar değişti ki, onu tanıyamayacaksın. Gözleri aynı annesinin-’ Shannon’un hareket ettiğini duydu. ‘İstersen daha sonra arayabilirim.’

‘Hayır’, diye itiraz etti Shannon. ‘Sesini duymak istiyorum.’

Luca ona alçak bir tonda İtalyanca anlatmaya devam etti. Shannon yatağa yatmış bir yastığa sarılmıştı. Onu Luca’nın yerine koyuyordu.

Luca ise onun canını sıkanın ne olduğunu merak ediyordu, yoksa yine ablasını düşünüp üzülürken mi rahatsız etmişti onu? Bu akşam o da Angelo’nun ofisini boşaltmak zorundaydı. İçine bir sıkıntı çöktü. Bunu sadece düşünmek bile boğazını düğümlüyordu. ‘Sustun’, dedi Luca Shannon artık hiç tepki vermeyince. ‘Uyudun mu?’

‘Nerdeyse’, diye fısıldayan sesi Luca’nın kulağından bir sevgilinin okşamaları gibi tüm vücuduna yayıldı.

‘Öyleyse seni artık rahat bırakayım’, diye mırıldandı ve saatlerdir önünde duran anahtarları aldı. Bunu yapmak istemese de artık Angelo’nun odasını boşaltma işini halletmeliydi.

‘Tamam’, dedi Shannon, ama buna pek sevinmediğini anlayınca Luca gülümsedi.

‘Sabah tekrar ararım.’

‘Erkenden’, dedi Shannon. ‘Seni...özledim’, diye ekledi.

MICHELLE REID

Luca'nın gülümsemesi soldu, çünkü *özlemek* yeterli değildi. Onun duymak istediği sözler *Seni seviyorum Luca* idi.

'Ben de seni özledim.' Elinde sıkıdığı anahtarlar avucuna battı. Her ne kadar o sözleri kendi de söylemek istese bunu yapamıyordu.

Telefonu kapadılar. Bir an onu tekrar arayıp o lanet sözleri söyleyip rahatlamak istedi, ama bunu nasıl yapacaktı? Onu iki yıl önce aldatan bir kadını hâlâ sevdiğini nasıl itiraf edecekti? Bunu yapamazdı. Cep telefonunu toptan kapadı. Kendine küfrederek kalktı ve Angelo'nun odasına geçti.

Luca aramadı.

Luca'nın sesini yeniden duyacağı sabaha kadar yatakta dönüp durarak geçen bir gecenin ardından Shannon onun hâlâ aramamış olmasına kızsın mı, üzülün mü bilmiyordu.

Onu aradı, ama cebi kapalıydı. Şarjı mı bitmişti acaba? Hayır, böyle durumlar için yanında yedek pil taşırdı. Öğlen telefonu hâlâ kapalıydı. Bu adam neredeydi, ne yapıyordu? İçinde yükselen bir panik duygusuyla hastaneyi aradı. Belki de Rose hastalanmıştı, ama hayır, bebek iyiydi, Luca bugün oraya gitmemişti. Saat ikide mankenle olan randevusuna gitti ve içinden bağırp çağırmak koşup gitmek gelmesine rağmen son derece profesyonel davranmayı başardı. Bir saat sonra elinde yeni bir sözleşme ile duruyordu. Şimdi Joshua ile buluşup sözleşmeyi görüşmesi gerekiyordu, sonra da her zamanki bara gidip kutlama yapacaklardı.

Ama bunların hiç birini yapmadı. Öylece durmuş sürekli Luca'nın numarasını çeviriyordu. Sonra Floransa'da bildiği herkesi aradı, ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Herkes onun gibi endişeliydi.

Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı!

Shannon anında karar verdi. Bir taksi çağırdı ve dosdoğru havaalanına gitti. Bir saat içinde Pisa'ya giden bir uçak buldu ve pasaportunu çantasından çıkarmadığına sevindi.

'Ne demek Floransa'ya gidiyorum?', diye söylendi Joshua telefonda. 'Burada sana bir veda partisi hazırladık!'

'Üzgünüm', diye özür diledi Shannon. 'Herkes üzgün olduğumu söyle. Ama gitmek zorundayım Josh, çok önemli.'

'O önemli demek istiyorsun.'

Evet, diye düşündü Shannon. Ona ulaşamayana kadar ona ne kadar önem verdiğimin farkında değildim. 'Ona ulaşamıyorum ve korkuyorum.'

Bunu son yaptığı zamanı hatırladı. O zaman Luca onu bilerek kendinden uzaklaştırmıştı. Acaba sessiz kalışının bu seferki nedeni neydi?

İHANETİN ARDINDAN

‘Seni anlıyorum’, dedi Joshua, sesinde artık öfke yoktu. ‘Onunla aranı düzelttin ve şimdi onunla evlisin.’

Onların arasında hiç bir şey düzelmiş değildi. Sadece her şeyi şimdi bir rafa kaldırmışlardı.

‘En son ne zaman konuştunuz?’

‘Dün gece.’

‘Dün gece mi?’, diye sordu Joshua hayretle. ‘Tanrı aşkına Shannon Salvatore gibi meşgul bir iş adamının karısını mutlu etmek için onu kaç defa araması gerekir? Bence biraz abartıyorsun tatlım’, dedi açıkça. ‘Derin bir nefes al ve sakinleş. Ayrıca bir gün evlilik tuzağına düşecek gibi olursam bana bunları hatırlat da o tuzağa düşmeyeyim.’

Shannon güldü. Josh haklıydı. Deddiği gibi derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye başladı. ‘Teşekkürler’, dedi.

‘Önemli değil’, dedi Joshua. ‘Peki şimdi Floransa’ya gitmekten vazgeçip buraya gelecek misin?’

‘Hayır’, dedi ve yeniden paniğe kapılmaya başladığını hissetti. ‘Ona hâlâ acilen söylemem gereken bir şey var.’

‘Dur söyleme tahmin edeyim’, dedi Joshua sabırsızca iç geçirerek. ‘Bir milyon kilometre gidip ona *seni seviyorum* demek istiyorsun.’

‘Bir gün sen de gönlünün sultanını bulacaksın, o zaman da ben seni yakından takip edeceğim Joshua’, diye karşılık verdi alaylı tahminine.

‘Haklı mıyım?’, diye sordu Joshua.

‘Hayır’, dedi ve saatine baktı. Uçağı az sonra kalkacaktı. ‘Ona hamile olduğumu söyleyeceğim.’

Pisa’ya vardığında hava kararmıştı. Oradan trenle Floransa’ya, sonra da taksiyle eve gitti. Onca zaman Luca aramamıştı. Eve girdiğinde evinden gelen açılmamış paketleri gördü. Sonra Luca’yı aramaya başladı.

Sonunda onu oturma odasında buldu. Odaya bomba düşmüş gibiydi. Her yerde kağıt vardı. Ama onu asıl dehşete düşüren koltukta yatan Luca idi. Üstü başı perişandı ve içki kokuyordu. Masada yarı dolu bir şişe viski ve bir bardak vardı.

Demek Shannon meraktan aklını kaçırmışken o burada sarhoş sarhoş uyuyordu! Shannon kendi veda partisinden vazgeçerken o burada eğlenmişti. Shannon’un gözleri tehlikeli bir parıltı aldı. Derin bir nefes aldı, kapıyı tuttu ve gürültüyle çarptı.

Luca birden fırladı. Kızarmış gözlerini açtı. Alkolün etkisiyle onu bulanık görüyordu. On saniye kadar hiç kımıldamadan, acaba hayal mi görüyorum diye düşündü.

MICHELLE REID

‘Demek bu yüzden kimse sana ulaşamıyor!’, diye bağırdı.

‘*Madre de Dio*’, diye inleyerek oturdu. ‘Sen burada ne arıyorsun?’, diye sordu sevinerek. ‘Yoksa tam bir günü uyuyarak mı geçirdim?’

‘Telefonu bir aç bakalım, o zaman anlarsın’, diye söylendi Shannon. ‘Bence burada ne yaptığını anlatsan iyi olur’, diye bağırdı.

‘Bağırma’, diye inledi Luca ağrıyan başını tutarak.

‘Bağırmayayım mı?’, dedi Shannon daha tiz bir sesle. ‘Avrupa’nın yarısını uçarak geçtim. Merak etmekten aklımı kaçıracaktım. Seni sarhoş bir şekilde uyurken buldum! Neden bağırırım ki?’

‘Seni beklemiyordum – tamam mı?’, dedi Shannon gittikçe daha çok bağırmaya başlayınca.

‘Bu da her şeyi açıklıyor, değil mi?’, hiç ikna olmamıştı. ‘Ben bir sarhoşla mı evlendim? Üstelik bu kağıtlar da neyin nesi–’

Birden donakaldı. Luca kanının donduğunu hissetti. Shannon’un eğilip kağıtları kaldırdığını gördü. ‘Hayır’, diye inledi. ‘Yapma–’, dedi ve ayağa fırladı, ama geç kalmıştı.

Shannon elindeki kağıtların ne olduğunu anlayınca titredi. Kalp atışları düzensizdi. Etrafına bakındı. Her yer, her yer bu kağıtlarla doluydu.

‘Sen ne yaptın?’, diye sordu. Öfkenin verdiği enerjiyle odada koşturup kağıtları toplamaya başladı. ‘Bunlar sende ne arıyor?’

Bunlar Keira’nın ona yazdığı mektuplardı! Hem de sadece o kadar da değil, Shannon’un Keira’ya yazdığı mektuplar da buradaydı!

‘Eşyalarımı karıştırmışsın!’ Buna inanamıyordu. ‘Keira’ninkileri de!’ Başını kaldırıp Luca’ya baktı ve yüzünün rengi attı.

Luca hiç suçluluk bile duymuyordu, aksine öfkeliydi. ‘Bunu nasıl yaparsın?’, diye fısıldadı.

‘Ama onlar çok aydınlatıcıydı’, dedi acıyla. ‘Ses tonun buz kalıbına dönüşene kadarki yalvarışların çok ilginçti.’

Shannon irkilince içkisinden bir yudum daha aldı.

‘Onları okumamalıydın’, dedi güçlkle çünkü bütün vücudu tirtir titriyordu. ‘Onlar sana yazılmamıştı.’

‘Hani şu Angelo’ya söylerim diye bana bir şey söylememen için yalvardığı mektubu mu diyorsun?’, diye karşı geldi ona. ‘Yoksa sana böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağına söz verdiğini mi!’

Aman Tanrım. Shannon kuruyan boğazını güçlkle yutkunarak yumuşattı. ‘Onu kaybetmekten korkuyordu.’

‘O salak kardeşimi mi? Aşğını kendi yatağına da alsın onu affederdi!’

İHANETİN ARDINDAN

Bu kez Shannon irkilince ona arkasını döndü. Shannon onun ne kadar gergin olduğunu görüyordu. İçkisinden bir yudum daha aldı. Shannon'un bacakları artık onu taşımıyordu, en yakın sandalyeye çöktü.

'Kerizler.'

Hâlâ şokta olan Shannon sordu. 'E-fendim?'

'Angelo ve ben', dedi. 'İkimiz de iki tehlikeli cadının tuzağına düşen kerizleriz.' Sonra birden çirkin bir kahkaha attı.

'Dur bakalım', dedi Shannon karşı gelerek. 'Sakın bana bu tonda konuşmaya devam etme, çünkü benim sözde günahlarım için beni affettiğin hiç kulağıma gelmedi.'

'Bana doğruyu söylemeliydin.'

'Sana doğruyu söylemeye çalıştım, ama bana inanmak istemedin!'

'O zaman değil – şimdi!' Birden sinirle üstüne doğru gitti. '*Bu sefer!*'

'Neden tek suçu herkes tarafından çok sevilme olan bir kadının anısını lekeleyecektim?'

Şimdi de Luca'nın rengi attı. 'Yani bizim yatağımıza aldığı adam birlikte olduğu tek adam değil miydi?'

'Tek adam oydu!' Shannon öfkeyle ayağa fırladı. 'O Angelo'ya aşıktı. Bunu sen de biliyorsun. Ama evlilikleri iyi gitmiyordu', diye devam etti çekinerek, sonra odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek konuşmaya devam etti. 'Angelo takvime ve adet dönemine göre aşk yapmaktan bıkmıştı ve bu yüzden her gece eve dönmemeye başladı. Keira ise Angelo'nun artık onu sevmediğine karar verdi ve ne kadar arzulanı bir kadın olduğunu söyleyen ilk tatlı dilli herife kapıldı.'

'Bunları nerden biliyorsun?' Luca'nın yüzü gri bir renk almıştı. 'Bu söylediklerinin hiç biri o mektuplarda yazmıyor.'

'Bunlar ben daha buradayken olup biten şeylerdi', dedi ve Luca'nın yüzüne baktı. Kendisi de her an ağlayabilirdi. 'O altı ay boyunca ablamın hiç hamile kalmadığını fark etmedin mi?', diye sordu titrek bir sesle. 'Angelo'nun geç saatlere kadar çalıştığını da mı fark etmedin?'

'Büyük bir işin tam ortasındaydık', dedi sabırsızca.

'Ama sen her gece yanıma geliyordun.'

'Angelo'nun başka bir kadına gittiğini mi söylemeye çalışıyorsun?', dedi öfkeyle bağırarak.

'Bunu bilemem!', diye bağırdı o da. 'Ama Keira öyle sanıyordu.'

'Sen de onun böyle hissettiğini bile bile bunu bana hiç açmadın.'

'Dürüst olacağım', dedi Shannon. 'Ben çok bencildim. Öyle deliler gibi, çılgınca aşkımdı ki, kendimle senden başka kimseyi düşünmek isteme-

MICHELLE REID

dım. Keira'ya saçmalamamasını söyledim ve onu yalnız bıraktım.' Sesi kısıldı. 'Neden bu konuları şimdi yeniden açıyorsun?', diye hıçkırdı. 'O hiç bir şey yapmadı. Buna inanabiliyor musun? Evimi toplamak için Londra'ya gittim. Sonra seni öyle çok özlemiştim ki erken döndüm – hah', dedi dalga geçerek, 'déjà vu!' ve gözyaşlarını durdurmak için yutkundu. 'Sen ise şeydeydin...', birden hatırlayamadı.

'Milano'da', dedi Luca.

Shannon dudaklarını sıktı, sonra güçlükle konuşmaya devam etti. 'Eve geldiğimde o adamla Keira'yı gördüm. Çarşafı çekiştiriyor, yapamayacağına haykırıp adamın gitmesini istiyordu.' Bu sahne onu hâlâ dehşete düşürüyordu. 'Beni kapıda görünce banyoya kaçıp kendini içeri kilitledi ve adamı göndermemi istedi. Sen gelene kadar Keira bana her şeyi anlatmış, benden kimseye bir şey söylemememi istemiş, böyle aptalca bir şeyi bir daha yapmayacağına söz verip gitmişti.'

'Devam etmene gerek yok', dedi Luca boğuk bir sesle.

'Evet', diye onayladı Shannon ve öyle titremeye başladı ki, kollarını kendine sardı. 'Ama söylesene Luca ne yapabilirdim?', diye sordu. 'Çünkü bunu hâlâ bilemiyorum.'

'Yine de bana söylemeliydin.'

Shannon'un içinden ayağını öfkeyle yere vurmak geldi. 'Söyledim!', diye bağırdı. 'Ama sen bana inanmadın!'

'Bir kez!', dedi ve döndü. Çok solgun ve sert görünüyordu. Shannon yine ürperdi. 'Onun adını bir kez andın, sonra hemen vazgeçtin.'

'Ama sen nerdeyse kafamı koparacaktın!'

'Galiba bunu şimdi yapacağım', dedi, ona doğru bir adım attı, sonra öfkeyle durdu ve kollarını kendine sardı. 'Böyle bir yere varamayız', dedi.

Haklıydı. Shannon kendini hasta gibi hissetti. Luca da evine bir kaç hafta önce gelen o soğuk, mesafeli yabancıya benziyordu. Tüm o şevkat dolu yakınlıklarına ne olmuştu? Neden hep başkalarının sorunları yüzünden kavga ediyorlardı? Belki de hiç bir zaman bir araya gelmemeleri gerektiğini düşündü Shannon. Belki de kader onlara birbirinizin yolundan çekilin, siz birbirinize ait değilsiniz demek istiyordu. İşin aslına bakılırsa onları bir arada tutan ne vardı ki? 'Harika bir seks', diye mırıldandı.

'Cosa?'

'Sen, ben ve bir yere ulaşamamak', dedi uyurgezer gibi. 'Biz sadece çok güzel seks yapıyoruz o kadar.'

Bu kez Luca irkildi. 'Bu ilişkide yatakta olanlardan da öte şeyler var', diye ısrar etti.

Öyle miydi? Shannon elindeki kağıtlara baktı ve düşündü. 'Benimle evlendin, çünkü başka bir seçeneğin olmadığını sandın. Bunu Rose'nin iyiliği için yaptın ve tabii muhteşem bir seks hayatı için! Ama bence benimle evlenmenin asıl nedeni beni kontrol eden kişi sen olmak istediğin içindi. Çünkü beni kontrol eden, Angelo'nun servetini de kontrol edecekti.'

'Saçmalık bu', diye söylediklerini reddetti.

'Öyle mi? Öyleyse neden mektuplarımı kurcaladın?', diye meydan okudu. 'Böyle bir şey yapmak için önemli bir şey arıyor olman gerekir! Bu evlilik palavrası işe yaramazsa mahkemede aleyhime kullanabileceğin delil mi arıyordun? Benim kötü bir yaşam tarzım olduğunu ve ne Rose'ye annelik edebileceğimi ne de onun servetini yönetebileceğimi gösterecek bir şeyler mi arıyordun!'

'*Madre de dio*', dedi nefes nefese. 'Buna inanmıyorum. Bundan daha çok yanılamazdın!'

Ama Shannon artık onu dinlemiyordu. Sandalyenin altında kalan başka bir mektup daha bulmuştu ve almak için eğildi. Elleri titriyor, gözleri yanıyordu. 'Nasıl onun evine gidip özel eşyalarını—'

'Ben yapmadım', dedi iç çekerek.

Shannon başını kaldırıp baktı. 'Ne yapmadım?'

'Angelo ile Keira'nın evine gitmedim.' Daha açık konuşmaya çalıştı. 'Oraya şeyden beri hiç gitmedim...'

Bunu söyleyemedi. Aksine kendini koltuğa bıraktı. Bardağı sehpayaya koyup parmaklarını saçlarına geçirdi.

'Öyleyse bunlar nasıl eline geçti?', diye sordu.

Luca yüzünü kapadı ve alkolün beynini tamamen uyuşturmasını diledi. Bunu düşünmek istemiyordu. Dün akşam neler yaptığını ve bunları öğrendikten sonra geleceğin neler getireceğini düşünmek istemiyordu. 'Gerçek şu ki, kardeşim iki yıl önce neler olduğunu biliyordu, ama bana gelip gerçeği anlatacak cesareti göstermedi.'

İşte mektupları öfkeyle her yana fırlatışının ve sarhoş olana kadar içmesinin asıl nedeni buydu. Sadece iki yıl önce olanlarla ilgili gerçeği öğrenmekle kalmamış, onun için bunun her şeyden büyük önem taşıdığını bilen kardeşi bunu ondan saklamıştı. Shannon masumdu.

'Son iki yılın her gününü senden nefret etmeye hakkım olduğunu düşünerek geçirdim', dedi boğuk bir sesle. 'Ne şaka ama. Asıl sana ihanet eden bendim, ama kardeşim bunu bana söyleyemedi.'

MICHELLE REID

'Keira'yı koruyordu.'
Nedense Luca çileden çıktı. 'Bu da yaptığını doğru mu kılar?'
'Hayır', diye kabul etti. 'Ama Angelo ve Keira artık kendilerini savunamazlar, bu yüzden bunları neden tartışıyoruz anlamıyorum.'
'Sana inanmak istemedim – kendimi savunmamı iste benden!'
Shannon iç çekerek ayağa kalktı. 'Peki savun bakalım.'
'O mektuplara bana sen göstermeliydin. Bunu bana borçluydun.'
'Hı, demek hepsi benim suçum. İlginç bir savunma.'
'Bunu kastetmedim.'
'Peki neyi kasettin?'
'Bilmiyorum, kahretsini!', dedi ve yine bardağa uzandı.
'Ondan biraz daha içersen ayağa kalktığın gibi düşeceksin', dedi Shannon azarlar gibi ve kapıya doğru gitti.
Luca kadar iri cüsseli bir adamın bu kadar çevik davranabildiğini görmek çok şaşırtıcıydı. Shannon daha gözünü bile kırpmadan gelmiş karşısında duruyordu. Omuzlarından tuttu ve onu duvara yasladı.
'Çok maço bir erkeksin', diye mırıldandı ama titriyordu.
'Benim terk etmene izin vermeyeceğim', dedi Luca güçlükle.
'Ben öyle bir şey söylemedim', dedi Shannon ve kaşlarını çatı.
'Hayatımızın geri kalanını benden nefret ederek geçirebilirsin, ama bunu benim yanımda gözümün önünde yapacaksın.'
Gözlerinin rengi öyle koyulaşmıştı ki, Shannon bu derin kuyuların içine düşecekmiş gibi hissetti. Omuzunu tutan eller çok güçlüydü, dudakları hafif aralıktı, nefesindeki viski kokusundan Shannon'un başı döndü. 'Tamam', dedi uyurgezer gibi.
Luca'nın yüz ifadesinde hayal kırıklığı vardı. 'Beni ciddiye al lütfen', dedi.
'Daha şimdi geldim!', diye karşı geldi Shannon. 'Neden hemen gitmemi bekliyorsun ki?'
'Kapıya gidiyordun.' Şimdi de Luca titriyordu.
'Şu mektupları bir yere bırakmak için', diye haykırdı Shannon.
'Onları benim sana inanıyan boğazıma tıkmalıydın!'
Shannon daha iyisini yaptı. Elini kaldırıp Luca'nın yanağına götürdü, nedense gözleri yine doldu. 'Bu özel eşyalarımı karıştırman için', dedi ve parmağıyla yanağında çizgiler çizmeye başladı. 'Hâlâ gücüm olsaydı sana bir tokat indirirdim, ama daha buraya varmadan duyduğum endişe beni tüketti.'

İHANETİN ARDINDAN

‘Neden endişeliydin?’

‘Ben – hamileyim’, diye fısıldadı ve Luca’nın donakalmasını izledi. Yutkunmamıştı bile. Hiç bir şey yapmadan öylece duruyordu.

‘Bir şey söyle’, dedi güçlükle. Sonra gözleri kararmaya başladı ve bayılmak üzere olduğunu anladı.

‘Shannon...?’, bayılmadan önce boğuk bir sesle söylenen ismi duyduğu son şeydi.

Luca küfretti ve Shannon duvardan aşağı kayarken onu tuttu. Sonra yine küfrederek onu kaldırıp koltuğa taşıdı. Shannon ölü gibi görünüyordu ve Luca bir şeyleri yıkıp dökmek istedi.

Hamile–

Bir an için o da bayılacağını sandı. Ama sonra ona olan ilgisi ağır bastı – aslında ona baştan beri bakması gereken oydu!

Dio, kendinden nefret ediyordu. O bir kadının isteyebileceği en kötü erkekti. Ona güvenmemiş, inanmamış ve en çok korktuğu şey hamile kalmak iken onu hamile bırakmıştı!

‘Shannon’, diye seslendi, ama Shannon hiç tepki vermedi.

Dönüp parmağını viskiye batırdı ve dudaklarına sürdü, ama Shannon ölü gibiydi. Korkmaya başladı. Kalktı ve cep telefonuna gitti. Telefonu açar açmaz bir sürü mesaj aldı. Aslında doktoru aramak istemişti, ama nedense birden mesajlarını okumaya başladı.

‘Seninle konuşmam lazım. Shannon.’

‘Nerdesin? Shannon.’

‘Floransa’ya geliyorum. Shannon.’

‘Korkuyorum. Lütfen beni ara. Shannon.’

‘Neden benimle konuşmuyorsun? Shannon.’

Luca yutkunamadı bile.

‘Sesini duymak istiyorum, Luca!’

‘Luca–’

Dönüp sesin geldiği yere baktı. Shannon bir ölü gibi yatmış elini ağzına bastırıyordu.

‘Korkarım kusacağım’, diye fısıldadı güç bela.

Q8a_reQ8

DOKUZUNCU BÖLÜM

Luca telefonu bir kenara bırakıp Shannon'u kollarına aldı.

'Sana bazen inanamıyorum', dedi onu kucağında tuvalete taşıırken. 'Herhalde onca yolu yine bir yudum içmeden geldin? Geçen sefer kramp geçirdin, bu sefer bayıldın, şimdi de kusacaksın. Yarına kadar bekleseydin uçağım seni alacaktı. Neden sürekli planlarımı bozuyorsun? Hangi adam kadını tarafından bu halde yakalanmak ister?'

'Karısı', dedi Shannon.

Luca birden durdu. Aklı o tek sözcüğe takılmıştı.

'Sı', sonra tekrar hareket etti, yatak odasından geçip onu banyoya taşıdı. Shannon tuvalete eğilmiş kusarken o da saçlarını ve başını tutuyor, bir yandan da küfrediyordu. Her şey bittiğinde Shannon kollarına yığılıp kaldı. Tirtir titriyor kendini çok halsiz hissediyordu. Luca onu tekrar kollarına aldı. Sifonu çekti, tuvaletin kapağını kapadı ve kucağında Shannon ile birlikte üstüne oturdu. Musluğu açtı ve birkaç saniye sonra Shannon'un yüzünü bir havluyla silmeye başladı. Bu çok rahatlatıcıydı. Sonunda durdu ve dünya yine dönmeyi bıraktı. Shannon iç geçirdi.

'İyi misin?'

'Hım', dedi ve saçları sırtından çekmek için elini kaldırdı. Luca elini yakaladı ve öpmeye başladı.

'Affet beni', diye mırıldandı.

'Ne için?', diye sordu.

'Seni dinlemediğim sana inanmadığım için.'

'Biliyorum, kötü görünüyordu.'

'Ama seni dinlemeliydim', diye ısrar etti.

'Bana bunları konuşmayacağımıza söz vermiştin Luca', dedi birden sinirlenerek ve ayağa fırladı.

'Geçmiş hakkında konuşmayacaktık.'

'Ama o zamanlar bunları bilmiyordum.'

İHANETİN ARDINDAN

‘Ben biliyordum’, dedi ve sinirli hareketlerle diş fırçasıyla macunu aldı. ‘Benim için değişen tek şey şimdi senin de gerçeği biliyor olman.’

‘Benim için her şey değişti.’ Kalktı. Öfkeli ve gergindi.

‘Bununla yaşamak çok mu zor?’

‘Şu an için – evet’, dedi ve banyodan çıktı.

Shannon, şimdi çekip giderse onu hemen terk ederim! Dişlerini fırçalamaya başladı. Yüzü felaket görünüyordu. Ağzını çalkalamak için eğilince yer sanki yeniden ayağının altından kayıyordu, midesi yine bulandı. ‘Ah’, diye inledi. Neredeyse yere yığılacaktı.

Birden Luca’nın onu belinden kavradığını hissetti. Fırça elinden alındı. Bu kez Luca küfür de etmemiştir. Onu kaldırıp yatak odasına taşıdı.

‘Sarhoş biri için epey güçlüsün. Beni sürekli indirip kaldırıyorsun’, dedi Shannon sivri bir dille.

‘Karımın hamile olduğunu öğrenmek beni ayılttı’, dedi ve onu yatağın kenarına oturttu.

‘Ah’, ona bunu söylediğini unutmuştu. ‘Bu seni rahatsız mı ediyor?’

‘Rahatsız etmek mi?’ Sertçe güldü ve diz çöküp Shannon’un ceketinin düğmelerini açmaya başladı. ‘Hamile olduğunu öğreniyorsun. Öyle çok korkuyorsun ki bunu bana dün gece söyleyemiyorsun.’ Ceketini çıkardı. ‘Sonra benim ablan için üzüldüğünü sanıp seni teselli etmeye çalıştığım o garip konuşmayı yapıyoruz.’

‘Sürekli üzülüyorum.’

‘Biliyorum – ben de!’, dedi sertçe ve Shannon’un bluzünü de çıkardı. ‘Ama dün gece sen korkuyordun ben de bunu hissettim.’ Shannon’un saçlarını düzeltti. ‘Bana neden korktuğunu söylemeliydin. Hemen Londra’ya gelir yanında olurdum.’

Şimdi de çizmelerinin fermuarlarını açıyordu. ‘Biliyorum’, dedi.

‘Öyleyse neden söylemedin?’

‘Çünkü bu telefonda sayılacak bir şey değil’, dedi kendini savunarak. ‘Sana kendim söylemek istedim – yüz yüze.’

‘Ama ben her şeyi mahvettim.’ Çizmelerini de çıkardı. ‘Benim çoraplarımı giymişsin’, dedi Luca iç çekerek.

Shannon ayak parmaklarını oynattı. ‘Şimdi de ben senin hayallerini yıktım.’ Gülümsedi. ‘Ben önüme gelenle yatmam. Herkesi sırlarımı açmam. Ayrıca erkek çorabı giyerim.’

Luca ayağa fırladı. ‘Bununla nasıl dalga geçirsin?’, diye sordu.

MICHELLE REID

‘Sence ne yapmalıyım’, diye sordu. ‘Histerik bir biçimde bağırıp çağırayım mı?’ Birden ayağa fırladı. ‘Ben hamileyim. Bunu hiç istemedim, hepsi senin suçun!’

Shannon’un suçlaması sessizlikte adeta asılı kaldı. ‘Üzgünüm’, diye bağırdı pişmanlıkla. ‘Bunu demek isteme–’

Luca döndü ve odadan çıktı. Bu kez kapıyı bile çarpmadı. Keşke çarpsaydı. Keşke ona bağırıp çağırsa sonra onu yatağa atsaydı! Dedikleri doğru değildi, çünkü bu bebeği istiyordu. Sadece korkuyordu.

‘Kahretsin – kahretsin’, dedi öfkeyle ve bir duş almaya karar verdi, belki bu sinirlerine iyi gelirdi. Sonra küveti doldurup banyo yapmaya karar verdi. Belki de banyo sadece Luca ile karşılaşmasını biraz daha ertelemek içindi, çünkü ona ciddi bir özür borçluydu.

Bir saat sonra mis gibi kokarak banyodan çıktı. Mavi pijamalarını ve şalını giydi ve çıplak ayak odadan çıktı. Epey acıkmıştı. Luca hiç bir yerde görünmüyordu. Mutfak da karanlıktı. Işığı açtı, sonra buzdolabına baktı. Burada yemek isteyeceği hiç bir şey yoktu.

Sonra iç çekerek vaz geçti ve oturma odasına gitti. Ortalık toplanmıştı. Sonra Luca’nın olduğunu tahmin ettiği yere dönüp baktı. Luca pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu. Çok yalnız ve mutsuz bir hali vardı.

‘Ö-zür dilerim’, dedi endişeyle. ‘Bütün suçu sana yıkmak istemedim. Ben sadece–’

‘Korkuyorsun’, diye tamamladı onun yerine.

Ama Luca kılını bile kıpırdatmamıştı. Shannon kendini onun yanında tekrar iyi hissetmek istiyorsa ve özür dilemekten daha fazlasını yapmak zorunda olduğunu düşündü. Birbirlerine dokunmaya ihtiyaçları vardı.

Luca pencerenin camından ona yaklaştığını gördü. Üzerinde yine o mavi pijamalar vardı ve saçını toplamıştı. Yüzü pırıl pırıl temizdi, ama çok da yorgun görünüyordu.

Ona dokunursa dayanamayacaktı. Tek bir hıçkırık duyarsa onu en yakın koltuğa atacak ve içini yakan suçluluk duygusunu ateşli bir seks ile akıtacaktı. Bu kadar güzel görünmeye hakkı yoktu. Karnında onun çocuğunu taşıyordu. Birden garip bir duygu ile ürperdi. Onu kollarına almak, her şeyin iyi gideceğine inandırmak istiyordu. Peki hamilelikte seks yapılabilir miydi? Shannon’un bu bebeği doğurması onun sağlığını etkileyecek miydi? Hâlâ onun ihanetine inandığını bile bile onunla evlenmişti. Shannon bunu neden yapmıştı? Birden gözden kayboldu. Birazdan ona

İHANETİN ARDINDAN

dokunacağını biliyordu. Gönülünü almaya çalışacaktı, halbuki asıl Luca'nın onun gönülünü alması gerekirdi.

Ona arkadan sarıldı ve yanağını sırtına dayadı.

'Acıktım', diye mırıldandı. 'Dolapta hiç bir şey yok.'

'Planladığımız gibi yarın gelseydin dolap taze yiyeceklerle dolu olacaktı', dedi soğuk bir tonda.

'Başka kim olsa şimdiye bana acırdı', dedi.

Başka kim olsa kabaran erkekliğini bastırmak için ellerini ceplerinde yumruk yapmazdı, diye düşündü.

Başka kim olsa dönüp ona sarılır ve onu ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Ama bunu ona söyleme şansını dün telefonu kapattığında yitirmişti. O zaman bunu söylemesinin bir anlamı olurdu, çünkü şimdi bildiklerini o zaman daha bilmiyordu.

Peki şimdi ne yapacaktı? Daha önce düşündüğü gibi onu en yakın koltuğa atıp sevişecek miydi, yoksa şu lanet sözü söyleyip neler olacağına mı bakacaktı?

Luca bir duvar gibi kaskatı duruyordu. Shannon reddedilmişti. Kendini çok kötü hissetti. Şimdi ne yapacaktı? Gururunu koruyarak kollarını nasıl çekip gidecekti? Sonra git işte dedi ve onu bırakıp bir adım yürüdü.

'Buraya gel', dedi Luca sabırsızca. 'Aşağıdaki restorandan yemek getirelim diyecektim tam.'

'Ben sandviç yaparım', dedi Shannon ve yürümeye devam etti.

'Bu kadar inatçı olma, kahretsin!', diye patladı sonunda. 'Bana ne istediğini söyle ben de sipariş vereyim!'

Demek sonunda ona bakma lütfunda bulunmuştu. Saçları ıslaktı. Yüzünün rengi geri gelmişti. Demek alkolün etkisinden kurtulmuştu. Kibirli davranıyordu, ama Shannon onu bu haliyle de seviyordu.

'Pizza istiyorum', dedi. 'Teşekkür ederim.' Sonra Luca'nın tepkisini bekledi. Luca yüzünü buruşturdu. Ardından Shannon gitti. Luca Salvatore asla pizza yemezdi. Onlara göre bu İtalyan mutfağına bir hakaretti.

Shannon pis pis sırıtarak mutfağa gitti. Su kaynamıştı. Kahveye uzandı ve birden durdu. Kahve içebilir miydi? Peki ya çay? Hamileydi.

Her yerine ateş bastı. Bunu ne zaman düşünse bir korkuyor, bir seviniyor, sonra yine korkuyordu.

Luca geldi ve depo olarak kullanılan odaya gitti. Şarapları orada saklıyordu.

'Kırmızı mı beyaz mı?', diye sordu.

MICHELLE REID

Şarap içebilir miydi?

Bilmiyordu.

‘Sadece su teşekkür ederim’, dedi ve masadaki ekmekten bir parça kesip yemeye başladı.

Yine aralarındaki sessizlik uzadı. Herhalde Shannon’un kızgın olduğunu düşünüyordu. Durmuş onu süzüyordu. Şimdi yanıma gelirse onu keserim, diye düşündü Shannon. Luca da bunu düşünmüş olacaktı, önce geldi ve Shannon ne olup bittiğini anlamadan bıçağı elinden aldı.

‘Pekala’, dedi onu kendine çevirerek. ‘Şimdi konuşalım.’

‘Ne hakkında?’, dedi ve Luca’nın göğsüne bakmaya devam etti. Üzerinde yumuşacık bir kazak vardı. Yumuşaklığını çok iyi bilirdi. ‘Benim konuşacak bir şeyim yok.’

‘Benim var’, dedi. ‘Öncelikle az önce bir odun kadar tepkisiz kaldığım için özür dilerim.’

Shannon umursamazlıkla omuz silkince Luca derin bir nefes aldı.

‘Seni iki yıl önce yanlış değerlendirdiğim için de özür dilerim. Mektuplarını okuduğum için özür dilerim. Ayrıca seni Rose’nin iyiliği ve Salvatore servetini korumak için seninle evlendiğime inanmana izin verdiğim için özür dilerim.’

Shannon başını aniden kaldırdı. ‘Benimle neden evlendin?’

Luca derin bir nefes daha aldı. ‘Sana bu izlenimi verdİYsem özür dilerim demek istedim’, diye ısrar etti. ‘Ayrıca bunu yine kavgaya çevirmeye çalışmaktan da vazgeç!’

‘Hiç de değil!’, diye itiraz etti, ama bakışları savaşa hazırды.

Tam karşılık vermek için ağzını açmıştı ki Luca vazgeçti. ‘Konudan sapmayalım’, dedi dişlerinin arasından. ‘Şu an düşünmemiz gerekenler iki bebek ve senin sağlığın. Bu yüzden birbirimizle mücadele etmeyi bırakıp artık hayatımıza bir düzen getirmemiz gerekir. Yarın bir doktora gidip senin hamileliğine ilgili korkuları önce bir bertaraf edelim. Sonra yaşayacak başka bir eve ihtiyacımız olacak. Şehrin dışında, senin ve Rose’nin temiz hava soluyacağı bir yerde. Acele etmek zorundayız, çünkü Rose önümüzdeki hafta taburcu olabilir. Ondan önce tüm bunları halletmeliyiz. Sonra tam kadro hizmetlilere ihtiyacımız olacak—’

İşte Luca yine tüm kararları kendi veriyordu. Yeni bir iş başındaydı.

‘Sen hizmetlilerden hoşlanmazsın’, dedi Shannon Luca nefes almak için ara verdiğinde.

‘Seçme şansım var mı?’; diye sordu. ‘Sen hamilesin ve yakın zamanda tam gün anne olacaksın. Bu da benim neden hoşlanıp neden hoşlanmadığımdan önce gelir.’

‘Çok iyi düşünmüşsün’, diye alay etti Shannon.

‘İyi biri olmaya çalışmıyorum Shannon’, diye iç geçirdi sabırsızlıkla. ‘Pratik olmaya çalışıyorum. Ama senin mantıklı davranıp kariyer yapamacağını kabullenip buna göre davranmanı duymak hoşuma giderdi.’

‘Çok doğru’, diye kabul etti. ‘Kendinle yaptığın toplantıda geleceğimiz hakkında verdiğin başka kararlar var mı?’

Shannon hâlâ kavga arıyordu. Luca gözlerini kıstı. Tam onunla kavga-ya tutuşup tutuşmamayı düşünürken zil çaldı. Pizzası gelmişti.

Sorun çözüldü diye düşündü ve asansöre gitti. Ama bir şey kesindi, hiç bir şeyi çözümleyememişler, hâttâ daha da kötü olmuşlardı. Asansörü yukarı çağırdı. Gelen çocuğa parasını verdi. Restoran sahibi pizza istediği için aklını kaçırmış olduğunu düşünüyor olmalıydı, ama Luca zaten aklını *ve kalbini* kızıl saçlı, mavi gözlü ve ondan da inatçı bir cadıya kaptırmıştı!

Döndü ve mutfığa gitti. Shannon sofrayı kurmuştu. Masanın ortasına pizza kutusunu koydu ve açtı. Açtığı an Shannon’un yüz ifadesinden bunu istemediğini anladı.

‘Şimdi ne olacak?’, diye sordu ve sesi boğuktu, ama nedenini kendi de anlayamadı.

‘Üzerinde peynir var.’

‘Pizzaların üzerinde genelde peynir olur.’

‘Unutmuşum’, diye mırıldandı ve sonra elini dudaklarına bastırıp titremeye başladı. ‘Korkarım peynir yiyemem. Korkarım yumurta, kahve, süt ya da bebek için zararlı hiç bir şey yiyip içemem.’

Luca bir an hayretle donakaldı. Hamile kadınların bazı şeyleri yiyemeyecekleri hiç aklına gelmemişti. Doğru muydu? Luca bu konularda ne biliyordu ki? Bu onun için de yeni bir şeydi.

Sonra Shannon başını kaldırıp ona bakınca yüreği sıkıştı. Böyle çetin bir kadının bir anda böyle savunmasız, zayıf bir kız çocuğuna dönüşebilmesi ne ilginçti. ‘Hayır, ağlama’, dedi ve sesi iyice boğuktu. ‘Bir parça pizzadan bir zarar gelmez herhalde.’

‘Bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Senin canını sıkmak için istedim onu’, diye itirafta bulundu. ‘Ama onu yemeyi düşünmemiştim.’

‘Idiot’, dedi iç çekerek. ‘İstersen başka bir şey ısıtılabilir. He-
men-’

MICHELLE REID

‘Hayır, başka bir şey istemiyorum.’ Sonra resmen Luca’yı yana itip hıçkırarak mutfaktan kaçtı. Bu akşam yaşanan duygusal gel-gitler Luca’nın iyice başını döndürmüştü.

Shannon yatak odasının kapısını çarparak kapadı, kendini yüzüstü yatağa attı. Kendine böyle neler olduğunu anlayamıyordu. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti! Bir bunu istiyor, sonra tam tersini istiyordu. Hem ona vurmak hem sarılmak istiyordu! Bu adil değildi!

Luca yanına uzanınca yatak ağırlığının altında biraz çöktü. ‘Yeter artık’, dedi. ‘Yoksa yine hasta olacaksın.’

‘Korkuyorum!’ Shannon baş ucundaki yastığı alıp dövere kabarttı. Bu duygudan nefret ediyordu.

‘Biliyorum’, dedi Luca ve nefesini bırakarak ona sarıldı.

‘Aramızdaki her şeyin ters gitmesinden bıktım usandım artık Luca! Aramızdaki her şeyi hallettiğimizi sanıyordum, ama şimdi her şey yeniden su yüzüne çıktı ve-’

‘Şimdi dinle beni seni küçük çılgın’, diye sözünü kesti heyecanla ve onu hafifçe omuzlarından tutup sarstı. ‘Hiç bir şey ters gitmeyecek. Sen ablan değilsin ve onun gibi olacağını düşünmekten vazgeç artık.’

Shannon gözlerini dikmiş ona bakıyor, gözleri ‘lütfen beni buna inan- dır’, diye yalvarıyordu. Bu kadar yeter, diye düşündü Luca ve bütün akşam yapmak için kıvranıp durduğu şeye daha fazla engel olamadı. Başını eğdi ve Shannon’un titreyen dudaklarını kavradı. İki saniye sonra Shannon ağlamayı kesti. Bir saniye sonra da öpüşüne karşılık vermeye başladı.

İşte bunun için savaşmaya değer, diye düşündü Luca, yoksa hayatın ne anlamı kalırdı ki? Ve ikisi de aslında bir doktora danışmadan yapmamaları gerektiğini bildikleri bir şeye daha fazla dayanamadılar. Tutku ve arzu dolu bir sevişmeyle kendilerinden geçtiler. Birleştikleri an öyle nazik ve dikkatli davrandılar ki, bu tamamen yepyeni ve akılları baştan alan bir tecrübeydi.

Ertesi sabah uyandıklarında kaderin başka bir oyun oynayıp doktorun önlerindeki sekiz ay seks yapmalarını yasaklamaması için dua ettiler. İkisi de buna uyamayacaklarını biliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Şansları varmış ki doktor öyle bir şey demedi. Shannon'un korkularını haklı buldu, ama bunun ablasının özel fiziksel durumuyla ilgili olduğunu, genetik olmadığını açıklayarak içini rahatlattı. Shannon güçlü ve sağlıklıydı. Mükemmel bir hamilelik geçirmesine engel bir şey olmadığını söyledi ve evliliklerini özgürce sürdürmelerini öğütledi.

İkisi de büyülenmiş gibiydi. Kötü haberlere öyle alışıktilar ki, iyi habere alışmaya ihtiyaçları vardı.

Yalnız kaldıkları anda Luca onu kollarına aldı ve öptü. 'Paçayı kurtardık', dedi duygu yüklü bir sesle. Shannon da güldü, çünkü onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu, çünkü kendi de aynı duyguları paylaşıyordu.

Rose çok güzeldi. Shannon bebeğin bu kadar kısa bir zamanda ne kadar değiştiğine inanamadı. Yanakları ve dudakları pespembeydi. Gözlerini annesinden siyah saçlarını da babasından almıştı. Onu kucağında tutup ağladı. Ama ağlamak yerine gülmeliydi, çünkü bu minik bebeği çok seviyordu ve çok mutluydu.

Rose ile birlikte gelen hemşirenin adı Maria idi. Çok genç ve esmer ve çok utangaçtı. Luca ona her gülümsediğinde kıpkırmızı kesiliyordu. Luca da kızın utangaçlığını kullanıyordu. İflah olmaz bir Akdeniz erkeğiydi işte. Sonra Shannon'a baktığında bakışları yoğun bir duyguyla koyulaşıyor, Shannon'un içini eritiyordu. Şakalaşan bir Akdeniz erkeği ile, arzu dolu bir Akdeniz erkeği arkasında çok fark vardı: biri zararsızdı, diğeri ise – değil-di!

Ev ararlarken bebeğe Maria baktı. Floransa'dan çıkarken gergindiler. Birbirlerine aşık oldukları ilk günlerin nefes kesen heyecanına benzer bir

MICHELLE REID

duyguydu bu. Bu defa ise bunun nedeni kendilerini diğere ait hissetmele-
riydi. Bebekleri onları birleştiren güçlü bir bağdı.

Shannon Luca'nın bebeğini doğuracaktı.

Elini Luca'nın vites kolu üzerinde duran elinin üzerine koydu. Luca
tek bir kelime söylemeden parmaklarını onunkilere geçirdi. Toskana'nın
güzel kırlarından geçiyorlardı.

'Bu ev yeni bir Salvatore villası haline gelmeyecek, değil mi?', diye
sordu biraz çifte anlamda.

'Bekle ve gör', dedi Luca gülümseyerek. Gülümsemesi Shannon'un i-
çini eritti.

Şu günlerde kendini çok hassas hissediyordu. Kendini çok yumuşak,
çok çekici ve çok kadınsı hissediyordu. Çok garip bir duyguydu, ama çok
da güzeldi. Doktora gidene kadar çok sinirli ve gergindi. Hâlâ korkuyordu,
ama aynı zamanda da hamileliğin tadını çıkarıyordu.

'Bugün çok güzelsin', dedi Luca boğuk bir sesle.

Luca onun nasıl hissettiğini görebiliyor muydu? Öyle olmalı, diye dü-
şündü, çünkü birbirlerinden nefret ettikleri zamanlarda bile Luca sanki
kendi düşünceleri ve duygularıymış gibi Shannon'un kileri tahmin ediyor-
du. Belki de gerçekten içini okuyordu.

Yoldan çıkıp bir tali yola girdiler. Buradan da geniş bir ovaya çıktılar.
İlerde ağaçlar vardı ve küçük bir nehir akıyordu.

Shannon evi görür görmez iç çekti. 'Bunu nasıl buldun?', diye sordu
nefes nefese.

'O benim', dedi Luca tereddütle gülümseyerek. 'Annemin babası bunu
bana miras bıraktı.'

'Annen burada mı yaşıyormuş?'

'O kadar şaşırma', diye takıldı Luca ona. 'O evlenene kadar bir
Salvatore değildi', diye hatırlattı kuru bir sesle. 'O bir Monteriggioni idi.
Onlar şarap üretirler', diye devam etti. 'Sonra modern teknoloji devri ge-
lince dedem artık bunlara yetişmek için çok yaşlı olduğunu düşünerek
bağları satmış ve bu evle etrafında bir miktar araziye korumuş. Çocukken
buraya gelmeye bayılırdık, çünkü burada Floransa'dakinden çok daha
özgürdük.'

Shannon bunu anlayabiliyordu. Burası çocuklar için bir cennetti.

Luca arabayı durdurdu ve Shannon'a eve bakması için birkaç dakika
verdi. Ev iki katlı, taş bir yapıydı. Kiremit çatısı ve yeşil pancurlu pencere-
leri vardı.

İHANETİN ARDINDAN

‘Bu ev kaç yaşında?’, diye sordu Shannon merakla.

‘Sanırım on beşinci yüzyıldan kalma’, dedi. ‘Ama bu sadece bir tahmin çünkü tarihçesini ancak on beşinci yüzyıla kadar geri takip edebildik, yani çok daha eski de olabilir.’

Arabadan indi ve Shannon’un tarafına geçip kapısını açtı ve inmesine yardım etti. Elleri birleşti. Luca onu çok sağlam görünen iki kapıya yönlendirdi. Shannon içeri girince iyice şaşırdı. Burası tam bir kır eviydi. Hiç bir yerde kasvetli antika parçalar yoktu. Kullanmak yerine sadece bakacakları mobilyalar da yoktu.

‘Burası harika’, diye mırıldandı ve odaları gezmeye başladı. Odaların duvarları açık renklerdeydi. Yerler ise birinde taş, diğerinde parke idi. Her odada mobilya vardı ve hepsi yüzyıllara meydan okur gibi görünüyordu. ‘Bana buradan hiç söz etmediğine inanamıyorum.’

‘Hiç konusu açılmadı.’

‘Ama açılmalıydı’, diye eleştirdi Shannon. ‘Burası çok güzel.’

‘Grazie’, dedi. ‘Dedemle ninemin bu evi bana bırakma nedeni herhalde küçüklüğümden beri kendi ailemi kurduğumda burada yaşamak istediğimi söylememdi.’

Luca’nın sesi, dalga geçiyor olsa da, duygu yüklüydü. ‘Peki arzun yerine geldi mi?’

‘Sı’, diye itiraf etti. ‘Artık züppe bir Floransalı yerine yürekten köylü bir adamla evlendiğini öğrendin.’

Shannon dönüp merakla onu süzdü. Pahalı takımlarından birini giymiş son derece çekici görünüyordu. Aslında burada pek eğreti durması gerekirdi, ama öyle değildi. Shannon onu rahat kıyafetlerle hayal etti. İşte tam buraya göreydi.

‘Öyleyse senin içinde ikisi de var’, dedi ve diğer odaya bakmak için devam etti. Luca’nın onu izlediğini biliyordu. Onun bu sözleri bir çeşit meydan okuma olarak aldığı da biliyordu.

Cinsel içerikli bir meydan okuma. Bir gece önce aslında kendini kaptırmamaları gereken bir tutkuyla sevişmişlerdi. Bugün ise kendilerini tutma gereği bile hissetmiyorlardı.

Odaları gezerken hangisinin ev için, hangisinin büroları için kullanılacağını konuştular. ‘Hemen bugün taşınabiliriz. Başka hiç bir şey yapmamıza gerek yok’, dedi Shannon. ‘Bu evi kim bu kadar temiz tuttu?’

‘Fantasia adında bir kahyamız vardı’, dedi Luca. ‘Öyle uzun zamandır buradaki, bu evi onsuz hiç hatırlamıyorum.’

Shannon kocasına döndü. 'Ama şimdi burada değil, değil mi?'
'Maalesef hayır. Birkaç yıl önce vefat etti', dedi ve gidip duvarda biraz eğri duran bir resmi düzeltti.

'Onu seviyordun', diye onu yokladı Shannon.

'Ona hayrandım', dedi iç çekerek ve resme baktı. 'O kadın benim hayatımı taş kadar sert bir disiplinle ve tadabileceğin en güzel *osso buco* ile yönetiyordu.'

'Öyleyse onun yerini kimse alamaz.'

'Sı', dedi. 'Bu yüzden bunu denemeyelim bile. Onun yerine çok genç ve modern ailemize bakacak çok genç ve modern bir personel tutacağız.'
Sonra birden dönüp Shannon'a baktı. 'Şimdi yukarı kata bakmak ister misin?'

Tanrım, diye inledi Shannon hava cinsel gerilimle ağırlaşınca.

Luca elinden tutarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Bütün yatak odalarını gezdiler. Çocuk odasını buldular. Burada bir çocuğun ihtiyaç duyabileceği her şey vardı. Burası zamanda kaybolmuş büyüklü bir yerd. Burada her şey eski, ama iyi durumdaydı. Evin diğer bölümlerinde de olduğu gibi. Tek yenilik her odaya ilave edilen banyolardı.

'Personel nerede?', diye sordu ortasında dört direkli büyük bir yatağın bulunduğu bir yatak odasında durduklarında.

'Onlara bugün izin verdim. Birlikte – rahatsız edilmeden – evi geze-bilmemiz için.'

Shannon da bakışlarını Luca'nın buğulu gözlerinden ayırıp yerdeki halı ile ilgileniyormuş gibi yaptı.

'İşte...', dedi Shannon ve zorla derin bir nefes aldı. '...burada istediğin gibi hiç rahatsız edilmeden rahatına bakabileceksin.'

'Bununla kendime ayrı bir yatak odasını seçmemi ima ediyorsan bunu hemen unut. Ben seninle yatacağım.'

Shannon'un kalbi deliler gibi atmaya başladı.

'Hadi seç bakalım', dedi.

Shannon'un yanakları yanmaya başladı. Vücudunun başka bölgeleri de buna katıldı. 'Başka zaman', dedi Shannon gerginlikle ve Luca resmen üzerine yürümeye başladığı için geriledi.

'Ama yorgun görünüyorsun.'

'Ama değilim', dedi, sonra dizlerinin arkasında yatağın kenarlarını hissetti. Demek Luca onu bile bu tarafa yönlendirmişti.

'Düzenli olarak dinlenmelisin. Doktorun öyle dedi.'

İHANETİN ARDINDAN

‘Ama senin aklından geçenleri yapmak için değil’, dedi karşı gelerek. ‘Sakin yapma!’, dedi Luca elini kaldırıp kravatını gevşetince.

Ama yaptı. Bir adım daha attı ve önünde durdu. Kravatını çıkardı, ceketini yere attı. Shannon’a seçme şansı veriyordu gerçi. Onunla mücadele edebilir ya da pes edebilirdi. Luca gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında gözlerinde bir ateş vardı. Sonunda gömleğini de çıkarınca kaslı karnı ve göğsü çıplak kaldı.

Shannon’un kalbi duracak gibiydi. Onun sıcaklığı ve kokusu başını döndürüyordu. ‘Bunu bu odada yapmayı planlamıştın değil mi?’, diye mırıldandı Shannon suçlayarak.

‘Tabii. Bu en güzel oda. Kendin mi soyunacaksın, yoksa seni ben mi soyayım?’

Shannon hâlâ karar vermemişti, bu yüzden onu biraz daha oyaladı. Sonra rahatladı. ‘Beni sen baştan çıkar *cara*’, dedi onu *tat*rik ederek.

Luca kendi kıyafetlerini ağır ağır çıkardı. Sonra Shannon’u okşamaya başladı. Onun neresine dokunacağını çok iyi biliyordu. Bütün öğleden sonrayı sevişerek geçirdiler ve her gece olduğu gibi birbirlerinin kollarında uyudular.

Rose eve geldi. Shannon bu minik bebeğin her konuda ona bu kadar bağımlı olmasına çok şaşırmıştı, ama Maria ona yardımcı oluyordu. Bir anne olmayı öğreniyordu. Kendini bu konuda emin hissetmesi bir kaç hafta zaman aldı.

Sabahları bürosunda çalışıyordu. Öğleden sonraları Rose’ye aitti. Luca çok yoğun – çok. Artık Angelo’nun da sorumluluklarını aldığı için çok fazla çalışıyordu, ama kahvaltı saatlerini Rose’ye ayırıyordu. Ne kadar yoğun olduğu hiç fark etmeksizin her akşam eve geliyor, Shannon ile yemeğini ve yatağını paylaşıyordu.

Her şey mükemmel görünüyordu. Shannon hamileliğinde hiç sorun yaşamıyordu. Yeni hayatından çok memnundu ve memnuniyeti yüzüne yansımıştı. Luca’nın annesi eski evlerine taşınacaklarını öğrendiğinde çok sevinmişti ve sık sık onları ziyaret ediyordu. Rose’ye çok düşküncü. Shannon kaybettiği oğlunun acısını onun çocuğunu severek giderdiğini tahmin etti. Sophia bebeklerle ilgili konularda Shannon’un en büyük yardımcısı kesildi. Renata hâlâ biraz soğuk duruyordu, ama zaman geçtikçe o da Shannon’a yeniden ısınmış, onu sevmeye başlamıştı.

Shannon çalışıyor, oynuyor, Luca ile sevişiyordu. Ama bir sıkıntısı vardı hâlâ. Luca tek bir kez bile onu sevdiğini söylememişti. Gerçi bakışla-

rında onu sevdiğini anlıyordu, ama o söylemediği için Shannon da ona onu sevdiğini söylemiyor, bakışlarından anlamasını umuyordu. Elbet bir gün bunu söyleyecek cesareti bulacağız, diye düşündü Shannon. Bekleyebilirim. Başka her şey mükemmel. Karnında bebeğinin varlığını hissediyordu, kendini daha önce hiç bu kadar kadınsı hissetmemişti. Evini, ailesini ve yeni hayatını çok seviyordu. Mutluluk ve huzur saçıyordu.

Artık korkmayı unutmuştu.

Ağustos ayı sıcakları ortalığı kasıp kavuruyordu. Floransa sokakları turist doluydu. İmkani olan Floransalılar ise yazlıklarına ya da tatile gitmişlerdi.

Luca da şehrin bunaltıcı sıcağından kaçarak burada çalışmaya karar vermişti. Shannon sekiz aylık hamileydi ve hamile karısına her baktığında onun güzelliği karşısında duygulanıyordu. Rose serpilmişti. Henüz emeklemeyi öğrenmişti ve nerede yere bırakılırsa orayı birbirine katıyordu.

Luca durmuş balkondan dışarı bakarken bebeği yine yaramazlık ederken gördü. Üstünü değiştirmiş, takım elbisesini giymişti, çünkü şehirde bir toplantısı vardı. Gitmek istemiyordu. Kocaman karnını okşayarak saran beyaz bir kıyafet içindeki güzel karısı ile ondan kurtulmaya çalışan bebeği seyretnmek istiyordu.

İkisinin de bir güneş şemsiyesinin altında oturup dinlenmeleri gerekirdi, ama anlaşılan Rose'nin başka planları vardı.

'Hayır Rose, hayır', diye seslendi Shannon sert bir tonda. 'Güneş çok kızgın, gel-'

Bebek Shannon'un elinden kurtuldu. Luca bunun nasıl olduğunu anlamadı, ama Shannon'un bebeği yakalamak için hamle yaptığını gördü. Ama Shannon birden donakaldı ve yüzü acıyla gerildi. Çığlık atarak kendini yere attı ve acıyla kıvrandı.

Luca yanına koşarken yüreği boğazında atıyordu. Kendini yanına yere attı ve elini karnına dayadı.

'Ne oldu - neyin var?', diye sordu keskin bir tonda.

'Sancı', dedi güçlükle ve hemen yeni bir sancı ile çığlık atıp nefessiz kaldı.

Shannon çaresizlik içinde tırnaklarını toprağa geçirmiş tutunurken Luca biraz daha eğilip ona sarıldı. 'Cara', dedi iki de bir, 'cara', çünkü ne yapacağını bilmiyordu, Shannon ise acıdan felç olmuş gibiydi.

Luca hatırlamasa da yardım için bağırması olmalıydı, çünkü her taraftan insanlar koşup geldi. Birileri kaçan Rose'yi tutup yakaladı, bir başkası

İHANETİN ARDINDAN

Maria'yı çağırdı. O da hemen Shannon'un yanına çömeldi. Shannon bir nefes alıyor, sonra, hiç nefes alıp vermiyor, sonra da yine derinden gelen bir çığlık atıyordu.

'Neler oluyor – neler oluyor', diye sordu Shannon biraz sonra. 'Bir sorun var, değil mi?'

'Bebeğiniz biraz erken gelmeye karar verdi ve çok acelesi var', dedi Maria. 'Sizi derhal hastaneye ulaştırmamız lazım, *signora*.' Sonra endişeli gözlerle Luca'ya baktı ve 'hemen, *signor*', dedi. Luca kanının damarlarında donduğunu hissetti.

Sonra Shannon yeni bir sancıyla kendinden geçti. Luca kucığında Shannon ile birlikte kalktı ve etrafa emirler yağdırmaya başladı.

'Luca', dedi Shannon hıçkırarak, 'korkuyorum.'

'Şşt', diye onu sakinleştirmeye çalıştı Luca dişlerini sıkarak. 'Her şey yolunda gidecek.'

Fredo bahçenin önünde arabanın arka kapısını açmış endişeli bir yüz ifadesiyle onları bekliyordu.

'En yakın hastaneye, *signor*', dedi Maria endişe içinde.

'Hadi sür şunu!', dedi daha kucığında Shannon ile birlikte arka koltuğa otururken.

Fredo arabayı çalıştırdı ve deliler gibi süratli sürmeye başladı. Tozu dumana katarak gidiyorlardı. Shannon tırnaklarını Luca'nın ensesine geçirmişti. İç parçalayan çığlıkları arabayı sarmıştı. Sonra sancısı yine hafifledi. Shannon bitkin düşmüştü. Luca'nın ensesindeki eli gevşedi. Shannon gözlerini açıp ona baktı.

'Aynı şeyler oluyor', diye fısıldadı ve Luca Keira'dan bahsettiğini anladi.

'Hayır aynı şey değil', dedi Luca inatla. 'Sadece birkaç hafta erken geliyor o kadar. Kendi kendini deli etme.'

Shannon onun gözlerine bakarak güç almaya çalıştı, ama yeniden bir sancıyla kasılınca Fredo gazı kökledi. Yollarına çıkan her arabaya deliler gibi korna çalarak yoldan çekilmesini sağladılar. Sonunda birden yanlarında motosikletli bir polis belirdi. Fredo onunla konuşurken adam arka koltuğa bakınca her şeyi anladı ve önlerine geçip onlara yol açtı.

Hastaneye vardıklarında hastane personeli ve doktor kapıda bekliyordu. Luca kucığında Shannon ile arabadan indiği an hepsi üzerlerine üşüştiler. Shannon'u bir sedyeye yatırmak istediler, ama Shannon bir türlü Luca'yı bırakmıyordu. Luca burada yumuşamayıp onu sedyeye yatırmak

zorundaydı, ama Shannon kanatırcasına ensesine tutunduğu için bu hiç de kolay değildi.

Sonra uzun koridorlardan koşarak geçtiler. Yol boyunca hastane personeli ona bir sürü soru sordu. Luca onlara birer yumruk indirmemek için kendini zor tutarak hepsine cevap verdi. Şimdi ise Shannon Luca'nın elini tutmuş ve bırakmıyordu. Doktorlar ve hemşireler onun etrafından dolanarak çalışmak zorunda kaldı.

Sonunda biri onu bir sandalyeye oturttu. Luca itiraz etmedi ve Shannon'un elini bırakmadan eğilip onu korumak ister gibi diğer koluyla başının etrafını sardı.

'Her şey yolunda', diye fısıldadı ısrarla. 'Otuzbeşinci haftada son derece sağlıklı bebekler dünyaya geliyor.'

Shannon başını salladı. 'Rose'ye baksana.'

Luca da baş salladı ve gözlerini Shannon'un korku dolu bakışlarından ayırmadan Keira'nın Rose dünyaya gelmeden önce yaşadıklarını düşünmemeye çalıştı. Bundan sonra bebek öyle çabuk dünyaya geldi ki herkes şaşırıldı.

'Bir oğlunuz oldu', dedi doktor ve yine bir koşuşturmaca başladı. 'Ağlamasını duymadığınız için korkmayın. Ekibin bunun üzerinde çalışıyor. Onlara birkaç saniye zaman tanıyın.'

Ama o saniyeler bir ömür gibi geldi. Luca Shannon'un elini tutarak saniyeleri saydı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Shannon o kadar sessizdi ki, Luca onun da aynı şeyi yaptığını anladı. Odadaki herkes bu son derece normal bir durummuş gibi işine bakıyordu.

Sonunda geldi – o ilk zayıf ağlama sesi. Shannon rahatlayarak hıçkırdı, Luca ise ağlamamak için gözlerini sıkıca kapadı.

Sonra bir daha – bir daha duyuldu. 'Bu mücadeleci biri olacak', dedi biri. 'Bu minik adam iyi olacak...'

Luca Shannon'un odasının önündeki holde bir aşağı bir yukarı yürüyor ve şahit olduğu mucizeyi hazmetmeye çalışıyordu. Kadınlar nasıl olurda isteyerek böyle bir şeye katlanıyordu? Neden erkekler kendilerini bu olayın yaratıcısı olarak görüyorlardı?

Shannon'un odasından bir hemşire çıktı. 'Şimdi içeri girebilirsiniz', dedi ve gülümsedi.

Luca aceleyle içeri girdi ve Shannon'u sakin ve rahatlamış bir yüz ifadesiyle yastıklara dayanmış buldu. Çok güzel görünüyordu. Hiç tereddüt

İHANETİN ARDINDAN

etmeden dosdoğru yanına gitti, yatağın ucuna ilişti ve Shannon'un gözlerini içine baktı.

'Seni seviyorum', dedi ve bunu mühürlemek için Shannon'un dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. 'Başka bir şey söylemeden önce bunu bilmeni istedim', dedi. 'Bunu aylar önce söylemeliydim, ama şeyden sonra pek anlamlı olmayacağını--'

Shannon parmaklarıyla dudaklarına dokunarak onu susturdu ve sevgiyle gülümsedi. 'Bir daha söyle', dedi yumuşak bir sesle.

Luca titrek bir nefes aldı, sonra Shannon'un elini tuttu. Bakışları tutkuyla yanıyordu. 'Seni seviyorum – *ti amo*', diye tekrar etti boğuk bir sesle. 'Hep sevdim – *sempre e per sempre*.' Sonra parmak uçlarını tek tek öptü ve Shannon'un gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla dolduğunu gördü. 'Sen benim hayatımsın – *lei è la mia vita*. Ruhumsun – *la mia anima*.'

Shannon kendine engel olamadı ve kıkırdadı. 'Her şeyi iki defa tekrar etmek zorunda değilsin.'

'Hayır bunu yapmalıyım. Sen benim ne düşündüğümü bilerek benimle evlendin.'

'Sen de hakkımdaki düşüncelerinin doğru olduğunu sanarak benimle evlendin', diye karşılık verdi Shannon. 'Öyleyse ben de neler hissettiğimi anlatmak için o sözcükleri kullanmak zorunda mıyım?'

'S', Luca'nın eski kendini beğenmişliği biraz su yüzüne çıkar gibi oldu. 'Hangi erkek hayatının aşkından aynı şeyi beklemeden duygularını açığa vurur?'

'Idiota.' Shannon boğuk bir kahkaha attı ve boynuna sarıldı. 'Seni seviyorum', diye fısıldadı. 'Hep sevdim ve hep seveceğim, çok küstah biri olsan da', dedi ona takılarak. 'Bunu söylemek için bunun uygun bir gün olduğunu düşündü. çünkü ben sana bir oğul verdim ve sen sevgi ve gururla doldun ve bu duygularla nasıl baş edeceğini bilemedin.'

'Şey, yani...', sonra tembelce gülümsedi. 'Sanırım bu da doğru.' Sonra birden ciddileşti. 'Bunu bir daha asla yapmayacağız', dedi boğuk bir sesle. 'Yirmibirinci yüzyılda bir kadının doğum yapmak için bu kadar işkence çekmesini çok zalimce buluyorum.'

'Dizginlenemeyen arzuyla yapılan ilkel eylemler, ilkel sonuçlar doğurur', diye karşılık verdi Shannon. Sonra kaşlarını çattı. 'Neden bana öyle bakıyorsun? O kadar da çekilmez değildim, değil mi?'

Q8er_reQ8

MICHELLE REID

'Harikaydın.' Luca Shannon'un yüzünü tutup onu tekrar öptü. Bu kez öpüşü tutkuluydu. 'Sen çok güçlü ve cesurdun, ben ise işe yaramazın tekiydim. Ben--'

'Elimi tuttun ve beni doğum boyunca öptün', diye hatırlattı Shannon sevgiyle. 'Bana sen güç verdin Luca.'

'Yine de bunu bir daha yapmayacağız', diye ısrar etti. 'Seni sevmek ve mutlu etmek için evlendim seninle, güçlü olmaya zorlamak için değil!'

'Oğlum nerde?', diye sordu Shannon birden endişeyle. 'Onu sadece bir kaç dakika sonra geri getireceklerini söylemişlerdi. Bu da--'

'Rahat ol. O güvenli ellerde.' Yanaklarını okşayarak onu sakinleştirdi. 'Oğlumuz annemle', dedi ve sırtıttı.

'Annen burada mı?', diye sordu Shannon şaşırarak.

'Sophia ve Renata da burdalar', deyip baş salladı. 'Onları son gördüğümde bebeğin bir İrlandalıya mı yoksa bir İtalyana mı benzediğini tartışıyorlardı.'

'Eyvah!', diye haykırdı Shannon panikleyerek. 'Onu son gördüğümde bu yana kızıl saçlar çıkmadı değil mi kafasında?'

'Hayır, saçları hâlâ benimkiler kadar siyah', dedi Luca bir kahkaha atarak. Sonra birden sustu. 'O çok güzel. Sen çok güzelsin. Kızıl saça bayılırım. Sana bayılıyorum. Seni eve götürdüğümde sana ne kadar bayıldığımı göstereceğim.'

'İşte yine seksten bahsetmeye başladın bile', diye ona takıldı Shannon iç geçirerek.

'Aşktan bahsediyorum', diye düzeltti Luca ve ona farkı gösterdi.

SON

BU DÖNEMİN DİĞER KİTABI

Bayinizden
istemeyi
unutmayın...

Kitap Huzami
Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

İHANETİN ARDINDAN

Minik bir bebeğin iyiliği için...

Ailede yaşanan trajik bir kaza Shannon Gilbraith'i Luca Salvatore ile yeniden biraraya getirmiştir. Shannon aralarında ilk günkü güçlü çekimi hâlâ hissettiğini fark ederek sarsılır. Luca, Shannon'u evlenmeye zorlar. Öksüz kalan minik yeğeninin iyiliği için onunla evlenecektir. Fakat Shannon bu evliliğin temelinde aşk yatmadığını bilmektedir. Luca, Shannon'un onu iki yıl önce aldattığına inandığına göre onları nasıl bir gelecek beklemektedir?

3.000.000TL. (K.D.V dahil)

D. 2,50 €